

Giới thiệu Tầm Đạo Ký

Truyện tiên hiệp là thể loại truyện thu hút đông đảo bạn đọc yêu thích đón đọc, truyện mở ra thế giới với những câu chuyện võ công hòa lẫn với thế giới tiên người ma thú đầy những mị hoặc, Độc giả vốn yêu thích truyện này đã không còn lạ lẫm với những bức tượng đài to lớn được những tác giả dày công xây dựng như Bách Luyện Thành Tiên, Ngọc Tòa Đạo Đài... bên cạnh đó còn có rất nhiều tác giả cùng cố vị trí của mình bằng những tác phẩm mới, hòa nhập vào dòng chảy đó, tác giả Miên Lý Tàng Châm cũng giới thiệu với bạn đọc truyện tiên hiệp Tầm Đạo Ký

Thiếu niên này chính là Tô Thiên, đến từ phía Nam Vương triều Đại Ly, xuất thân từ một thạch trấn nhỏ có tên là Thạch Long Trấn. Gia đình hắn chỉ có 3 người, cha hắn Tô Chiến, mẫu thân Tô Hạnh Nhi và hắn - Tô Thiên. Tại Thạch Long Trấn, gia đình hắn cũng xem như là bình thường, tuy vất vả nhưng cũng có ngày ba bữa cơm. Từ nhỏ cha hắn đã dẫn Tô Thiên đến học ở một ông đồ có tiếng trong trấn về văn hay chữ tốt, mong sau này hắn sẽ bớt khổ. Đương nhiên, Tô Thiên luôn cố gắng để không phụ sự kì vọng của cha mẹ, vì hắn rất yêu thương họ. Lần này cha mẹ hắn bắt hắn lên kinh tham gia kì ứng thí hai năm tổ chức một lần ở kinh đô vương triều Đại Ly, Ly thành. Khi mới đầu nghe cha mẹ nói, Tô Thiên lắc đầu nguầy nguậy, lí do là bởi hắn cảm thấy mình còn quá nhỏ để đi thi. Tô Thiên muốn chờ thêm hai năm nữa, thậm chí bốn năm nữa, hắn tin rằng năm 20 tuổi, hi vọng đậu cao sẽ chắc hơn. Bất quá cha mẹ hắn quả quyết bắt buộc, vì vậy bây giờ hắn mới phải khăn gói lên đường. Tới lúc này Tô Thiên tính toán rằng hắn đã đi được một phần ba mà đã làm hắn buồn thúi ruột, trào đèo lội suối đến đây da tróc vẩy, còn bây giờ lại khát khô cổ họng.

Thiếu niên này rồi sẽ đóng vai trò gì trong toàn bộ truyện, phải chăng rồi hắn sẽ dẫn thân vào con đường tu tiên học đạo hay chẳng, nghe có vẻ phi lý nhưng không hiểu điều này sẽ diễn tiến tiếp tục như thế nào đây. Liệu còn những bất ngờ gì đang chờ đón phái trước ???

Bạn đang đọc truyện *Tầm Đạo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sơ Ngộ

Dãy Phong Ngõ, 1 dãy núi cao và đồ sộ kéo dài từ Bắc sang Nam vương triều Đại Ly, tạo thành hình cánh cung che mắt phía tây, nếu từ trên không nhìn xuống sẽ thấy dãy núi này giống như 1 con rết khổng lồ nằm ôm lấy Đại Ly. Trong 1 nơi đầu đó ở dãy Phong Ngõ Sơn, 1 thiếu niên mặc bạch y xuất hiện, dung mạo tuấn tú, ánh mắt kiên nghị nhưng lại dễ thấy sự non nớt chưa từng va chạm qua phong thái cậu ta. Vai đeo 1 cái túi vải, thiếu niên này đang đi về phía Bắc. Dưới cái tiết trời mùa hè đầy nắng gắt, xung quanh lại toàn là đất đá, chẳng có lấy 1 bóng cây nào, từng giọt mồ hôi rơi xuống từ trán thiếu niên, khuôn mặt đỏ ửng, hơi thở có phần gấp gáp, chỉ thấy cậu ta từ bên hông lấy xuống 1 cái hồ lô nước, dốc dốc xuống.

- Chết tiệt, trời gì mà nắng thế này, lại hết nước.

- Ấy da, sớm biết thế đã mang theo nhiều hồ lô 1 chút, hi vọng sớm tìm được chỗ nghỉ ngơi, chứ cứ thế này..... chết mất-vừa đi hắn vừa thở dài.

Thiếu niên này chính là Tô Thiên, đến từ phía Nam Vương triều Đại Ly, xuất thân từ 1 thạch trấn nhỏ có tên là Thạch Long Trấn. Gia đình hắn chỉ có 3 người, cha hắn Tô Chiến, mẫu thân Tô Hạnh Nhi và hắn - Tô Thiên. Tại Thạch Long Trấn, gia đình hắn cũng xem như là bình thường, tuy vất vả nhưng cũng có ngày 3 bữa cơm. Từ nhỏ cha hắn đã dẫn Tô Thiên đến học ở 1 ông đồ có tiếng trong trấn về văn hay chữ tốt, mong sau này hắn sẽ bớt khổ. Đương nhiên, Tô Thiên luôn cố gắng để không phụ sự kì vọng của cha mẹ, vì hắn rất yêu thương họ. Lần này cha mẹ hắn bắt hắn lên kinh tham gia kì ứng thí 2 năm tổ chức 1 lần ở kinh đô vương triều Đại Ly, Ly thành, khi mới đầu nghe cha mẹ nói, Tô Thiên lắc đầu nguầy nguậy, lí do là bởi hắn cảm thấy mình còn quá nhỏ để đi thi, Tô Thiên muốn chờ thêm 2 năm nữa, thậm chí 4 năm nữa, hắn tin rằng năm 20 tuổi, hi vọng đậu cao sẽ chắc hơn. Bất quá cha mẹ hắn quả quyết bắt buộc, vì vậy bây giờ hắn mới phải khăn gói lên đường. Tới lúc này Tô Thiên tính toán rằng hắn đã đi được 1 phần 3 mà đã làm hắn buồn thúi ruột, trào đèo lội suối đến đây da tróc vẩy, còn bây giờ lại khát khô cổ họng.

□

Tô Thiên cứ đi trong tâm trạng náo nức, 3 canh giờ sau, quả nhiên trời đất không tuyệt đường với hắn. Trước mặt Tô Thiên là 1 cánh rừng rậm rạp, quan trọng là ở trong đó, Tô Thiên nhìn thấy nhiều cây hồng nặng trĩu quả, vô cùng xum xuê tươi tốt. Không cần nghĩ nhiều, trước tiên phải chiến, hắn đã quá đói khát rồi. Với bộ dáng hung tàn độc ác, Tô Thiên thẳng tay bứt xuống từng trái hồng đỏ mọng không thương tiếc, rồi ngẫu nhiên ăn như dã thú. Cuộc tàn phá kéo dài nửa giờ, cuối cùng Tô Thiên nằm phệt ra đất, hai mắt lim dim trông cực kì thoải mái.

- Thật là khổ tận cam lai, không ngờ xa nhà lại khổ như vậy - Tô Thiên cảm thán.

- Giờ này ở nhà cha mẹ không biết đang làm gì nhỉ, cha đang đi gánh củi chẳng, còn mẫu thân có lẽ đang khâu áo cho người ta.

Tô thiên vừa nằm vừa suy nghĩ mông lung, Hắn quả thật rất nhớ nhà.

- Tiểu thư, ở đây có 1 rừng hồng.

- Tiểu Thanh, nhưng hình như ta thấy bên đó có người.

-Chà chà, để nó tí tới hỏi thử xem, tiểu thư cứ chờ ở đây.

Đột nhiên cách đó không xa vang lên 2 giọng con gái. Tô thiên bật dậy, mở to mắt ra nhìn sang, 1 thiếu nữ chừng 16, 17 tuổi mặc thanh y, dáng vẻ nhanh nhẹn, hoạt bát đang đi tới gần chỗ hắn. Nhưng đến khi còn cách vài bước thì nàng ta dừng lại nhìn Tô Thiên với vẻ đánh giá. Cái nhìn của nàng ta làm hắn cực kì mất tự nhiên. Lập tức hắn đứng thẳng lên, sau đó khom lưng lượn mấy trái hông còn sót trên mặt đất bỏ vội vào tay nải rồi vội vàng bước đi.

-Mời dừng lại ta có chuyện muốn thăm hỏi vị huynh đệ đây 1 lát.

Tô Thiên dừng bước quay người lại, thật sự trong lòng rất khó chịu vì ánh mắt của nàng ta nhìn mình, nhưng vì phong thái 1 nam nhân đọc sách nho nhã nên đành mở miệng:

-Mời cô nương tự nhiên hỏi.

Thiếu nữ thanh y mỉm cười, nói:

-Vị tiểu huynh đệ đây chắc là đi trên phương Bắc.

-Đúng, ta là đi lên phương Bắc – Tô Thiên gật đầu đáp, nhưng trong lòng thầm chửi, bà nó chứ, người lớn hơn ai mà dám gọi ta là tiểu huynh đệ. Nhưng hắn mau chóng gạt ý nghĩ này ra khỏi đầu, dù thế nào vẫn phải giữ phong phạm thư sinh nho nhã.

-Vậy tiểu huynh đệ, không biết có thể cho tí muối chúng ta quá giang 1 đoạn không – Thiếu nữ thanh y đôi mắt chớp chớp, nhìn Tô Thiên với vẻ dò xét.

-Phải không vậy, bộ cô nương không sợ giao trứng cho ác à ? – Tô Thiên giật mình, hỏi.

-Ồ, không hề, chỉ sợ tiểu huynh đệ đây không chấp nhận thôi- thiếu nữ thanh y đưa tay lên miệng khẽ cười.

-Nhưng không được, mẫu thân ta dặn là không được đi chung với người lạ, nhất là nữ nhân.-Tô Thiên xua tay thẳng thừng từ chối. Đi chung với người lạ, đây là 1 trong 3 điều cấm kị mà mẹ hắn luôn nhắc nhở khi hắn lên đường.

Thanh y nữ tử về mặt chừng mực, ai đòi lại đi tránh nữ nhân bao giờ, trừ phi người là 1 tên bại não hoặc gì gì đó. Nàng thầm nghĩ trong đầu, càng thêm chắc chắn về ánh mắt nhìn người của mình.

-Huynh đệ à, làm ơn có được không, tý muối ta là thân nữ nhi, liễu yếu đào tơ, nhờ may, nhờ may,.....- Giọng nàng ta trở nên nức nỏ.

Dừng bước lại, Tô Thiên cắn chặt răng, trong lòng xuất hiện do dự, dù sao cũng là 1 thằng đàn ông, thấy phụ nữ khóc ai mà chả động lòng, trừ phi mấy tên nam nhân lạnh lùng biến thái. Hay, thôi đành trái lời mẹ 1 lần, còn hơn mạng tiếng nam nhân hẹp hòi.

Nghĩ là làm. Tô Thiên quay người lại nói:

-Này cô nương, không cần buồn, ta có thể chấp nhận đề nghị này nhưng mà.....

-Không sao, tiểu huynh đệ có việc gì cần cứ nói ra – Thanh y nữ tử về mặt vui mừng đáp.

-Nhưng mà ta nói trước, nam nữ thụ thụ bất thân, các cô không thể bắt ép ta làm việc gì trái với đạo quân tử được – Mang theo chính khí凛冽, Tô Thiên đồng dục nói.

-Ta khinh – Thanh y nữ tử hừ lạnh, mặt đỏ phừng phừng vì giận, trong lòng lại càng thêm khẳng định về tên quân tử bại não trước mặt.

-Cô nói gì – Tô Thiên nhú mày, hỏi lại vì âm thanh nữ tử kia phát ra hơi nhỏ.

-Chẳng có gì, ta đi gọi tý tỷ. Vui lòng chờ 1 chút- Nàng ta lạnh nhạt đáp, rồi quay lưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bị Gạt

1 lát sau có 2 người xuất hiện trong tầm mắt Tô Thiên. Hắn nhìn chăm chăm cô gái tỷ tỷ của thanh y nữ tử kia. Cô nương này mặc áo tím, khoảng 18, khuôn mặt đẹp nhưng cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng dáng vẻ thon gọn, mảnh mai lại hết sức mê người, nhất là đôi gò bồng căng tròn....

-Này nhìn đủ chưa, đây là tỷ tỷ ta- Nhìn về mặt ngó ngàng của nam nhân trước mặt, thanh y nữ tử không tránh khỏi có chút bực bội.

Tô Thiên giật mình tỉnh lại, thềm vắng bản thân vừa rồi quá vô si, mình đường đường là quân tử thế mà lại nhìn vào nơi đây của nữ nhân. Đưa khuôn mặt đầy vẻ xấu hổ lên nhìn cô gái áo tím chỉ thấy nàng ta cười bình thản, dường như không bận tâm gì lắm, hẳn mới tạm thời yên lòng.

-Cô nương vừa rồi tại hạ thất lễ- Tô Thiên chấp tay lại hành lễ, cái xin lỗi này là xuất phát từ tận đáy lòng.

-Hoàn toàn không sao, ta cũng không để ý lắm- Cô gái cười nhã nhặn.

-Ta là Tô Thiên, không biết 2 vị cô nương tên gọi là gì- Tô Thiên bắt chuyện.

-Ta Minh Nguyệt, còn đây Tiểu Thanh, muội muội ta.

-Ừm, biết tên vậy là được rồi, chúng ta lên đường nhanh kéo trời tối- Tô Thiên ngẩng đầu lên nhìn sắc trời hơi âm đạm, vội thúc dục.

-Khoan đã Tô Thiên đại ca- Minh Nguyệt chợt nói.

Nghe 4 từ “Tô Thiên đại ca”, trong lòng Tô Thiên hết sức khoan khoái, hẳn ừm ừm nói:

-Minh Nguyệt cô nương không biết có việc gì?

-Là thế này, chúng muội còn có chút hành lý, không biết Tô đại ca có thể.....

-1 chút thôi sao, Không vấn đề- Nghĩ tới vừa này mình phi lễ với người ta, Tô Thiên hào sảng đáp ứng.

-Đúng, chỉ 1 chút- Tiểu Thanh đứng phía sau tự nhiên cười hi hi rất duyên dáng, nhưng trong nụ cười đó Tô Thiên chợt cảm thấy như ác quỷ.

.....

-Cái gì, các cô đùa giỡn với ta à ?

-Tô Thiên huynh nói gì vậy, chỉ có 1 ít đồ, không lẽ huynh hẹp hòi đến vậy.

-1 chút, 1 chút đây sao- Tô Thiên nổi con tam bành, khi vừa tới chỗ 2 cô nàng này để hành lý, hẳn đã hiểu ra lòng tốt của mình bị lừa gạt đến trắng trợn.4,5 gói đồ to cồng kềnh nằm xếp ngay ngắn dưới đất. Hẳn cũng chẳng thể tin nổi thế nào mà 2 cô nàng này lại có thể đem chúng lên tới đây.

-Liều yếu đào tơ sao? Hẳn nhìn Tiểu Thanh, nghiêng răng bản bật. Sau đó nhìn sang nữ tử Minh Nguyệt, gằn giọng:

-Chút hành lý sao?

Chỉ thấy nàng ta lấy 2 tay che miệng lại, nhưng Tô Thiên lại nghe thấy trong đó âm thanh khúc khích.Độc nhất là lòng dạ đàn bà. Mẫu thân nói đúng.

-Các cô đã đùa giỡn thì ta đây thứ không thể tiếp- Nói rồi giận dữ quay đi.

-Ngươi nói không giữ lời, đúng là thứ tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi- Giọng Tiểu thanh vang lên phía sau.

-Tô Thiên huynh đệ à, ta không ngờ ngươi lại chấp nhất với đàn bà con gái, đây là phong phạm nam nhân sao- Minh Nguyệt bồi thêm 1 câu.

Quả nhiên, Tô Thiên không thể chịu đựng khi bị người khác đâm chọc như vậy, hẳn dừng lại mặt đỏ phừng phừng. Nếu như lúc này phía sau lưng không phải là 2 nữ tử, rất có thể đã có án mạng xảy ra. Hẳn âm trầm quay người lại, đôi mắt nổi đầy gân máu:

-Vậy các ngươi muốn gì?

Nữ tử Minh Nguyệt có vẻ hơi giật mình vì cái nhìn của Tô Thiên, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, nói:

-Rất đơn giản, ngươi là nam nhi đại trượng phu, nói lời phải giữ lấy lời.

-Huống hồ ngươi lên kinh ứng thí phải không, nếu là vậy ngươi là người đọc sách, 1 người có học không lẽ nói lời nuốt lời.

-Và lại, chúng ta là nữ nhân liễu yếu đào tơ, ngươi cần phải đối xử đúng đắn 1 chút chứ. Tốt nhất là nên xách đồ giúp chúng ta, nếu không sau này chúng ta đến Ly Thành, sẽ kể lại chuyện này, xem ngươi làm sao thì cử được.

Minh Nguyệt lăm nhăm 1 hồi làm Tô Thiên muốn phún hỏa, cô nàng này ban đầu nhìn bộ dáng có vẻ trầm tĩnh, hiền lành, nhưng khi nói chuyện chẳng khác nào kẻ nữ lầu xanh, nhờ vả thì đại ca này, đại ca nọ, không được lại quay ngoắt lại ăn vạ. Càng điên tiết hơn khi nàng ta lại ra vẻ “liều yếu đào tơ”, “liều yếu đào tơ” mà đem được đồng kền cang này tới đây, nói ra có ngu mới tin.

-Không cần nói nhảm nữa, coi như ta xui xẻo- Tô Thiên hậm hực bước tới chỗ 4 cái gói đồ thật lớn, vất vả lắm mới có thể chất lên người. Cảm giác lúc này của Tô Thiên là quá nặng, tầm chừng 5, 6 chục cân. Nếu không phải hẳn thường xuyên lên rừng đốn củi với Tô Chiến thì giờ đã nằm bẹp xuống đất. Bước đi có phần loạng choạng, Tô Thiên lăm lũi đi tới trước.

Minh Nguyệt và Tiểu Thanh nhìn nhau nháy mắt mỉm cười 1 cái rồi tung tăng theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quyết Định Của Minh Nguyệt

Dãy Phong Ngô chia làm 50 ngọn núi chính, từ Nhất Sơn cho đến Ngũ Thập Sơn. Chỗ Tô Thiên vừa đi qua là chân núi Thập Ngũ Sơn, từ Thập Ngũ Sơn cho đến Nhị Thập Nhất Sơn rất hoang vu, đất đá lởm chởm, nhưng dù vậy muốn đi từ Nam qua Bắc nhất thiết phải đi qua đoạn đường trên, bởi vì phía Đông dãy Phong Ngô là 1 nơi thảo nguyên của người Man, 1 tộc người khá ưa thích bạo lực, mà lại có sức mạnh phi nhân loại.

Nhưng điều đó vẫn chưa khiến người ta kiêng kị, cái làm cho người ta sợ hãi chính là gần Phong Lan thảo nguyên có 1 khu rừng rậm rạp, hoang sơ, chưa được khai phá, nghe đồn có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ sinh sống, theo điển tịch thường gọi là yêu thú. Yêu thú là 1 loại sinh vật mạnh mẽ hơn cả mãnh thú như hổ cạp hay sư tử, thậm chí có truyền thuyết còn nói chúng có tuổi thọ vô cùng tận, hể động thân là khiến trời long đất lở. Thường thì yêu thú rất hiền lành an phận trong khu rừng, trừ phi có kẻ mạo phạm thì mới phản ứng lại. Bởi vậy, những nơi có yêu thú sinh sống được gọi chung là yêu thú sơn mạch, cấm địa của loài người.

-Này Tô quân tử, sao ngài cứ lăm lăm 1 mình vậy.

-Tô quân tử đã mệt chưa nào, để thiếp thân dâng trà xoa bóp cho chàng.

-Sao mặt chàng càng ngày càng đỏ vậy, ăn phải ớt à, tội nghiệp thật a.

Từ phía sau luôn vang lên những tiếng trêu ghẹo của nữ tử Minh Nguyệt. Bất quá hắn chẳng thèm trả lời. Đơn giản vì càng đôi co thì càng tự rước lấy nhục bởi công phu chữ lộn của nàng ta quả quá cao siêu. Bởi vậy hắn đành ngậm đắng nuốt cay mà đi.

-Chà vui tí nào, Tiểu Thanh, chúng ta ngồi nghỉ 1 chốc- Minh Nguyệt sau 1 phen trêu chọc Tô Thiên mà chẳng đem lại tác dụng gì thì bực bội dừng lại bên 1 phiến đá lớn, ngồi xuống.

Tiểu Thanh cũng lập tức tới sát bên cạnh lấy hồ lô nước ra cho tiểu thư uống. Tô Thiên ngồi phía xa thấy vậy thì hừ lạnh rút trong tay nai của mình ra mấy trái hồng ăn ngấu nghiến. Nhưng thật ra trong lòng hắn đang thầm than. Số trái cây mà hắn thu lượm được lần trước còn không nhiều lắm, giờ sau khi vượt qua 2 ngọn Thập Lục Sơn và Thập Thất Sơn thì đã sắp cạn kiệt. Mấy ngày qua chẳng gặp cánh rừng nhỏ hay nguồn nước nào. Cảnh đói khát lại sắp tiếp diễn. Còn về đồng đồ đặc của 2 cô nương đáng ghét kia thì toàn đồ ăn thức uống, Tô Thiên tuy luôn đeo chúng trên lưng nhưng hắn luôn nhắc nhở mình là chính nhân quân tử không thể nào giờ trò hèn mọn ăn cắp vặt.

1 lúc sau trời cũng đã gần tối, Tô Thiên ngồi 1 mình cạnh 1 đồng lửa to. Nói cũng kì lạ, trong phạm vi hoang vu xung quanh không hề có củi hay vật gì để đốt nhưng Minh Nguyệt lại lấy trong ống tay áo ra 1 cái vòng sắt nhỏ cỡ cổ tay, sau đó không biết dùng cách nào mà cái vòng sắt từ từ lớn ra khoảng 1 mét. Nàng ta đặt nó xuống đất, đặt vào chính giữa 1 viên đá có màu đỏ, rồi lấy 2 tay múa may vài cái, thế là có 1 ngọn lửa từ hòn đá phụt ra, rồi bị ngăn lại trong phạm vi chiếc vòng sắt. Điều này làm Tô Thiên lúc đó há hốc mồm cả nửa ngày, bất quá về sau thấy nhiều nên cũng thành quen.

Bên kia Tiểu Thanh và Minh Nguyệt đang cùng nhau múa may quay cuồng, mà theo Tô Thiên được biết thì đó gọi là võ học, tập luyện để cường thân tráng thể, đó là lí do vì sao 2 nàng có thể đem đồng hồ tạp kia theo tới tận trước lúc gặp hắn.

-Tiểu thư tiếp chiêu.

Thân ảnh tiểu Thanh loé lên rồi vụt tới trước mặt Minh Nguyệt, tay trái đánh ra 1 chưởng nhắm vào vai nàng ta. Chỉ thấy Minh Nguyệt thân mình khẽ chuyển, thuận đà gạt tay Tiểu Thanh ra làm nàng ta mất đà, sau đó hữu chưởng vỗ nhẹ vào lưng. Cái chiêu thức này nghe 2 nàng gọi là Thiểm Thông Bối, Tô Thiên nhìn nhiều quá cũng nhớ luôn không biết từ lúc nào.

-Tiểu Thanh ngươi lại thua rồi.

-Lần nào cũng thua bởi chiêu này, Mai Hoa quyền pháp của tiểu thư càng lúc càng hoàn mỹ, sắp sửa đến mức lô hoá thuần thanh.- Tuy thua nhưng tiểu Thanh sắc mặt rất phấn khích, còn ra sức vỗ mông ngựa.

-Tiểu Thanh ngươi cũng tiến bộ nhiều lắm, chỉ cần siêng năng luyện tập nhất định có thể đột phá lên Luyện Khí trung kì.-Minh Nguyệt đáp.

2 cô nàng ngồi xuống vừa nghỉ ngơi vừa trò chuyện 1 lúc. Còn Tô Thiên cũng không rảnh rang, luôn miệng ngâm nga thơ từ gì đó, lúc thì cái gì mà “tiểu nhân thường đắc chí, quân tử thoát bụi trần”, “lòng hướng về non sông gấm vóc, thư sinh kiếm cung há có từ?”

-Tiểu thư, thật không biết trong yêu thú sơn mạch có gì nhi? - Chợt Tiểu Thanh quay sang hỏi Minh Nguyệt.

-Ta cũng không rõ, nghe ông nội ta nói yêu thú sơn mạch của chúng ta là cấp 1, tức là những yêu thú đẳng cấp dưới nhị giai, bất quá ông ta tuy đã là nhị giai nhưng vẫn phải e dè nơi đó vì yêu thú có sức mạnh hơn võ giả cùng cấp nhiều.

Tiểu Thanh nghe vậy thì thần sắc hưng phấn, không biết suy nghĩ gì, 1 lúc sau lại gần tiểu thư, nói nhỏ:

-Tiểu thư hay là chúng ta đến đó .....

-Không được, ông nội ta lợi hại như vậy mà còn không dám vào, chúng ta chỉ mới là Luyện khí cảnh. Vào đó, quá nguy hiểm – Chưa nghe hết câu Minh Nguyệt đã vội ngắt lời, tuy là trong lòng nàng cũng có sự tò mò rất lớn.

Tiểu Thanh nghe vậy thì u rú buồn bã 1 lúc, nhưng cũng không bỏ cuộc, tiếp tục thuyết phục:

-Chúng ta chỉ đến bên ngoài xem thôi mà, còn nữa tiểu thư không muốn xem bộ dạng người Man như thế nào sao?

Minh Nguyệt nghe vậy thì nổi tò mò trong tâm trí nàng càng lớn, nàng từ nhỏ đã nghe nói người Man thân hình to lớn, sức khỏe vô địch, nhưng đặc biệt thường duy trì lối sống bộ lạc, có người còn nói vì sự tồn tại của người Man mà yêu thú không dám xâm lấn ra bên ngoài.Nàng bứt rứt hồi lâu, cuối cùng sự tò mò đã lấn áp những lời khuyên của ông nội, Minh Nguyệt nhìn sang Tô Thiên đang ngồi ngơ ngẩn đọc thơ, sắc mặt hơi phức tạp rồi 1 lúc sau chuyển sang kiên quyết. Nàng quyết định tới thám hiểm Phong Lan thảo nguyên và yêu thú sơn mạch 1 phen.

Lời tác giả: phần mở đầu có lẽ khá nhẹ nhàng, bởi vì ta không thích nhân vật bay từ vũ trụ này sang vũ trụ khác, không thích vừa sinh ra đã là thiên tài nhưng bị ngộ nhận là phế vật hay tuổi còn bé tí mà kinh nghiệm đầy mình, lại càng không thích nhân vật rớt xuống hố tìm được Thượng Phương bảo kiếm hay Tịch Tà kiếm phổ gì đó. Nhân vật của ta ban đầu chỉ là 1 người bình thường, tính cách giản dị đôi lúc ích kỉ, hấn ngậy ngộ dễ bị gạt, kinh nghiệm sống là được hấn đúc kết từ những lần từng trải, những lần vượt qua sinh tử, đơn giản vì hấn sẽ luôn dựa vào chính bản thân mình, dùng đôi tay đưa lên mà khiến sao trời biến đổi, thương khùng liệt vẫn, dùng máu thịt và ý chí của mình mà điên đảo càn khôn, đòi lại tôn nghiêm của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Man Nhân Hiện (1)

Sáng hôm sau, cả 3 lên đường nhưng lần này lộ tuyến lệch về phía đông, lí do là 2 cô nương Tiểu Thanh và Minh Nguyệt nói với Tô Thiên là có 1 con đường tắt về phía Bắc nhanh hơn, quan trọng là có nhiều rừng núi sông suối hơn để thu thập đồ ăn thức uống. Mới đầu nghe nói trong lòng Tô Thiên bán tín bán nghi nhưng khi sau nghe Minh Nguyệt thao thao bất tuyệt nào là đã đi đường này hơn chục lần, quả quyết là nhanh và an toàn hơn, vì vậy Tô Thiên mới gật đầu, lưng xách hành lí đi theo.

Đi chừng 3 ngày, cuối cùng cũng thoát khỏi nơi đất đá cằn cỗi kia, đến 1 nơi bầu trời trong xanh, thảo nguyên mênh mông vô tận, bãi cỏ trải dài xanh rờn đầy sức sống trải dài đến cuối chân trời, cứ cách vài trăm trượng lại có 1 cây đại thụ cao to đồ sộ. Nhìn chung khung cảnh rất đẹp.

-Thấy chưa Tô quân tử, ta đã bảo rồi, nơi này để nghỉ ngơi thì rất tuyệt – Minh Nguyệt cười khúc khích tung tăng chạy nhảy trên thảo nguyên rộng lớn, mái tóc dài bay bay trong gió, cộng thêm thân hình tuyệt mỹ mặc tử y của nàng làm cho bức tranh thiên nhiên trước mắt Tô Thiên có thêm 1 nét chấm phá tuyệt đẹp. Hấn ngơ ngác nhìn theo từng bước nhảy, từng động tác của nàng, tâm hồn dần phiêu lãng .....

-Thật đẹp !- Hấn buột miệng thốt ra 2 từ.

Nhưng có 1 bàn tay từ đâu vỗ mạnh lên đầu làm chấm dứt sự hưởng thụ của hấn. Tô Thiên giật mình, giận dữ quay sang bên cạnh, rõ ràng cô nàng áo xanh vừa ra tay.

-Mụ nội nó, nguoi điên à?

Quá giận dữ, Tô Thiên quên mất cả lễ tiết quân tử của mình. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa ai dám đánh lên đầu hấn như vậy trừ mấy tên côn đồ trong trấn, bất quá mấy tên kia là nam nhân, bị chúng nó chửi mấy phát cũng có sao. Nhưng đằng này bị 1 nữ nhân làm thế này thì tuyệt đối là sỉ nhục.

Hấn tức giận dùng tay tát vào mặt Tiểu Thanh, nhưng nàng ta là người học võ, đầu dễ ra tay như vậy. Không cần tránh né hay di chuyển, chỉ cần 1 cước đạp thẳng. Tô Thiên đã nằm đo ván cách đó 3, 4 thước. Hấn ôm lấy bụng, cảm giác đau đớn truyền tới làm hấn không nhận được mà rên 1 tiếng.

Tiểu Thanh hừ lạnh đưa tay vuốt mũi mấy cái rồi hừ lạnh:

-Không có bản lĩnh cũng dám ra tay đánh bản cô nương, ngu ngốc- Rồi ngay lập tức nàng ta nhủ hai mắt lại vì tên ngu ngốc kia đang bật dậy rất nhanh, ánh mắt đầy điên cuồng lao tới.

Lại 1 cước, lần này Tô Thiên vắng xa hơn, thậm chí khoe miệng còn rỉ ra 1 chút máu nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy cố chấp và điên cuồng.

Lúc này Minh Nguyệt ở xa cũng phát hiện ra sự va chạm của 2 người, nàng ta hốt hải chạy lại nhìn Tiểu Thanh đang tức giận, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Hấn dám đánh ta!- Tiểu Thanh liếc Tô Thiên rồi nghiêng răng ken két nói.

- Cô phải đòi lại công đạo cho ta, chính nàng ta là người xúc phạm ta trước – Tô Thiên 2 mắt đỏ ngầu xúc động gầm lên.

Bốp ! Lần này đáp lại hấn là 1 cái tát. Cái tát này làm Tô Thiên sùng sò, hấn đưa mắt nhìn lên người vừa hạ thủ, biểu tình không thể tin nổi. Rõ ràng muội muội nàng ta sai trước sao lại đánh ta.

Thấy phản ứng của Tô Thiên thì Minh Nguyệt cũng chỉ nhếch mép cười khinh khinh:

-Sao? Ngạc nhiên lắm hả? Là nguoi giả ngu ngốc hay ngu ngốc thật, thứ nam nhân ngay cả đàn bà cũng đánh như nguoi mà cũng mở miệng ra đòi công đạo à. Trong lòng Minh Nguyệt quả thật cực kì khinh thường về hành vi của Tô Thiên. Nhưng đâu biết lúc này Tô Thiên lại chửi bới:

-Mẹ nó chứ, các nguoi 1 cước đá bay ta mà còn dám xưng là nữ nhân à, nữ nhân đâu có lực lượng biến thái như vậy.

-Nguoi. ....Đang định tặng tên này 1 cước nữa thì đột nhiên 1 tiếng gào rống kinh thiên vang lên.

“GRÀO”

Cả 3 không hện mà nhìn về phía nơi phát ra tiếng rống.

Chỉ thấy 1 con thú lớn hình dạng giống như con bò nhưng to gấp 4, 5 lần, toàn thân đen tuyền, đầu có 1 sừng nhọn, 2 cái răng nanh to dài chìa ra trông cực kì quái lạ.

“GRÀO”, con quái vật giờ thẳng 2 chân trước đầy cơ bắp lên cao rống lớn rồi hạ xuống, 4 chân chụm lại chạy thật nhanh về phía 3 người Tô Thiên, theo từng bước chạy của nó, đại địa cũng muốn rung chuyển.

Đối với biến cố này đám nguoi Tô Tiên mỗi nguoi 1 vẻ.

Minh Nguyệt và Tiểu Thanh thần sắc nửa hoảng sợ nửa vui mừng. Hưng phấn vì xác định được trước mặt họ đích thị là 1 con yêu thú, còn hoảng sợ vì nó đem lại cho 2 nàng 1 cỗ bất an mãnh liệt.

Tô Thiên thì há hốc mồm, đây là quái vật gì, sao trước đây trong sách không nói qua, ôi nó to như thế này, đúng rồi, yêu thú, nhất định là yêu thú trong truyền thuyết, trong đầu hấn xẹt qua 1 loạt ý nghĩ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, con bò kia đã lao tới trước mặt đám Tô Thiên, chỉ còn cách chừng mười mấy mét.

Lúc này tất cả mới hiểu ra sự chần chừ đã đem lại nguy hiểm như thế nào.

-Chạy- Tiểu Thanh hét to, Minh Nguyệt cũng tỉnh lại vội tách ra bỏ chạy.

Chỉ còn lại mỗi Tô Thiên vẫn đang ngồi phệt xuống đất đối diện với quái vật bò khổng khiếp kia.

Tô Thiên tim đập loạn như muốn nhảy ra khỏi ngực, cả nguoi tê tái, tay chân như bị đông cứng lại, không thể cử động.

-Tô Thiên chạy mau- Cả Minh Nguyệt và Tiểu Thanh hét lớn, tuy 2 nàng ghét hấn nhưng cũng không đến mức nguoi sống ta chết.

Tô Thiên hoảng sợ, quả thật hấn không thể động đậy được nữa, phản ứng khi sợ hãi của cơ thể đang làm hại hấn.

-Là chết sao? Chưa bao giờ Tô Thiên cảm thấy cái chết gần như lúc này.

-Không – Minh Nguyệt hét lên, nước mắt chảy ràn rụa, đồng hành trên đường gần nửa tháng nay, trong trêu chọc chán ghét của có 1 tình bằng hữu.

Con quái vật chỉ còn 3 bước nữa là có thể tông thẳng vào hấn.

Tô Thiên cười thảm. Nhắm nghiền đôi mắt lại chấp nhận định mệnh.

Nhưng đúng lúc này, từ xa vang lên 1 tiếng quát lớn:

-SÚC SINH !

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Man Nhân Hiện (2)

-SÚC SINH !Từ xa vang lên 1 tiếng quát.

1 mũi tên sắc bén từ đầu vút tới cắm thẳng vào sống lưng con quái vật làm nó dừng lại, rống lên đau đớn.

2 thanh niên mặc áo da thú, xích lõa 1 bên thân, thân hình cao to lực lưỡng từ đầu chạy tới, đôi chân có lẽ vì quá dài nên từng sải bước của họ trông cực kì dũng mãnh.

-A Trác bắn cung, để A Văn ta lên.

Nam nhân cao lớn nhất kêu to lên rồi nhảy bổ tới quái vật bò tung ra 1 đám. Cảnh tượng trước mắt làm mọi người cực kì kinh hãi, ngay cả Tô Thiên vừa mở mắt ra cũng lộ vẻ không dám tin. Nhưng dường như quái vật bò cực kì sợ nam nhân này, nó quay đầu chạy nhưng thêm 1 mũi tên do nam nhân A Trác đứng từ xa bắn vào chân trái trước của nó, làm nó khụy xuống.

Ầm, cú đâm của A Văn cũng lập tức đập thẳng vào xương sườn quái thú. Không gian vang lên những tiếng răng rắc dễ sợ. A Văn ngẩng mặt lên trời cười lớn rồi cả 2 tay liên tục giáng từng đòn ầm ầm vào thân con bò làm nó gục ngã dưới đất.

5 phút sau, những tiếng đầm đá cùng xương gãy đã biến mất, chỉ còn lại nam nhân hoang dã A Văn đang rút tay lại còn con quái vật thì đã nằm dưới đất tất thò từ lâu.

-Haha ! Thông khoái – A Trác đi lại gần cười lớn với A Văn.

-A Trác, lấy 2 răng của nó làm chiến lợi phẩm, còn lại thì hủy đi – A Văn cũng cười cười rồi chỉ quái thú trên mặt đất ra hiệu.

Chỉ thấy A Trác gật đầu, cúi xuống bên cạnh xác quái thú, vạch hàm ra bẻ 2 cái răng to nhất, những cái còn lại thì dùng trăm thủ (dùng tay) chặt nát. 3 người Tô Thiên nhìn thấy cảnh này thì lộ vẻ sùng bái sâu đậm. Bất quá nam nhân A Trác sắc mặt vẫn như thường, lấy từ bên hông 1 cái kim nhỏ đâm xuyên qua chiếc răng rồi đeo lên cái vòng trên cổ, cả A Văn cũng làm như vậy.

Đến lúc này Tô Thiên mới chú ý A Trác đeo cái vòng có 7 cái răng, còn A Văn thì đeo 13 cái, nhìn tới đây thì hắn không khỏi run rẩy 1 trận. Giết 1 yêu thú lấy 1 cái răng đeo lên cổ, vậy 2 tên này giết tổng cộng cũng 20 con. Ôi mẹ ơi, đây còn là người sao!!?

Hắn đột nhiên nhớ tới 2 người Tiểu Thanh, Minh Nguyệt đang đứng bên cạnh. Họ cũng là võ giả, có sức mạnh khác thường, mặc dù là không lợi hại bằng 2 người hoang dã trước mắt nhưng cũng có thể 1 cước đá bay 1 nam nhân như mình. Võ thuật thì ra có thể làm người ta có sức mạnh phi phàm, thậm chí đánh chết yêu thú. Nghĩ đến đây nhìn sang A Văn trong lòng xuất hiện 1 sự sùng bái cuồng nhiệt.

A Văn cũng nhận ra ánh mắt khác thường của Tô Thiên đang nhìn mình. Hắn nhìn gì thế, A Văn nghĩ thầm. Mẹ nó, thì ra đang nhìn cơ bắp của mình. Nhìn bộ dáng gầy ốm, mặt trắng của hắn, có khi nào là 1 tên có sở thích biến thái không nhỉ ? Nghĩ đến đây A Văn rợn tóc gáy, lấy tay che phần ngực xích lõa, quay người lại vội nói với A Trác:

-Đi mau, ta nghi tên mặt trắng kia là 1 loại với Âm Dương lão quái.

A Trác giật mình nhìn lại Tô Thiên đang mỉm cười với mình, cũng cảm thấy có vẻ giống giống. Nhưng A Trác cũng không bỏ đi như lời A Văn mà mặt mũi chuyển sang hầm hăm, tức giận nói:

-Mấy tên biến thái này là loại người ta ghét nhất, không dạy cho hắn bài học, không biết sau này còn bao nhiêu nhân bị hại nữa.

Bên kia Minh Nguyệt và Tiểu Thanh đều đang trồng cây si, 2 nam nhân mạnh mẽ dũng mãnh này để lại trong lòng họ ấn tượng quá sâu sắc. Mất thấy A Trác đang tới gần, tim 2 nàng càng đập thình thịch, mặt dần đỏ ửng.

-Tiểu thư, nam nhân hoang dã kia, hắn...hắn đang tới gần chúng ta- Tiểu Thanh lí nhí.

-Im lặng nào, có lẽ cần phải làm quen 1 chút.

Minh Nguyệt nói xong chỉnh chu lại đầu tóc, bước tới trước mặt A Trác, định mở miệng.

Nhưng bất ngờ, tên nam nhân hoang dã lại như không thấy tránh qua, hung hăng bước tới chỗ Tô Thiên.

Tô Thiên nét mặt ngơ ngác, chưa kịp hiểu mô tê gì thì đã bị 1 cánh tay lực lưỡng nắm lấy cổ áo nhấc bổng lên mặt đất.

-Ô huynh đệ, có hiểu làm gì không ? Hắn hoảng hốt nói.

A Trác trừng mắt, đôi lông mày rậm nhíu xuống.

-Hiểu làm ? Mấy tên biến thái âm dương hỗn loạn các ngươi mà cũng có từ hiểu làm !

Âm dương hỗn loạn gì ? Tô Thiên cười khở, nhưng rất nhanh cũng hiểu ra ý tứ của A Trác. Ôi ! Thì ra hấn tưởng mình là bán nam bán nữ. Đang định giải thích thì đã bị A Trác ném thật mạnh ra xa mười mấy mét. Lúc tiếp đất kêu 1 cái ầm thật to, rồi nằm 1 đống như con chó chết.

-Tô Thiên – Minh Nguyệt hoảng hốt, cũng hiểu ra là có hiểu lầm gì đó, vội chạy lại đỡ Tô Thiên dậy.

-Này người làm sao vậy?

-Tiểu Thanh, hấn bị bất tỉnh nhân sự rồi, mau lại đây.

Nghe tiếng Minh Nguyệt gọi, Tiểu Thanh vội chạy qua. Sau 1 lúc xem xét, rốt cuộc cũng biết Tô Thiên đã bị gãy mất xương bả vai, vài cái xương sườn, lục phủ ngũ tạng bị chấn động mạnh.

-Huhu, Tiểu Thanh liệu hấn có chết không? Minh Nguyệt nước mắt chảy lại chảy, 2 tay lay lay bờ vai Tiểu Thanh.

-Phải lập tức đưa hấn đi chữa trị, nhưng ở đây không hề nơi nào có đại phu, nếu có thì hấn phải là hai người kia.- Tiểu Thanh nhìn sang A Trác, A Văn.

-Được, người mau sang năn nỉ bọn họ.

.....

-Cái gì? Thật sự là hiểu lầm thôi à? A Trác hoảng hốt. Thì ra tên biến thái mình vừa ném đi vốn là 1 thư sinh chân yếu tay mềm.

-Mau mau đem hấn về Phong Lan bộ lạc của ta – A Văn gấp rút nói.

.....

Phong Lan bộ lạc, trong 1 ngôi nhà bằng gỗ ở 1 khu rừng nhỏ.

Trên giường có 2 người, 1 trung niên nhân mặc áo da thú, nhưng không xích lỏng nửa bên thân người như A Văn, trên đầu tóc kết lại thành nhiều cọng to dài. Còn trên giường không ai khác ngoài Tô Thiên. Giờ phút này đang cời trần nằm trên giường, vai trái được băng bó, trên ngực trái thì có 1 vết máu bầm tím đen. Trung niên nhân kia lấy từ đâu ra 1 cái lọ thuốc đỏ đỏ 1 loại chất lỏng xanh nhạt, xoa lên 2 tay, rồi ịn vào ngực trái của Tô Thiên, xoa bóp (hành động này đen tối quá).

.....

Bên ngoài ngôi nhà gỗ. Minh Nguyệt, Tiểu Thanh và 2 người A Văn, A Trác mặt mày lo lắng. Riêng A Trác thì đi lui đi tới trong lòng thấp thỏm, dù sao hấn chính là người ra tay. Giờ tên kia bị thương nặng vậy, có khi nào.... Ài ! Tới đây A Trác thật không dám nghĩ tiếp.

Nửa canh giờ sau, trung niên nhân rốt cuộc cũng đi từ trong nhà gỗ ra, sắc mặt bình thản nhưng ánh mắt lại nghiêm nghị nhìn A Trác, trầm giọng nói:

-A Trác, người ra tay thật quá nặng rồi !

-Vậy hấn sao rồi, còn cứu được không? A Trác hoảng sợ hỏi.

-Không sao, chỉ cần tĩnh dưỡng vài tháng – Trung niên nhân hừ lạnh, hiển nhiên vẫn còn tức giận.

A Trác cười khở, hấn biết nếu không phải Nam Phong thúc thúc được xưng là thần y ở Phong Lan thảo nguyên ra tay. Chỉ sợ cho dù có cứu được cũng thành kẻ tàn phế.

-A Trác người nên kim chế bản tính nóng vội của mình, với thực lực Chu Thiên cảnh đỉnh phong của người không cẩn thận thì sẽ đánh chết người đó- Nam Phong nhắc nhở.

-Chu Thiên cảnh đỉnh phong? Minh Nguyệt và Tiểu Thanh há hốc mồm. 2 nàng quả thật hiểu Chu Thiên cảnh tượng trung cho cái gì.

Trái lại A Văn chỉ cười cười, hấn sớm biết 2 cô nương này cũng là võ giả nhưng cảnh giới hơi thấp.

-Rất bình thường thôi, ta thậm chí đã là đạt nhị giai rồi- A Văn nói.

-Ôi ! Huynh là thần tượng của ta !

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Con Đường Vô Giả

1 tháng sau, vẫn trong căn nhà gỗ, lúc này Tô Thiên đã sớm tỉnh lại từ tuần trước, còn đang trò chuyện với 1 người. Người này cũng chính là người đã ra tay đánh hắn. A Trác.

-Thật xấu hổ. Tô Thiên huynh đệ, lúc đó là ta hiểu nhầm...

-Không sao, huynh cũng đã xin lỗi ta cả tuần nay rồi, không cần phải như vậy- Tô Thiên nằm trên giường xoa tay.

Không khí yên lặng 1 lúc rồi bị Tô Thiên phá vỡ.

-A Trác huynh, ta có 1 thỉnh cầu, không biết huynh có đồng ý. – Tô Thiên nói.

-10 cũng được chứ nói chi 1 – Nghĩ tới cảnh tượng người ta bị mình ném xuống chết, A Trác vội nói.

Tô Thiên nghe vậy thì hớn hờ vui mừng bật dậy nhưng từ thân thể truyền đến 1 trận đau nhức.

-A, không cần xúc động như vậy – A Trác vội đỡ lấy Tô Thiên.

Lấy lại sự bình 1 lúc, Tô Thiên mới mở lời:

-Thỉnh cầu A Trác huynh đệ thu nhận ta làm đệ tử.

-Hả? 2 mắt mở to, A Trác kinh ngạc vì đề nghị của Tô Thiên, nhưng vẫn rất nhanh bình tĩnh lại, cười cười:

-Chuyện nhỏ, không cần bái sư gì cả, chẳng qua Tô huynh đệ là thân thể thụ sinh, lại thêm đã bỏ qua thời kì luyện võ tốt nhất, ta chỉ sợ ngươi chịu không được khổ cực.

-Không sao, ta sẽ cố gắng – Tô Thiên vội nói. Trải qua lần này, hắn đã thấy được sức mạnh kinh thiên của võ thuật, làm trong tâm có 1 sự mong chờ khao khát. Hắn mong chờ 1 ngày có thể dùng tay không đánh chết 1 con yêu thú.

A Trác nhìn thấy ánh mắt khát vọng của Tô Thiên thì mỉm cười. Hình như lúc nhỏ cha truyền võ công thì mình cũng có ánh mắt như vậy.

-Được Tô Thiên huynh đệ, sau khi ngươi dưỡng thương, ta nhất định dạy ngươi võ công. Nhưng trước hết sẽ dạy ngươi những hiểu biết cơ bản. Ngươi nghĩ võ giả là gì?

-Chẳng phải là luyện tập võ thuật sao? Tô Thiên trả lời.

-Không, võ thuật chẳng qua là cách phát lực của võ giả. Ngươi cứ nghĩ thế này, 1 người nông dân muốn cuốc đất, đương nhiên động tác của hắn làm là gờ cái cuốc lên cao sau đó đập xuống. Động tác gờ lên cao đập xuống chính là võ thuật. Người nông dân chính là võ giả. Nhưng ngươi biết nếu chỉ đưa cái cuốc lên rồi đập xuống vẫn chưa phải là cuốc đất, biết tại sao không?

-Vì thiếu lực? Tô Thiên ngay lập tức trả lời.

-Rất thông minh! A Trác dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Tô Thiên.

-Lực và võ thuật hợp lại mới gọi là võ giả. Nhưng lực của võ giả khác lực bình thường nên gọi là nội lực, vì hàm ẩn bên trong. Muốn có nội lực thì phải luyện khí. Cho nên đẳng cấp đầu tiên của võ giả chính là Luyện Khí. Sau khi tới 1 trình độ nhất định “khí” sẽ có tác dụng đã thông kinh mạch, đây gọi là Đả Mạch cảnh. Sau đả mạch, “khí” vận hành lưu loát, nhưng muốn điều hoà nó đi khắp nơi rèn luyện trong cơ thể để đạt hiệu quả tốt nhất thì cần lộ tuyến nhất định. Đây gọi là Chu Thiên cảnh. Đến khi ý động khí động chu thiên lập tức thành hình thì mới xem như thành công.

-Mỗi đẳng cấp như vậy đều chia làm 10 tầng, 3 tầng sơ, 3 tầng trung, 3 tầng hậu, tầng thứ 10 gọi là đỉnh phong. 3 đẳng cấp Luyện Khí, Đả Mạch, Chu Thiên hợp lại gọi là Hậu Thiên kì, tương đương với nhất giai.

-Ồ! Vậy là Luyện Khí cũng chính là Hậu Thiên sơ kì! Tô Thiên gật gù nói.

-Đúng, rất khó khăn phải không? A Trác mỉm cười.

-Vậy để luyện khí thì phải làm sao? Trong lòng có hơi sốt ruột, Tô Thiên vội hỏi.

-À, luyện khí có 2 cách, 1 nhờ võ thuật rèn luyện, thân tự động hấp thu khí, 2 là nội công tâm pháp, tĩnh tọa hấp thu khí. Đây là 2 đường 1 động, 1 tĩnh. – Nói đến đây A Trác cũng hiểu Tô Thiên đang nghĩ gì, tên tiểu tử này định vừa nằm dưỡng thương vừa luyện công đây.

.....

-Ây, Tô Thiên huynh đệ, thật ngại quá, Man nhân chúng ta đều là lấy võ thuật để luyện khí, nghiêng về đường lối luyện thể. Nội công tâm pháp ta tìm mãi mà không có.

Tô Thiên nghe vậy thì buồn rầu chán nản, chẳng nhẽ phải đợi 2 tháng nữa lành hẳn rồi mới có thể tập võ.

Đang nghĩ tới đây thì đột nhiên có tiếng mở cửa.

-Tô Thiên, ta đến thăm ngươi này – Người xuất hiện là Minh Nguyệt, nàng giờ đây không mặc y phục cũ nữa, mà biến thành áo da thú của Man nhân, thậm chí khoảng da thịt trắng nõn nà bên vai phải cũng lộ ra. Nhưng cái làm Tô Thiên bắt mắt nhất là đầu Minh Nguyệt đeo 1 vòng hoa màu tím, trông cực kì khả ái.

Minh Nguyệt cũng nhận ra ánh mắt khác lạ của Tô Thiên nhìn mình, nàng ta cười khúc khích, vỗ vai hắn 1 cái:

-Thế nào, trông điệu bộ bản cô nương bây giờ có phải rất xinh đẹp không ? Là A Văn ca ca kết cho ta đấy.

A Văn ca ca ? Kết cho ? Tô Thiên nhũn mảy, trong lòng cảm giác không vui, có lẽ lúc trước mình gặp đại nạn sinh tử nàng ta đã 2 lần rơi nước mắt, nên lúc này mới cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

-Này, ngươi đang nghĩ bậy bạ gì đó- Minh Nguyệt hừ lạnh rồi chuyển sang khuôn mặt mơ mộng.

-A Văn ca ca rất tốt với ta, buổi sang dẫn ta đi dạo khắp Phong Lan thảo nguyên, buổi chiều đưa ta đi ngắm phong cảnh nơi Yên Nguyệt hồ, Mộng Tinh thác,..... vòng hoa trên đầu ta là hoa Phong Lan do A Văn ca ca đánh chết 1 con Lôi Vân Báo nhị cấp yêu thú ở Tử Trúc Lâm hái về rồi kết cho ta.....

Minh Nguyệt thao thao bất tuyệt, vốn không để ý tới vẻ mặt buồn thảm của Tô Thiên.

A Trác cười khỏ, cũng hiểu ra nguyên nhân của khung cảnh trên nên cố tình nói ra 1 câu đánh lạc hướng:

-Này Minh Nguyệt, có tâm pháp nội công nào có thể truyền cho Tô Thiên được không, hắn đang rất khao khát được luyện võ.

-Luyện võ ? Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn Tô Thiên, suy nghĩ 1 chốc rồi nói:

- Ta nghĩ ngươi nên đi hỏi A Văn ca ca, huynh ấy cũng thường cùng ta luyện võ, huynh ấy rất lợi hại...

A Trác chột dạ, nhìn sang Tô Thiên mặt mày đang xám ngoét, ôi thôi chết, lần này lại đổ thêm dầu vào lửa rồi.

-Đi đi, ta không cần công pháp cái rắm chó gì cả, võ giả thì có gì ghê gớm chứ, ta tự học được – Tô Thiên quát lớn làm Minh Nguyệt giật mình, vội vàng đi ra khỏi cửa, nhưng miệng vẫn lầm bầm:

-Tên điên này, ta đã làm gì sai chứ .....

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhân Tu Luận Và Võ Cảnh Nội Tập Lục

Đã 3 tuần, Tô Thiên cứ nằm trên giường, vẻ mặt ngẩn ngơ, đôi lúc oán giận, đôi lúc lại buồn bã. Hắn cũng chẳng biết vì sao bản thân lại biến thành thế này. Lắm lúc giật mình tỉnh lại, hắn cảm thấy bản thân giống như người điên. Mấy câu “đi ngắm phong cảnh nơi Yên Nguyệt hồ, Mộng Tinh thác, rồi hái hoa ở Tử Trúc Lâm” cứ ám ảnh hắn.

-Ài, luyện võ cùng nhau thì có cần đụng chạm thân thể không nhỉ.

-A Trác nói hắn luyện võ từ năm 4 tuổi đến nay 19 tuổi, cảnh giới mới đạt Hậu Thiên hậu kỳ đỉnh phong. Ta năm nay 16 tuổi mới bắt đầu luyện võ, không biết đến khi nào mới đuổi kịp A Văn.

-Tên A Văn khốn kiếp, lần trước không phải hắn thì ta đâu bị A Trác ném đi, nếu như lần này học võ thành công nhất định sẽ ném ngươi thành 1 đồng như con chó chết !

-Quái lạ, sao ta cứ nghĩ vớ vẩn thế nhỉ ?

Tô Thiên giật mình tỉnh lại thì thờ dài.

Hắn lấy từ đầu giường lấy ra 1 cuốn sách Nhân Tu Luận rồi đọc. Chồng sách này là do Nam Phong thúc thúc lấy ra cho hắn đọc đã nửa tháng cho bớt buồn. Đa phần là sách y học, cái gì mà Ki Kinh Bát Mạch Giải, Thập Nhị Chính Kinh Luận, Huyệt Đạo Trong Cơ Thể Con Người, Y Sư Vấn Đạo Kinh..... Nhưng trong đó Tô Thiên chỉ thích đọc nhất là 2 cuốn Nhân Tu Luận và Võ Cảnh Nội Tập Lục.

Nhân Tu Luận chia làm 2 phần Khí Luận và Thuật Luận.

-Khí là gì ? Khí không phải là không khí mà là năng lượng trong đó, năng lượng này trải rộng khắp thiên địa, không đâu không có. Chỉ có bậc tu hành mới có thể cảm nhận nhìn ra, còn phàm nhân thì vốn không thể thấy.

-Khí qua mộ nhiễm từ vong, tạo thành từ khí. Khí đi qua nơi chí dương, tạo thành dương hoá khí, đi qua nơi chí âm tạo thành âm hàn khí. ....
Âm Dương ngũ hành, bằng lời phong, sinh lão bệnh tử thập tứ thông. Chữ thông là có nghĩa những tính chất thiên địa trên khí có thể đi qua mà biến chất tạo thành 1 loại khí đặc thù. Ngoài ra còn có tam tuyệt khí, dị độc sát sinh ra trong những điều kiện khác thường.

-Khí sinh ra từ thuở khai thiên lập địa gọi là nguyên khí. Khí sau tuế nguyệt bồi dưỡng gọi là linh khí. Khởi nguyên nguyên khí thịnh, chung kết nguyên khí suy. Nguyên khí suy vì linh khí thịnh. Như 2 cực âm dương, âm thịnh thì dương suy.

-Võ giả lấy nguyên khí tu hành, thân sinh nguyên lực. Tu sĩ lấy linh khí tu hành, thân sinh linh lực. Nguyên lực cuồng bạo, mạnh mẽ cứng rắn. Linh lực mềm yếu nhưng nhu nhuyễn đầy biến hoá.

-Thuật là gì ? Thuật là sự phóng xuất của ý, xuất hiện của hình, biến hoá của khí. Ý xuất, hình hiện, khí biến gọi là thuật.

-Ngắn gọn là thuật của võ, vì võ lấy đơn giản để bộc lộ sức mạnh. Dài cong là thuật của pháp, vì pháp lấy tinh xảo để che dấu sự yếu ớt. Thuật chứa đạo thiên địa gọi là đạo thuật, xuất ra thì phong vân biến sắc, nhật nguyệt đổi dời.

-Có khí không có thuật chỉ là kẻ đường sinh. Có thuật không có khí chỉ là kẻ diễn kịch thông thường. Có khí, có thuật, lên trời xuống đất, không gì không làm được.

Tô Thiên hít 1 hơi đem những câu nói trên in sâu vào đầu óc của mình. Đây là những kiến thức cực kì cần thiết của 1 tu luyện giả. Nhưng qua những câu trên, hắn cũng thấy được ngoài võ còn 1 hình thức khác gọi là tu chân, ngược với tu võ, đối lập như 2 cực âm và dương.

-Lấy đơn giản để bộc lộ sức mạnh, dùng tinh xảo để che dấu sự yếu ớt. ....

Hắn lẩm bẩm đi lẩm bẩm lại vì đây là đặc điểm của võ thuật và pháp thuật, có lẽ cũng cần nhớ kĩ.

.....

Nhâm nhi 1 hồi, Tô Thiên cẩn thận đặt cuốn Nhân Tu Luận lại chỗ cũ. Rồi cầm cuốn Võ Cảnh Nội Tập Lục dày cộm ra đọc.

-Tại hạ Vân Du Tán Nhân, đệ tử Thần Quyền phái, tu vi tuy không cao. Nhưng hiểu biết về võ cảnh nội thì không phải đệ nhất cũng là đệ nhị. Năm 21 tuổi xuất sơn, cầu đạo vân du, đi khắp Chân Võ đại lục. Lại dành ra 80 năm thu thập tìm hiểu các mẫu truyện, hay truyền thuyết ở các nơi. Lại thêm 10 năm nữa mới có thể biên soạn hết Võ Cảnh Nội Tán Truyện. Viết cuốn sách này, chỉ mong võ giả khắp nơi đều có thể đọc gia tăng kiến thức. Đó là tâm nguyện duy nhất bây giờ của lão phu.

Trang đầu tiên là phần tựa giới thiệu tác giả, Tô Thiên cũng cố gắng nhớ lấy 4 từ Vân Du Tán Nhân, dù sao người ta cũng có công viết sách, đáng được tôn trọng. Có điều ông lão này hình như sống hơn 100 tuổi thì phải, về điều này Tô Thiên cũng không quá giật mình. Vì tu luyện khí sẽ khiến thân thể tu luyện giả phát sinh biến đổi về chất, sống thọ hơn người bình thường rất nhiều.

Hắn lật ra chương tiếp theo.

-Vũ trụ có hằng sa số các tinh cầu, đại lục trôi dạt (đại lục trôi dạt thì gọi là giới). Trong những tinh cầu và đại lục đó có cái hoang vu, có cái đầy sinh mạng sống. Trong không gian rộng lớn như vậy, tổ hợp 1 số hành tinh và 1 thái dương 1 thái âm thì gọi là 1 thể giới (1 thái dương thì đúng là vậy, nhưng 1 thái âm thì chỉ là tự tượng ra thôi). Mà Võ cảnh là 1 thể giới nhỏ với 4 tinh cầu. Chân Võ, Thiên Nguyên, Đông Lam và Linh Lung. Trong đó Chân Võ lớn nhất mà lại là trung tâm của 3 tinh cầu kia nên được gọi là võ cảnh nội. Còn 3 tinh cầu kia là võ cảnh ngoại.

-Võ cảnh nội, Chân Võ đại lục chia làm Đông Tây Nam Bắc 4 đại lục. Mà Đại Ly Vương Triều Tô Thiên đang ở chính là 1 tiểu quốc ở Tây Đại Lục. Đọc đến đây Tô Thiên có cảm giác chua xót, trước đây hắn cứ nghĩ Đại Ly là 1 nước lớn, không ngờ quả thật cực kì bé nhỏ so với Tây Đại Lục. Mà Tây Đại Lục lại càng vô cùng nhỏ bé so với Tứ đại hành tinh võ cảnh, thậm chí còn cả vũ trụ rộng lớn bên ngoài. ....

Con ếch trong đáy giếng, nhìn miệng giếng nói đó là bầu trời.

Con chim chao lượn gọi không gian nó đang bay là bầu trời.

Nhưng thật sự..... Cái gì mới là bầu trời.....

Có lẽ tất cả sinh linh trên thế gian này cũng không thể nói chính xác được cái gì mới là bầu trời.

-Ta quả thật quá nhỏ bé giữa thiên địa này – Tô Thiên thở dài cảm thán. 1 cảm giác kì lạ dấy lên trong lòng hắn.

Hắn chợt khát khao có thể đi ra khỏi bầu trời Đại Ly Quốc, rồi thoát khỏi bầu trời Chân Võ Tinh, đi tới bầu trời cái vũ trụ bao la rộng lớn vô biên kia..... Nơi đó có lẽ mới là bầu trời trong lòng hắn.

"Có khí, có thuật, lên trời xuống đất, không gì không thể làm được."

Ánh mắt kiên định của Tô Thiên như nhìn xuyên qua trần nhà bằng gỗ, xuyên qua cả bầu trời trong xanh đẹp đẽ bên ngoài.

-Ta sẽ làm được, ta nhất định thoát khỏi nơi đây, nhất định sẽ tìm thấy bầu trời riêng của chính ta.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Luyện Khí

3 tháng dưỡng thương đã chấm dứt, Tô Thiên rốt cuộc cũng tìm lại được tự do của mình. Bước ra khỏi cửa, hắn ngẩng đầu lên bầu trời hít vào 1 hơi thở trong lành. Giũo mới nhìn thấy được khung cảnh bên ngoài nhà gỗ. Quả thật Nam Phong thúc thúc cực kì biết thưởng thức. Hoa cỏ được trồng ngay gần bên 2 lối đi, rồi 1 khóm trúc xanh nghiêng nghiêng theo gió ở cách đó không xa.

-Từ Trúc Lâm – Không hiểu sao khi nhìn thấy khóm trúc thì Tô Thiên lại nhớ đến 2 từ này.

-Tô Thiên.

Phía xa có 1 cô gái thanh y đang đứng. Còn vào đây ngoài Tiểu Thanh. Tô Thiên gật gật, rồi nhìn xung quanh chợt cảm thấy hơi quái lạ, hắn hỏi:

-Minh Nguyệt đâu?

Tiểu Thanh nghe vậy thì cúi đầu, sắc mặt hiện lên vẻ buồn bã :

-Đi với A Văn rồi, nghe nói là đi tới Từ Trúc Lâm.

Cảm giác bức tức lại trỗi dậy, Tô Thiên trầm giọng hỏi:

-Đi được bao lâu rồi?

-Đi được 2 ngày rồi – Tiểu Thanh đáp.

-Cái gì ? 2 ngày, cô nam quả nữ, sao lại có thể để nàng ta 1 mình với tên nam nhân hoang dã man rợ đó – Tô Thiên nghe vậy thì tức giận quá lớn.

-Có chuyện gì mà ngươi nổi nóng vậy ?

Đột nhiên 1 bàn tay đặt lên vai Tô Thiên làm hắn giật mình. Nam Phong thúc thúc không hiểu từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn.

-Minh Nguyệt và A Văn đi với nhau 2 ngày rồi mà chưa về - Nghiến răng nghiến lợi Tô Thiên nói.

-A Văn nó tốt lắm, không phải như ngươi nghĩ đâu. À mà chúng nó đi đâu ? Nam Phong mỉm cười hỏi.

-Từ Trúc Lâm?

-Cái gì ?

Giờ đến lượt Nam Phong cũng giật bản mình. Đây là lần đầu tiên suốt 3 tháng qua Tô Thiên thấy vị thần y này mất bình tĩnh đến vậy. Như vậy, Từ Trúc Lâm hẳn có gì đó không ổn.

-Nam. ....

Tô Thiên chưa kịp mở miệng thì vị thần y này đã đập đất 1 cái rồi phi thân biến mất. Đến không ai hay, đi không ai biết. Quả xứng với chữ Phong.

-Còn chúng ta làm gì bây giờ - Tiểu Thanh lo lắng nói, nàng cũng hiểu ra tính chất nghiêm trọng của vấn đề.

-Nói nhảm, đương nhiên là tới Từ Trúc Lâm rồi?

.....

Tiểu Thanh sau khi dẫn Tô Thiên tới linh thú trại của Man nhân, thì mượn 2 con Độc Giác Hồ cấp 1 để đi lại. Linh thú này là yêu thú hoang dã mà Man nhân bắt được trong yêu thú sơn mạch, sau đó thuần phục để dùng làm phương tiện đi lại. Cảnh giới của nó tuy chỉ là nhất cấp yêu thú trung kì tức là

tương đương với nhất giai trung kì võ giả. Nhưng về tốc độ thì cực nổi trội so với những con yêu thú khác.

Ngồi trên lưng Độc Giác hổ, Tô Thiên trong lòng hưng phấn vô cùng. Lúc đầu tiên còn run rẩy khi thấy bộ dáng của nó, không khác gì hổ thông thường, thậm chí còn thêm cái sừng tăng thêm vẻ hung dữ. Nhưng sau khi được Tiểu Thanh động viên thì dũng nhẹ vào thử. Quả nhiên con Độc Giác Hổ của hắn vẫn hiền lành đứng yên, thậm chí còn le cái lưỡi to dài ra liếm liếm mặt hắn. Tô Thiên thấy vậy thì hưng phấn leo lên lưng nó.

-Xong chưa, chúng ta mau đi – Tiểu Thanh thúc dục.

-Đã ổn.

-Đi !

2 con Độc Giác hổ nghe lệnh lập tức vọt đi, tốc độ quả thật nhanh kinh hồn. Tô Thiên lúc này không còn ung dung ngồi như ban đầu nữa mà nằm bẹp dí trên lưng con thú. Vì tốc độ của nó quá nhanh, không khí bị ma sát mạnh vào thân hình của Tô Thiên, làm cơ bắp hắn co rút lại, đau đớn dữ dội.

Nhìn mặt mày Tô Thiên đang dần chuyển sang đỏ kè. Tiểu Thanh cảm thấy có chút không ổn.

-Này ngươi có chịu được không?

-Không..... hề..... gì – Cấn chặt hàm răng, cố sức lắm Tô Thiên mới bật ra được vài chữ.

-Hừ, còn cứng đầu. Nghe đây : “dùng tâm cảm nhận khí trong thiên địa, dùng ý dẫn khí vào đan điền”, mau làm đi.

-Đây là khẩu quyết nội công tâm pháp – Tô Thiên ngớ ra.

-Đừng, đừng hỏi nhiều nữa, mau làm theo đi – Vừa cười trên lưng hổ phi nhanh, Tiểu Thanh vừa nói.

Tô Thiên cũng không nói nhiều, vội vàng làm theo khẩu quyết trên, cảm nhận thiên địa nguyên khí.

Ở đâu nhỉ, xung quanh chỉ thấy gió lốc thét gào.

“Khí không phải là không khí bình thường, mà là năng lượng trong đó”

Năng lượng trong đó. 1 tia hơi mơ hồ hiện lên trong đầu Tô Thiên.

“Dùng ý dẫn khí vào đan điền”

Qua mấy cuốn sách y của Nam Phong thúc thúc, Tô Thiên cũng hiểu được đan điền chia làm 3 phần hạ trung, thượng. Hạ đan điền nằm dưới rốn 3 tấc, được gọi là Khí Hải. Trung đan điền nằm giữa ngực gọi là Thần Khuyết, còn thượng đan điền nằm ở giữa trán gọi là Nê Hoàn.

-Này Tiểu Thanh, là dẫn khí vào Khí Hải hay Nê Hoàn.

-Đồ ngốc, Hậu Thiên kì đương nhiên phải luyện Khí Hải, luyện Nê Hoàn để tẩu hoá nhập ma mà chết à ! Tiểu Thanh tức giận nói.

Vậy là dẫn khí vào hạ đan điền, Tô Thiên gật gù. Hắn lấy 1 tia khí mỏng lung vừa tìm được dùng ý dẫn nó về Khí Hải. Rất dễ dàng, bây giờ thậm chí hắn còn cảm giác được tia mỏng lung kia đang nằm yên trong bụng của mình.

Quá kì diệu ! Hắn cảm thán .

Sau đó vội vàng dò thêm khí để hấp thu.

Bên kia Tiểu Thanh trông thấy bộ dáng chìm đắm của Tô Thiên thì thầm kinh ngạc. Minh vừa đưa khẩu quyết cho hắn không bao lâu, ngay lập tức đã có thể khí cảm. Nhưng nếu nàng biết Tô Thiên bây giờ còn có thể hấp thu khí, mà còn đang tòi 24 tia vào đan điền thì không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

2 con Độc Giác hổ phi đi bằng băng được 1 lúc. Địa hình Phong Lan thảo nguyên vốn là đất bằng, không hề khó đi, cho nên 2 con linh thú mới đạt được tốc lực nhanh nhất. Tô Thiên lúc này đã hấp thu được thêm 48 tia khí nữa, tổng cộng là 72 tia, đột nhiên có cảm giác bão hoà, không thể hấp thu được nữa. Hắn chợt ngồi thẳng dậy, cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể bản thân.

Vù, 1 ngọn gió mạnh thổi qua làm Tô Thiên muốn bật ngửa, nhưng đột nhiên từ đan điền có 1 cảm giác âm áp rất nhanh lan toả ra toàn thân làm hắn chững lại. Dần dần ổn định lại, giờ thì với mọi tốc độ của con Độc Giác hổ thân hình hắn vẫn không mấy may suy chuyển.

-Quá tuyệt vời ! Hắn hạnh phúc kêu lên.

-Tên điên này, ngươi kêu la cái gì thể ? Tiểu Thanh trừng mắt nói.

Nhìn Tiểu Thanh với ánh mắt lấy lòng, Tô Thiên nói:

-Tiểu Thanh à, ngươi có thể chỉ ta thêm vài câu khẩu quyết không.

-Mơ đi, đây là khẩu quyết gia truyền của nhà ta. Dạy ngươi 2 câu cũng là phước đức 18 đời rồi. – Tiểu Thanh hừ lạnh.

-Có cần khoa trương vậy không, vậy có thể nói cho ta mức độ nào để ước lượng đẳng cấp Luyện Khí Cảnh?

-Hấp thu 72 tia khí rồi áp súc, đè nén 3 lần thì đạt Luyện Khí sơ kì, áp súc 6 lần là trung kì, áp súc 9 lần là hậu kì, 10 lần thì đạt tới đỉnh phong. ....

-Vậy làm cách nào áp súc được đây? Tô Thiên hỏi tiếp.

-Đương nhiên là dùng ý thu nhỏ chúng lại tới cực hạn. A, cái tên này, ngươi định thăm dò khẩu quyết gia truyền nhà ta đây à.....

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Âm Dương Lão Quái Và Thất Thái Ngộ Công

Từ Trúc Lâm là 1 khu rừng diện tích không lớn cũng không nhỏ nằm sát bên yêu thú sơn mạch. Nơi đây có 1 loại trúc đặc biệt màu tím nhìn rất bắt mắt và càng đặt biệt hơn vì ở đây có 1 loài hoa cực kì nổi tiếng. Chính vì loài hoa này mà thảo nguyên nơi đây mới được gọi là Phong Lan thảo nguyên. Có rất nhiều truyền thuyết nói về hoa Phong Lan nơi Từ Trúc Lâm, có người nói loài hoa này luôn được thần linh thủ hộ, có người nói võ giả lục giai Chân Võ đại viên mãn chỉ cần được ăn vào 1 đoá hoa Phong Lan 6 cánh là có thể ngay lập tức đột phá lên thất giai Quy Tông cảnh.

Tin tức này làm giãy lên 1 làn sóng điên cuồng trong giới tu võ lúc bấy giờ. Nhưng chẳng có 1 ai có thể tìm được 1 bông hoa 6 cánh nào. Rồi vào 1 đêm trăng tròn, từ Từ Trúc Lâm toả ra ma khí nồng nặc, những tiếng hét thảm thương vang vọng khắp Phong Lan thảo nguyên làm mọi người run sợ. Đến sáng hôm sau, ma khí mới tán đi, mọi người vào thăm dò mới trông thấy 1 cảnh tượng kinh hoàng, toàn bộ võ giả bị giết không còn 1 mống, thậm chí xác chết võ giả lục giai có đến vài trăm cái. Tất cả đều chết bởi 1 chiêu duy nhất, là 1 hung khí hình búa đập mạnh vào đầu mà làm đầu vỡ nát mà chết. Và trong số những xác chết, người ta còn nhận ra 1 người, chính người này là đệ nhất cường giả lúc bấy giờ, cảnh giới thậm chí đã vượt qua bát giai Điền Phong cảnh, độ kiếp trở thành Tiên Võ, Tuyệt Tình lão tổ của Vô Sinh kiếm phái. Tương truyền khi tìm thấy xác lão ở sâu trong Từ Trúc Lâm, khuôn mặt đông cứng của lão vẫn lưu lại 1 vẻ kinh hoàng sâu đậm, và trong tay lão vẫn còn cầm 1 đoá hoa Phong Lan 6 cánh màu tím đẹp rực rỡ.....

Từ đó, Từ Trúc Lâm cũng trở thành cấm địa trong mắt võ giả vào những đêm trăng tròn. ....

-Đây Tô Thiên ngươi đang nghĩ gì vậy.

Câu nói của Tiểu Thanh làm Tô Thiên giật mình tỉnh lại. Hắn đang nghĩ tới truyền thuyết ghê rợn của Từ Trúc Lâm trong cuốn Võ Cảnh Nội Tập Lục. Bất quá hắn cũng không mấy tin lắm vào mấy truyền thuyết kì dị mang tính huyền ảo này.

Hắn nhìn vào cái thế giới màu tím đầy yêu dị trước mặt. Trong lòng có 1 cảm giác vô cùng quen thuộc mà lại vô cùng xa lạ. Cứ giống như hắn đã từng đi qua nơi này 1 lần nào đó.

-Ma..... Nghịch..... Ma.....

1 âm thanh trầm thấp khàn khàn mà chứa đựng đầy bi ai tang thương vang lên bên tai Tô Thiên làm hắn hơi sững lại.

-Chuyện gì ? Tiểu Thanh cũng nhận ra phản ứng bất thường của Tô Thiên nên dừng lại hỏi.

-Ngươi có nghe thấy âm thanh gì không ?

-Có gì sao? Tiểu Thanh cau mày nói.

-Ồ không có gì, có lẽ ta nghe nhầm.

Trong lòng Tô Thiên có chút thấp thỏm, bất an, dù sao khu rừng này quả thật làm cho người ta có cảm giác quá tà dị.

Đi sâu vào thêm 1 chút nữa. Từ trước mặt đột nhiên có 1 đoàn người cao lớn xuất hiện. Trong đám người đó, Tô Thiên nhìn thấy 1 người cực kì quen thuộc.

-A Trác huynh – Hắn đưa tay lên miệng kêu to.

Nam nhân cao lớn dẫn đầu kia giật mình quay lại, vẻ mặt đang co lại lập tức giãn ra, nở 1 nụ cười :

-Tô Thiên huynh đệ.

Sau hi Tô Thiên và Tiểu Thanh cùng nhập bọn với đám người A Trác thì mới biết họ cũng vào đây để tìm 2 người A Văn và Minh Nguyệt. Phía A Trác gồm 26 người Man, nghe hán nói thâm thì cảnh giới đều trên nhị giai Tiên Thiên. Người võ công cao nhất là Tây Qua cảnh giới tứ giai Hoá Thần, là 1 hán tử nhìn về ngoài chừng 30, râu quai nón mọc xồm xoàm, cao hơn A Trác cả 1 cái đầu, còn thân hình thì không nói, phải gọi là lực lưỡng vô cùng, từng đoàn cơ bắp đều nổi gân guốc chẳng chịt làm Tô Thiên nhìn thấy mà cũng ớn lạnh. Bất quá Tây Qua này rất ít nói, gặp gì cũng im im như đợi lệnh của A Trác, điều này làm Tô Thiên cảm thấy vô cùng kì lạ.

-A Trác huynh cũng vừa mới tới đây à ?

-Ừm ta cũng chỉ vừa tới trước các người 1 chút, là do Nam Phong thúc thúc gọi chúng ta mang theo người đến.

Tây Qua đang im lặng này giờ đột nhiên quay sang nói với Tô Thiên:

-Tiểu huynh đệ, người cảnh giới chỉ có Luyện khí cảnh, nên đi vào chính giữa sẽ bớt nguy hiểm hơn.

-Cái gì, người đã là Luyện Khí Cảnh- A Trác kinh ngạc.

Tô Thiên nghe vậy thì cười khỏ, mới học hít thở vài cái chứ đã biết gì đâu. Thậm chí cái gì nhị giai Tiên Thiên, tứ giai Hoá Thần hán nghe cũng chẳng hiểu gì.

-Ta cũng chẳng biết, ta chỉ vừa mới thu được 72 tia nguyên khí, còn chưa biết cách áp súc lại.

-Người khoáng lạc vừa thôi, ta chỉ vừa dạy cho người khí cảm cách chưa tới 1 canh giờ, làm sao có thể nhanh như vậy được. Phải biết bản cô nương khi bắt đầu luyện võ từ năm 6 tuổi, phải mất 3 tháng để hấp thu được 72 tia nguyên khí đầu tiên, người.....

Tiểu Thanh hừ lạnh rồi quay sang chửi bới hán.

Chợt 1 làn gió lạnh buốt thổi qua làm mọi người rét cóng, không khí bỗng yên tĩnh đến đáng sợ.

-Hắc hắc, hôm nay quả là đại vận của ta, vớ được 1 đồng nam nhân cường tráng thế này. Chu choa, 27 tên, ồ không, tên mặt trắng gầy yếu vớt sang 1 bên, các vị đại ca ta tới đây !

1 giọng nói the thé không nghe rõ nam hay nữ đột nhiên vang lên. Cũng lúc đó 1 áp lực vô hình đè lên thân hình mọi người, làm mọi cử động đều bị dừng lại. Lần đầu tiên gặp tình cảnh này, trong lòng Tô Thiên hết sức sợ hãi, bị lực lượng vô hình kia áp bách, ngay cả tim hán cũng không thể đập nhanh được. Thậm chí hán cảm giác, chỉ cần 1 ý niệm của người thần bí kia là hán sẽ chết ngay lập tức.

-Âm Dương lão quái – A Trác thất kinh hét lớn.

-Đúng là bản tôn đây, hắc hắc.

1 luồng khói trắng từ đằng xa bay thẳng tới đáp xuống mặt đất. Ngay lúc luồng khói chạm đất thì ngưng tụ thành hình 1 đạo thân ảnh bạch y. Người này không cao lắm, da trắng, mắt dài, mày cong, mũi nhỏ, còn môi thì có hình anh đào giống phái nữ. Khuôn mặt trông khá đẹp, nhưng đáng tiếc thân hình phía dưới khi Tô Thiên nhìn thấy thì không ngừng ớn lạnh.

“Âm Dương lão quái” không hề già như tên gọi mà qua dáng vẻ tuổi tác thì chỉ chừng 25, 26. Nhưng đây có lẽ là do công hiệu của Luyện khí nên Tô Thiên cũng không mấy thắc mắc. Âm Dương lão quái nhìn đám người A Trác 1 lúc rồi ửng ý gật đầu. Bước tới trước mặt A Trác, 1 tay nâng mặt lên, còn 1 tay thì đặt lên bộ ngực nở nang của A Trác mà sờ sờ nắn nắn, miệng thì phát ra mấy tiếng chặc chặc. Cảnh tượng này cứ giống như người đi chợ kiểm tra sau đó mua hàng vậy.

A Trác bị làm nhục như vậy thì mặt mày đỏ gay, trán nổi gân xanh, dùng hết sức vùng vẫy nhưng vẫn không thể cử động được.

-Súc sinh giết ta đi ! A Trác gầm lên, âm thanh chứa đầy sự bị phẫn.

Nhưng cảnh tượng này giống như càng làm Âm Dương lão quái kích thích hơn, hán cười khúc khích nghe mà rợn người, rồi dùng tay chụp xuống hạ bộ của A Trác, bóp lại.

-A A A, người là tên súc sinh – Rống lên thật to, 2 hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt góc cạnh của A Trác làm mọi người đều bị bất ngờ. Vì đối với Man Nhân, roi nước mắt là 1 việc cực kì sỉ nhục, họ thà chọn việc chết đi còn hơn là đồ lệ.

Tô Thiên này giờ xem những hành động của Âm Dương lão quái kia thì hết sức phẫn nộ, cũng hiểu vì sao lần trước A Trác lại ném mình đi 1 cái suýt chết. Hán chợt cảm thấy mình cần phải làm gì đó.

-Con mẹ mày thằng khốn ** để bản nam bản nữ kia.

Đang vui thú xoa xoa nắn nắn thì Âm Dương lão quái giật mình quay lại, kẻ vừa phát âm thanh chửi hán là cái tên còi cọc thiếu nam tính mà này giờ mình bỏ qua.

-Người chửi đã miệng chưa – Âm Dương lão quái mặt mày không biểu tình gì, nhưng giọng nói thì lạnh băng làm người không khỏi rét lạnh.

-Đã đã cái con ** mày – Vận dụng hết bí kỹ mà tiểu lưu manh A Hồ bạn thân hấn ở Thạch Long Trấn truyền thụ, Tô Thiên vẫn tiếp tục chửi, không quan tâm đến sắc mặt Âm Dương lão quái đã bắt đầu hơi đỏ.

-Trong mắt ta ngươi chỉ là con kiến hôi, muốn giết ngươi thì không cần đến nửa ngón tay, vì vậy ngươi nên cảm ơn đi hiểu không?

-Nói nhảm cái cục ** chó !

Tô Thiên đã thực sự nổi điên, hấn cũng chả hiểu vì sao dưới áp lực vô hình kia mà vẫn có can đảm chửi thêm 1 câu nữa. Ngay cả Tiểu Thanh cũng há hốc mồm, tự hỏi tên thư sinh thường ngày văn chương nho nhã hôm nay không biết có uống lộn thuốc không.

Khoé môi co giật không nói nên lời. hôm nay là ngày Âm Dương lão quái phần hận nhất từ lúc nhập đạo, đường 1 cao thủ mà bị con kiến hôi vung tay 1 cái là chết vạn lần si vớ. Cười lạnh 1 tiếng, hấn quyết định chuẩn bị cho Tô Thiên hình phạt thảm khốc nhất.

Duỗi tay phải ra, 1 con rết 7 sắc từ đầu xuất hiện trong lòng bàn tay Âm Dương lão quái.

-Thất thái ngô công- Tây Qua hoảng sợ kêu lên.

-Cũng có 1 chút kiến thức – Âm Dương lão quái nhìn Tây Qua đầy tán thưởng, rồi lại nhìn sang Tô Thiên 1 cái đầy thâm ý nói:

-Thất thái ngô công này là thất cấp yêu thú, mỗi khi thăng 1 cấp nó sẽ tăng thêm 1 vạch màu trên thân. Thất thái ngô công thích nhất là huyết nhục con người, ngươi tuy là phế phẩm nhưng cũng tạm dùng được. Sau khi nó chui vào tay ngươi thì sẽ hút máu ngươi, đục khoét vào xương cốt của ngươi dần dần. Nhưng ngươi yên tâm, nó sẽ không làm ngươi chết đâu. Hắc hắc.....

-Ngươi là đồ biến thái – Xương sống Tô Thiên chợt có cảm giác rét lạnh, hấn run rẩy nói.

Nhưng khi từ biến thái vừa dứt ra thì từ lòng bàn tay của Âm Dương lão quái, Thất Thái Ngô Công cũng nhanh như cắt bay đến chui vào lòng bàn tay phải của Tô Thiên. Hấn kinh hoàng nhìn xuống thì thấy dưới lớp da có 1 đường cong như gân tay đang ngoe nguẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: đêm Nay Trăng Tròn (1)

-A – Tô Thiên gặm lên đau đớn. Cảm giác lúc này của hấn không có gì có thể miêu tả được. Giống như ngàn vạn mũi kim tụ lại 1 chỗ đâm vào bàn tay hấn.

-Hắc hắc, đã biết sự lợi hại của bản tôn chưa, 1 tên phế vật nhất giai võ giả..., à không ngay cả nhất giai cũng không phải. Mẹ nó chứ, dám đùa với bản tôn à, ngay cả tên Nam Phong biến thái kia bản tôn còn chưa sợ.....

-Di ? Đang khoác lác thì Âm Dương lão quái chợt dừng lại, nét mặt biểu tình sùng sốt.

-Không linh thuật của ta không lẽ có vấn đề, Thất Thái Ngô Công sao lại phản ứng dữ dội như vậy.

Thân ảnh biến thành 1 làn khói rồi nhanh như cắt xuất hiện bên cạnh Tô Thiên cầm tay hấn lên, Âm Dương lão quái chợt trầm tư. Thậm chí ai cũng thấy rõ rang trong đó xen lẫn 1 tia vui mừng cùng sợ hãi.

-Ngươi có huyết mạch tiên nhân, thật ra ngươi là người của ai, của gia tộc nào? Đôi mắt lạnh lùng loé lên sát khí của Âm Dương lão quái nhìn thẳng vào mắt Tô Thiên làm hấn run rẩy 1 trận.

-Ta chẳng..... hiểu ngươi nói cái gì ! Tô Thiên ngập ngừng nói, chính sự ngập ngừng này làm vẻ nghi hoặc trong mắt Âm Dương càng đậm. Hấn nghĩ thầm:

“Thất Thái Ngô Công là yêu thú thất cấp trung kì, vừa nãy cắn nuốt máu huyết hấn thì lập tức đột phá lên hậu kì rồi cắn trả lại ta, may mà ta là bát giai Đại Thừa kì tu sĩ, nếu không hậu quả thật khó lường.”

“Huyền diệu như vậy chắc chắn chỉ có huyết mạch tiên nhân trong truyền thuyết, nếu như vậy đem hấn đi luyện đan thì không còn gì tuyệt bằng. Nhưng lỡ như trên người hấn có hạ cấm pháp của gia tộc hấn, ta mà lấy hấn ra luyện đơn rất có thể bị phát hiện. Với sức mạnh của tiên nhân, 1 tiểu tu sĩ Đại Thừa như ta chẳng khác gì con kiến, phải làm sao đây....”

Trong lòng Âm Dương lão quái loé lên 1 đồng suy nghĩ kì dị, nếu lúc này Tô Thiên biết được tên bán nam bán nữ này đang định lấy mình ra luyện đơn thì chỉ có nước tăng cho hấn từ biến thái lên “siêu cấp đại biến thái”.

“Đêm nay trăng tròn”

Đang lúc không khí đang rơi vào im lặng thì 1 âm thanh dịu dàng vang lên, làm mọi người chột giật mình.

-Ai, là ai già mà già quý, ra đây cho bổn tôn – Âm Dương lão quái tức giận gầm lên, nhưng trong lòng cũng hơi kiêng kị, vì lão cũng không xác định được ai là người đã phát ra âm thanh này.

“Nàng còn nhớ đến ta chăng”

Lúc này tất cả quay đầu nhìn lại thì ngay lập tức xác định được phương hướng. Ở sau lưng họ cách đó chỉ chừng 20 bước chân có 1 nam tử hắc y không nhìn rõ mặt, cả người như bị bao phủ bởi 1 tầng sương mờ mờ. Hắn đứng thẳng người nhìn lên trời, tại vị trí hắn đứng cũng là nơi ánh trăng chiếu xuống rõ nét nhất.

“Ta chỉ muốn hôn lên bờ môi nàng, vuốt ve mái tóc nàng...”

Nam tử hắc y vẫn đứng yên ở đó, không quan tâm đến đám người Tô Thiên làm học này sinh lên 1 cảm giác rất khó chịu.

“Cái gì là vô địch, cái gì là độc bá, ta không cần, chỉ muốn đưa nàng tiêu dao khắp cửu thiên...”

Nam tử hắc y vẫn ngược mặt lên nhìn ánh trăng, nói chuyện 1 mình. Nhưng âm thanh lần này còn nhuốm thêm 1 màu bi thương cô độc đến cực độ làm tất cả mọi người nghe xong đều có 1 cảm xúc khó tả.

Âm Dương lão quái cũng không chịu được nỗi bi thương đang dâng trào trong tâm tưởng lúc này, hắn quát lớn:

-Vị huynh đài này, ảm ảm muội muội, cứ chỉ mê hoặc người khác không biết là có ý tứ gì.

Nam tử hắc y kia dường như cũng nghe được lời Âm Dương lão quái nói, liền hơi sững người lại, từ cơ thể đột nhiên toả ra 1 màu đen đàng đặc lan ra 4 phía.

-Ma khí thật nồng đậm – Âm Dương lão quái lui lại 3 bước, từ cơ thể xuất hiện 1 màn chắn màu lam nhạt toả ra thành vòng tròn bảo vệ đám người Tô Thiên.

-Là các ngươi cướp đi nàng của ta ! Nam tử kia quay mặt lại, lạnh lùng ngẩng đầu lên. Dưới ánh trăng khuôn mặt hắn trắng toát, riêng đôi mắt thì ẩn chứa sát khí kinh hoàng.

.....oOo.....

-30 vạn năm tung hoành thiên địa, nhất kiếm trăm vạn ma, 1 thân đơn độc mà đại sát chúng nhân, tự hỏi bản thân không phụ chúng nhân, có sao chúng nhân lại phụ ta ?

Nam tử hắc y kia gào lên, trong giọng nói chứa vô tận ai oán phẫn nộ.

-Ngươi điên rồi ! Chúng ta không hề quen nhau. – Từ hắc y nhân kia Âm Dương lão quái cảm thấy 1 sự nguy hiểm vô cùng tận.

-Có sao lại phụ ta.

Nam tử hắc y lại nói ra 1 câu khó hiểu. Cùng lúc lời nói vừa thốt ra, trong tay nam tử hắc y xuất hiện 1 cây búa đen tuyền vung tay chém ra 1 nhát kinh thiên.

Ầm, vòng sang bảo vệ màu xanh nhạt vỡ toang hoác làm Âm Dương lão quái phun ra 1 ngụm máu, trong lòng thất kinh. Phải biết luồng sang màu xanh chính là dùng tu vi bát giai Đại Thừa kì tu sĩ ngưng kết thành, nhưng ngay 1 búa cũng không chịu nổi.

“Chạy” Trong đầu hắn chỉ còn duy nhất 1 ý niệm. Hắn nhìn sang đám người Tô Thiên rồi hét lớn:

-Mau tản ra chạy, để bổn tôn kéo dài thời gian.

-Ngươi tưởng chúng ta ngu à, tản ra để thu hút sự chú ý của gã điên kia chắc – Tô Thiên cũng không kém cạnh mà gào lên.

Câu nói của hắn làm mọi người tỉnh ngộ đứng yên lại nhìn Tô Thiên với ánh mắt cảm tạ. Riêng hắn cũng có chút đắc ý vì sự thông minh đột xuất hôm nay của mình. Âm Dương lão quái thì tức đến hộc máu.

-Thằng nhãi nhép phế vật nhà ngươi nhiều lần trêu chọc ta, được vậy giết ngươi trước. Trọng Thủy quyết, Thủy Thần Nộ.

Theo lời nói của hắn, trong không gian chợt xuất hiện vô vàn giọt nước nhỏ. Tay Âm Dương bắt ầm quyết, lập tức các giọt nước ngưng tụ lại thành 1 cự nhân trong suốt cao vài chục trượng. Thủy cự nhân lao đến tung 1 đấm tới nam tử hắc y, còn 1 chân thì chuẩn bị đập xuống Tô Thiên.

-Tô Thiên cẩn thận – Tiểu Thanh và A Trắc hét lớn.

-Pháp thuật tu chân chỉ là trò nhãi nhép – Nam tử áo đen lạnh lùng cười, tay phải đang cầm búa hạ xuống, tay trái chỉ lên không trung.

- Thái Dương chỉ hoá hiện, thiêu đốt thế gian.

Trong không trung nơi ngón tay của nam tử hắc y kia điểm vào xuất hiện 1 đốm lửa hình tròn màu vàng óng ánh nhỏ xíu nhưng tỏ ra nhiệt độ nóng kinh hồn. Đốm lửa dần dần trở nên to lớn thành 1 quả cầu lửa, ánh sáng phát ra càng chói chang làm cả 1 vùng rừng trở nên sáng rực.

- Mặt Nhật Thiên Tai.

Theo tiếng quát của nam tử hắc y, quả cầu lửa vỡ vụn ra thành nhiều mảnh nhỏ rơi về 4 phía như mưa thiên thạch.

- Nóng quá ! A ! Toàn bộ 24 Man nhân đều hét lên 1 tiếng rồi cả người bốc cháy thành tro bụi chỉ còn lại 4 người A Trắc và Tô Thiên Tiểu Thanh

Còn Thủy cự nhân thì bước chân chưa kịp dậm xuống người Tô Thiên thì cũng đã bốc hơi hoá thành từng làn sương nhập vào lại người Âm Dương làm hấn sắc mặt tái nhợt, biểu tình cực kì ngưng trọng.

- Pháp thuật, thì ra ngươi cũng là tu chân giả.

Nam tử hắc y nghe Âm Dương nói vậy thì phá lên cười giống như nghe được chuyện gì buồn cười nhất thế gian.

- Pháp thuật trong mắt ta chỉ là thứ cặn bã, ta là võ giả.

- Không thể nào, không lẽ..... Âm Dương lão quái nghĩ tới 1 khả năng kinh người.

- Không lẽ đây là thần thông của Thông Linh Cảnh.

- Nói nhảm, cướp đi năng của ta, tất cả phải chết. Nam tử hắc y lại chém ra 1 búa cực kì đơn giản về phía Âm Dương lão quái làm hấn thất kinh.

- Thiên huyền kính, phản phệ tà ma.

Âm Dương từ đầu té ra 1 cái gương hình bát giác cổ kính đưa lên đầu đỡ lại nhát búa kia.

Khoảnh khắc nhát búa kia chém xuống, từ trong Thiên Huyền Kính nhảy ra 1 thân ảnh áo đen cực giống với nam tử bên kia, cũng tung ra lại 1 búa tương tự.

Tô Thiên, Tiểu Thanh, A Trắc bật tai lại, phỏng đoán sẽ có va chạm lớn diễn ra. Nhưng không ngờ 2 nam tử áo đen trên không trung lại chém xuyên qua nhau rồi biến mất.

- Không ổn ! Âm Dương lão quái hét lớn, quay người lại thì đã bị 1 cước thật mạnh giáng vào ngực làm hấn rơi xuống đất, phun ra 1 ngụm máu. Thiên Huyền Kính cũng như mất linh rơi xuống.

- Không, tu vi của ngươi chỉ là Thất giai Quy Tông sơ kì. Bằng với tu vi này vốn không thể nào giết chết ta được ! Âm Dương như phát hiện được bí mật của nam tử kia thì kinh hoàng hết lớn.

- 1 đòn không được thì 2 đòn, trong mắt ta ngươi vẫn chẳng khác nào con kiến.

Nam tử hắc y vẫn lạnh lùng cười xông đến vùng ra 1 búa.

- Khinh người quá đáng, Trọng Thủy Quyết, Trường Hà Thao Thiên. – Cấn mạnh đầu lưỡi phun ra 1 ngụm tinh huyết, từ phía sau lưng Âm Dương chợt xuất hiện 1 dòng nước khổng lồ khí thế cực lớn lao đến tạo thành 1 con sóng dữ chuẩn bị cuốn trôi nam tử hắc y kia. Chỉ thấy nam tử hắc y kia bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung để lại con sông khổng lồ kia sắp sửa ập xuống đám người Tô Thiên với khí tức hủy diệt.

- A, tên áo đen nhất gan khôn khiếp ! Tô Thiên không nhịn được mở miệng chửi rủa.

- Chạy mau ! Tiểu Thanh hét lớn.

- Không kịp rồi.

A Trắc vẻ mặt buồn thảm tro mắt nhìn con sóng kia ập xuống.

- Vậy là kết thúc sao, tiểu Y Y, xin lỗi con ! Hán tử râu quai nón Tây Qua từ mắt đỏ ra 2 dòng lệ nóng. Hấn cũng có gia đình ở Man Tộc, hấn có 1 cô con gái tên là Y Y, vốn lần này những tưởng với tu vi Hoá Thần của mình vào Tử Trúc Lâm hấn không có vấn đề gì, nhưng không ngờ lại rơi vào kết cục sinh tử như thế này.

- Hết rồi ! Tô Thiên nhắm chặt hai mắt, cảm giác bây giờ của hấn cực giống với lần đụng độ quái vật bò lúc trước

.....o0o.....

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: đêm Nay Trăng Tròn(2)

-Người dám tổn thương người của ta, ta Nam Phong thế sẽ bắt người trả lại gấp ngàn lần. Băng Sơn Quyền.

1 quyền thủ cực lớn từ phía xa cách không giáng tới thật nhanh vào chính giữa đầu sóng không lồ làm nước văng tung toé. Còn dòng nước lũ cuồng bạo kia bị 1 quyền này ngăn lại thì không thể ập tới đám người Tô Thiên được.

-Âm Dương, người còn chưa dừng tay.

1 đạo thân ảnh cùng lúc đó xuất hiện, chính là Nam Phong thân y của Phong Lan bộ lạc. Âm Dương lão quái thấy vậy thì thu lại pháp thuật, còn dòng nước lũ không lồ kia thì tan ra rồi biến mất, để lại khung cảnh khu rừng bị tàn phá, cây cối đổ rạp trên mặt đất.

-Tên hắc y nhân kia đâu rồi, có giời ra đây cho bọn tôn. – Âm Dương lão quái khi từ trên không hạ xuống thì ngay lập tức đảo mắt 4 phía la lối om sòm.

-Âm Dương, người dám giết tộc nhân của ta, thù này không chết không thôi ! Nam Phong nét mặt giận dữ cách không tung 1 quyền về phía Âm Dương làm hắn thất kinh né sang 1 bên, lập tức khoảng đất trống sau lưng Âm Dương nổ tung lên, để lại 1 cái hố sâu hoắm.

-Hiểu nhầm, tất cả là hiểu nhầm. Đều là do tên hắc y nhân chết tiệt kia, không tin người hỏi bọn chúng xem.

Âm Dương lão quái vừa bị nam tử thần bí đánh trọng thương nên khá kiêng kỵ Nam Phong, tuy vậy hắn biết cho dù mình có phục hồi đến đỉnh phong cũng khó đánh lại Nam Phong vì tên thần y này thực sự đã đạt tới bát giai Điên Phong võ giả trung kì, còn mình thì chỉ mới là Đại Thừa sơ kì. Nếu là võ giả khác có lẽ hắn sẽ không ngại lắm, nhưng vì tên Nam Phong này là Man nhân, là tộc người có huyết mạch đặc biệt chứ không như võ giả thông thường.

Nam Phong quay lại nhìn đằng sau, chỉ thấy Tô Thiên vẻ mặt tái nhợt đưa tay phải lên, tay trái chỉ vào cái sợi gân kì dị đang ngoe nguẩy dưới da tay. Thấy cảnh tượng này thì Nam Phong thân y nét mặt trầm xuống, đưa 1 chỉ điểm tới sợi gân kia.

-A !

Tô Thiên và Âm Dương như cùng lúc gào lên đau đớn. 1 đạo thất thái quang đoàn nhanh như chớp vụt ra bỏ chạy như vẫn không thể thoát khỏi bị bàn tay Nam Phong nắm lấy. Tuy là thất cấp yêu thú nhưng vì khác biệt cảnh giới quá xa nên Thất Thái Ngô Công chẳng thể nào chống lại dù chỉ 1 khắc.

-Mau thả tiểu bảo bối của ta ra tên Nam Phong khốn kiếp – Âm Dương khóc không ra nước mắt khi nhìn thấy Thất Thái Ngô Công bị Nam Phong thân y bóp chặt trong lòng bàn tay. Phải biết rằng con rết này theo Âm Dương từ lúc hắn còn là 1 tiểu tu sĩ Kết Đan kì. Cả hai lần lượt cùng nhau chịu chung bao hoạn nạn sinh tử. Sau 1500 năm, Âm Dương đã đạt tới Đại Thừa kì, còn con rết yếu ớt năm nào cũng tiến giai thành thất cấp yêu thú. Mà bây giờ công sức 1500 năm của hắn đang nằm trong lòng bàn tay của Nam Phong, hỏi sao hắn không đau lòng cho được.

-Nể tình đồng tộc người tha cho ta đi mà.

-Cái gì, Âm Dương là người Man tộc chúng ta? Không thể nào, Man tộc không có người hình dáng bé nhỏ như vậy. – A Trác nhìn sang nét mặt trầm tư không phản ứng của Nam Phong thì biểu tình không thể tin.

-Đúng vậy, Âm Dương là người của Man tộc chúng ta. Nhưng sau khi đoạt xá kẻ khác nghịch hành tu chân thì đã không phải. – Nam Phong thân y hừ lạnh.

-Vậy sao trước giờ không nghe ngài và tộc trưởng nhắc tới hắn? Tây Qua đột nhiên nghi hoặc mở miệng.

-Ta là tới từ Đại La Thiên, là 1 tinh vực khác ngoài võ cảnh. – Âm Dương cười khổ 1 tiếng, sau đó nói tiếp:

-Lần này ta tới võ cảnh là để thuyết phục 2 bộ lạc Phong Lan và Huyết Cương đứng về phía Đại La Thiên. Sắp tới đây giữa Đại La Thiên và Võ Cảnh sẽ xảy ra 1 trận đại chiến. Nếu như có Phong Lan bộ lạc và Huyết Cương bộ lạc trong ứng ngoại hợp thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. ....

-Cái gì, Đại La Thiên và Võ cảnh đại chiến.

Tin tức này đúng quả thật động trời làm ai nấy nghe xong đều giật mình. Riêng Nam Phong thân y thì vẫn giữ nguyên nét mặt bình tĩnh không biểu tình gì.

-Huyết Cương bộ lạc đã đáp ứng, giờ chỉ còn Phong Lan bộ lạc. – Nói đến đây Âm Dương nhìn sang Nam Phong với vẻ mặt thăm dò.

-Ta mặc kệ, đại ca ta mới là tộc trưởng, còn ta chỉ là 1 y sư nhỏ bé không quyết định được việc gì. Người đừng đem chuyện này ra nói với ta nữa.

Âm Dương lão quái nghe vậy biết đối phương ngoài mặt tuy không biểu đạt gì nhưng cũng không tỏ thái độ từ chối thì thầm vui mừng.

-Nam Phong, ta biết ngươi có sức ảnh hưởng rất lớn với mấy lão tổ tông đang bề quan kia. Nếu có thêm bọn họ, Võ Cảnh nhất định không chịu nổi 1 kích.

-Ngươi quá xem thường Linh Lung Tiên Tôn và Võ Vương Triệu Ô Long rồi, bọn họ cũng không dễ đối phó đâu,

Tô Thiên nghe câu nói này thì cũng hiểu ra ý tứ của Nam Phong, vị thần y này đã ngầm đồng ý với Âm Dương về việc đầu quân cho Đại La Thiên. Nhưng mà hần thật sự mờ mịt không hiểu nổi vị thần y và ngoài lương thiện từng cứu sống hần 2 lần lại là 1 con người như vậy.

-Ngươi yên tâm, Đại La Thiên chúng ta đã có sự sắp đặt, ngươi còn nhớ người 2000 năm trước đã từng diệt Vô Sinh kiếm phái sau đó trọng thương biến mất không. Tất cả đã được sắp đặt đầu vào đó. – Âm Dương nghe Nam Phong nói vậy thì vội vàng nói.

-Người đó! người đó sau khi biến mất đã đầu quân cho các ngươi sao?

Nam Phong vậy thì nhũu chặt đôi lông mày lại, trong kí ức của lão còn nhớ rõ 1 thân ảnh bạch y tay cầm kiếm bạc xông thẳng lên Vô Sinh Phong, chém giết tới khi bạch y nhuộm đầy máu, khi đó phong vân biến sắc, võ cảnh nội đều dậy sóng vì Vô Sinh Kiếm Phái chính là đệ nhất phái lúc đó, uy danh thậm chí lan khắp Võ Cảnh Ngoại. ...

-Nhưng mà..... Âm Dương nhìn dáng vẻ của Nam Phong biết mình đã thuyết phục thành công, rồi ánh mắt lạnh lùng đảo qua Tô Thiên và Tiểu Thanh.

Giết người diệt khẩu ! Tô Thiên và Tiểu Thanh hoảng sợ hiểu ra.

-Nam Phong thúc thúc không thể, hần là bằng hữu của ta. – A Trác thấy vậy thì vô cùng lo lắng.

Nam Phong hít vào 1 hơi thật sâu rồi quay sang nhìn A Trác với dáng vẻ ôn nhu, nhẹ giọng nói:

-Ngươi là người Man, hơn nữa lại là con của tộc trưởng, ngươi và A Văn chính là tương lai của Phong Lan bộ lạc cùng ta, ngươi có hiểu không?

Ở bên cạnh Tô Thiên, nha đầu Tiểu Thanh nghe vậy thì nước mắt tuôn ra không ngớt, khóc thút thít. Nàng biết chờ đợi mình sắp tới sẽ là gì !

“Đêm nay trăng tròn”

“Nàng có nhớ đến ta chăng, ta chỉ muốn hôn lên bờ môi nàng, vuốt ve mái tóc nàng. ...”

“Cái gì là vô địch, cái gì là độc bá, ta không cần ! Chỉ muốn cùng nàng tiêu dao khắp cửu trùng thiên. ....”

Đúng lúc đó 1 giọng nói quen thuộc vang lên làm Âm Dương đang đắc ý dựng tóc gáy. Tất cả mọi người lại vẫn động tác cũ quay ra sau lưng.

Vẫn là nam tử áo đen, hần vẫn đứng dưới ánh trăng tròn vành vạnh !

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chạy Trốn

Hần là ai? Nam Phong mơ hồ hỏi, lúc nghe tin A Văn và Minh Nguyệt bị bắt tích ở Tử Trúc Lâm thì liền tới vì sợ Âm Dương đang trú thân ở đây làm cản.

-Ta nhớ Phong Lan thảo nguyên ngươi có 1 truyền thuyết về Tử Trúc Lâm thì phải !

Âm Dương lão quái run rẩy nói.

-Đó chỉ là truyền thuyết, mấy ngàn năm nay theo ta biết Phong Lan thảo nguyên chẳng xảy ra chuyện gì bất thường cả. – Nam Phong ngay lập tức lắc đầu bác bỏ.

Nhưng hình như tiếng nói chuyện của hai người kinh động nam tử hắc y kia, hần lại như lần trước sừng người lại 1 lúc rồi quay sang ngẩng đầu lên, trong mắt loé ra sát khí vô tận.

-30 vạn năm tung hoành thiên địa. ....

-Tên điên lại lên con rồi, chạy mau ! Âm Dương khi nghe thấy câu này thì hoảng sợ co chân bỏ chạy.

-Có gì phải sợ, dao động tu vi hần chỉ là Quy Tông cảnh sơ kì võ giả, ngươi đừng nên đánh mất phong thái quá chứ. – Thần y Nam Phong hừ lạnh,

nhưng lòng hơi kiêng kị, có thể làm Âm Dương là Đại Thừa kì tu sĩ nổi tiếng khó chơi hoảng sợ thì chắc chắn có gì đó đặc biệt. Nghĩ vậy nên tay hấn nắm thành quyền, nguyên lực trong cơ thể bắt đầu vận chuyển.

-Cớ sao lại phụ ta ! Nam tử hắc y gào lên rồi lao tới tung ra 1 búa. Vẫn là 1 búa đầy đơn giản nhưng ẩn chứa sát khí kinh thiên.

-Ta không tin có vũ khí vượt qua sự cường hãn của Man tộc ta. Man Sơn Luyện Thể Quyết, Thạch Hoá.

Sau tiếng quát lớn, da dẻ Nam Phong bắt đầu chuyển sang màu nâu đất, từng đoàn cơ bắp cũng biến thành góc cạnh như từng khối đá sắc bén xé toan cả quần áo trên cơ thể.

-Băng Sơn Quyền.

Lần này không phải là cự quyền lớn cách không đánh tới mà chính là quyền đầu đã Thạch Hoá của Nam Phong tiếp 1 búa này. Y rõ ràng muốn dùng phương thức cận chiến.

Rốp, 1 tiếng gãy nát giòn tan vang lên. Tay phải Nam Phong chợt ngừng mất đi phần bàn tay, hiển nhiên là cây búa kia cứng hơn làm y đau đớn gầm rống.

-Ngu ngốc, ai đòi lấy tay chơi với búa. – Tô Thiên thấy thế thì thích thú cười khinh bỉ.

Từ khi biết tên Nam Phong này muốn giết mình diệt khẩu rồi còn đồng tình với kế hoạch đánh chiếm Võ Cảnh của Đại La Thiên thì Tô Thiên đã ghét cay ghét đắng người này. Hấn ghét những tên nguỵ quân tử thường ngày giả hiền lành nhưng lòng dạ lang sói như vậy.

-1 thất giai Quy Tông Cảnh sơ kì không ngờ lại khó chơi như vậy. – Nam Phong nét mặt âm trầm nhìn nam tử hắc y, còn phần cụt của tay phải thì từ từ mọc ra làm thành bàn tay bằng đá khác. Đây chính là nhờ sự kì diệu của Man Sơn Luyện Thể Quyết, đạt tới đỉnh cao có thể mọc lại phần tứ chi đã mất, nhưng cũng không phải hoàn toàn vì phần tứ chi mới mọc ra công lực giảm sút nghiêm trọng cần thời gian bồi dưỡng lại, hơn nữa còn tổn hao rất nhiều nguyên lực. Rơi vào kết cục như thế này là do Nam Phong đã quá tự tin vào sự cường hãn cơ thể bản thân.

-Âm Dương nguoi mau lại đây nhanh chóng hợp lực giải quyết hấn.

-Được. Trọng Thủy Quyết, Thủy Thần Nộ.

1 thủy cự nhân cao hơn chục trượng lập tức được ngưng tụ ra sau lời hô của Âm Dương, nó ngược mắt lên trời dùng 2 tay đập mạnh lên ngực gào rống.

-Lại 1 tên điên thích hành hạ bản thân ! Tô Thiên lại hướng về thủy cự nhân phán 1 câu như vậy. Tất nhiên, thủy cự nhân chỉ là do pháp thuật của Âm Dương ngưng tụ thành, trí tuệ không nhiều đến mức hiểu được mấy câu chữ bói này.

Đột nhiên A Trác chạy tới nắm lấy bàn tay Tô Thiên làm hấn giật mình hoảng sợ.

Chẳng lẽ A Trác muốn ra tay với mình !

-Chạy mau, nếu không kết thúc sẽ tới lượt các nguoi ! A Trác cũng nắm lấy tay Tiểu Thanh rồi quay đầu bỏ chạy.

Nhưng 1 thân ảnh đáp xuống chặn họ lại.

Hán tử Tây Qua.

....oOo.....

-Thiếu tộc trưởng không thể thả họ đi được.

-Tại sao? A Trác nét mặt trầm xuống lạnh lùng hỏi.

Tây Qua bắt đầu dĩ thờ dài 1 tiếng, cúi đầu nói:

-Vì nguoi là Man Nhân !

“Là Man nhân phải đổ máu vì Man tộc”

“Là Man nhân phải bỏ qua lợi ích cá nhân vì Man tộc”

“Là Man nhân không được có lòng nhân từ với kẻ địch của Man tộc”

“Kẻ đối đầu với Man tộc, phải đuổi tận giết tuyệt !”

Lời thề với Man tộc lúc A Trác ở Đại Lễ Trưởng Thành vang vọng bên tai hấn. Mỗi Man nhân sau khi tới 16 tuổi đều phải quỳ xuống trước tượng Man Thần mà thề hy sinh, tận trung với Man tộc, lời thề này là lí tưởng sống duy nhất của mỗi Man nhân.

A Trác thống khổ ôm đầu, hấn không muốn bằng hữu của mình ngã xuống trong tay tộc nhân của chính mình, không muốn làm 1 kẻ lòng lang dạ sói.

Nhưng nếu không trở thành kẻ lòng lang dạ sói, thì hắn sẽ trở thành tội nhân Man tộc, bất trung bất nghĩa.

Tiểu Thanh run cầm cập, nước mắt chảy dài liên tục chờ phán xét của A Trác. Riêng Tô Thiên thì có uy nghi khác.

Hắn hiểu nỗi khổ của A Trác. 1 người vì bằng hữu mà làm ra hành động phản bội tộc nhân của mình là điều không thể. Điều đó trái với luân lý đạo đức mà Tô Thiên thường học. Nhưng Tô Thiên cũng hiểu, nếu A Trác xuống tay với mình thì cũng là trái với lương tâm bản thân.

Vì vậy, hắn tôn trọng quyết định của A Trác !

-Được, ta là Man nhân, phải hy sinh vì Man tộc. – A Trác đã quyết định xong, sắc mặt bình thản đứng dậy nhìn Tô Thiên 1 cái thật sâu.

-Để ta tự ra tay có được không? A Trác quay lại hỏi Tây Qua.

-Được, tùy ý ! Tây Qua nói xong xoay người lại, dáng vẻ như không muốn thấy cảnh giết chóc sắp xảy ra.

Trong tay A Trác xuất hiện 1 con dao nhỏ sang bóng, trên cán dao còn khắc vài hoa văn kì lạ.

-Dao này là dao do cha ta tộc trưởng Phong Lan bộ lạc cho ta, hôm nay chết dưới nó cũng là vinh hạnh cho 2 người.

Tô Thiên nghe vậy thì mỉm cười nhắm mắt lại. Hắn cảm thấy có lẽ cũng không còn gì tiếc nuối lắm, chỉ còn cha mẹ, thôi cứ xem như bất hiếu 1 lần vậy. Tiểu Thanh khóc càng to hơn, nàng rất sợ hãi chết, nhưng cũng cố nhắm 2 mắt lại. Có lẽ nhắm mắt sẽ không làm cho người ta thấy nhiều đau đớn.

A Trác không nói nhiều nữa, tay cầm dao đâm thẳng tới.

1 dòng máu nóng phụt ra.

-U – 1 tiếng rên đồng thời kêu lên rồi 1 thân ảnh gục xuống.

Không phải Tô Thiên hay Tiểu Thanh mà là hán tử Tây Qua.

-Chạy mau ! A Trác đâm Tây Qua xong vội vàng kéo 2 người Tô Thiên đi trong sự ngạc nhiên của họ.

Phía kia Tây Qua đang gục ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt nhưng trên đôi môi vẫn hiện lên 1 nụ cười.

-Thiếu tộc trưởng, ta đã cố gắng hết sức rồi, phần còn lại phải tự trông vào người vậy !

...oOo.....

Lúc này 3 người Tô Thiên, A Trác, Tiểu Thanh đang cầm đầu cầm cổ chạy vào sâu trong Tử Trúc Lâm. Tuy rằng A Trác biết vào sâu trong này rất có thể gặp cao giai yêu thú, nhưng còn đỡ hơn chạy ra ngoài đối đầu với 2 con quái vật bát giai kia.

Vì bị A Trác nắm lấy tay lôi đi, Tô Thiên chạy có phần bị động. Tốc độ này vượt qua giới hạn chịu đựng và sự cho phép của cơ thể hắn. Khuôn mặt tái nhợt, hơi thở gấp gáp, còn ngực thì giống như bị thứ gì đó chặn lại làm bế tắc khó thở.

-Tô Thiên huynh đệ mau vận khí – A Trác trông thấy vậy thì vội nói.

-Vận khí ? Ta chẳng hiểu gì cả ! Đôi môi Tô Thiên càng lúc càng tím.

-Vận khí ở đan điền tới những vị trí mà ngươi khó chịu. – Tiểu Thanh vội bổ sung.

Tô THIÊN nghe vậy thì cố sức tập trung ý nghĩ của mình vào đan điền, nơi đó hắn cảm giác được có 72 tia khí đang nằm yên bất động. Dùng ý niệm dẫn động 1 tia chạy từ đan điền lên vùng ngực đang đau nhói, hắn chợt cảm giác có 1 cỗ nhiệt lượng ấm áp đang lan toả ra làm cơn đau dần lắng xuống. Lại tiếp tục dẫn khí xoay vòng tại vùng ngực 1 lúc. Khi cơn đau chấm dứt cũng là lúc tia khí kia bị tiêu hao hết. Sắc mặt Tô Thiên trở lại vẻ hồng hào, hắn thở ra 1 hơi.

-Sao giờ ta chỉ còn 71 tia khí nhỉ? Vẫn tiếp tục đang chạy, Tô Thiên quay đầu sang hỏi A Trác.

Nhìn vẻ mặt đầy đau xót tiếc nuối của Tô Thiên A Trác cũng không nhịn được mà bật cười.

-Mất thì thu lại lần nữa, nhưng tia khí kia cũng không phải biến mất mà chẳng qua chỉ là biến thành dạng năng lượng tôi luyện thân thể cho ngươi mà thôi. Cứ xem ngươi bây giờ đang chạy như bay thế này mà có sao đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Giọng Nói Bí Ẩn

3 người đã chạy được một lúc khá xa, A Trác cũng hơi yên tâm dừng lại nhưng vẫn không dám chậm trễ mà đang liên tục quan sát xung quanh. Xung quanh ma khí tuy không quá nồng đậm, nhưng cũng là càng vào sâu thì càng nhiều. Màn sương đen vào phủ không gian xung quanh làm những cây trúc tím cũng theo đó khi ẩn khi hiện 1 cách tà dị. Đến lúc này Tô Thiên mới thấy hoa Phong Lan xuất hiện dưới mặt đất, nhưng đa số đều là 2 cánh 3 cánh.

-Lần trước có lẽ Minh Nguyệt và A Văn hái hoa Phong Lan ở đây. – A Trác nói.

-Không khí xung quanh làm ta khi hít thở vào có cảm giác thật khó chịu – Tiểu Thanh dùng 1 tay bịt mũi, tay kia thì không ngừng xua đi mấy màn sương đen đang lênh đênh trước mặt.

-Tu luyện giả bình thường hít phải ma khí đương nhiên sẽ thấy khó chịu. Chỉ có ma tu mới cảm thấy dễ chịu khi ở đây. Chúng ta đi chậm lại thôi, có lẽ sẽ gặp 1 ít phiền toái nên phải cẩn thận đề phòng.

A Trác trả lời, bước chân vẫn không dừng lại mà vẫn tiến sau vào trong.

“Khí có âm dương là 2 mặt đối lập không ngừng chống chọi nhau. Cũng như vậy bên cạnh âm dương còn 1 tính chất đồng thời song hành là chính tà.

Chính là đại diện cho mặt tốt, thuận với tự nhiên.

Còn Tà là mặt phản của chính, đại diện cho mặt tiêu cực.

Nhưng Tà chưa hẳn là tà, Chính cũng chưa hẳn là chính. Cái quyết định chính tà là bởi ý niệm của người tu hành.”

Mấy câu chữ khó hiểu về khí của cuốn Nhân Tu Luận lại hiện lên trong đầu Tô Thiên làm hắn không ngừng suy nghĩ.

-Âm Dương, Nguyên Linh, Chính Tà 3 cặp tính chất riêng biệt, mà cặp nào cũng tồn tại 1 mặt thuận 1 mặt phản đối lập nhau. Nhưng nếu xem Âm Dương là nguyên thủy bản chất, Nguyên Linh là 2 loại khí sinh ra từ nguyên thủy bản chất, còn chính tà có lẽ là trạng thái của 2 loại khí trên. Như vậy thì có lẽ dễ hiểu hơn.

-Nhưng còn Tà chưa hẳn là tà, Chính cũng chưa hẳn là chính, chính tà là bởi ý niệm. .... Câu này muốn ám chỉ gì nhỉ.

-Bất quá dù sao đối với ma khí này ta lại có cảm giác vô cùng dễ chịu – Tô Thiên ngược đầu lên nhìn màn sương đen trước mặt vào hít vào 1 hơi sau đó dùng tâm dò 1 tia nguyên khí nơi đây đưa vào trong đan điền. Tia khí mới thu này màu đen, mới đầu lúc đưa vào thì phản ứng dữ dội với 71 tia khí trong suốt kia, sau khi Tô Thiên trấn áp 1 lúc thì mới chịu nằm yên lại.

Gào, bên trái Tô Thiên đột nhiên phát ra tiếng thú gầm rống.

1 con báo trắng trên thân nhiều vằn đen lao ra định vồ lấy Tô Thiên nhưng A Trác cực kì nhanh nhẹn đã lách qua chắn trước mặt Tô Thiên rồi tung 1 cước thật mạnh vào bụng con báo làm nó té nhào ra sau. Sức mạnh của người Man thật quá kinh dị.

-Lôi Vân Báo, nhị cấp yêu thú – A Trác sau khi đánh bay con Lôi Vân Báo vẫn không hề có 1 chút hưng phấn mà lại càng ngưng trọng.

Con Lôi Vân Báo kia quả nhiên không tầm thường. Bị 1 đòn đau nhưng ngay lập tức đứng dậy, đáng vẻ càng lúc càng hung tợn. Theo phản ứng của Lôi Vân báo, trên người nó bắt đầu xuất hiện vài tia điện quang màu trắng chạy lẩn tẩn.

Phốc, con Lôi Vân Báo lao tới dùng móng vuốt ẩn chứa điện quang vồ lấy A Trác.

-Man Sơn Luyện Thể Quyết, Thạch Hoá.

A Trác quát lớn, toàn thân chuyển thành màu nâu đất cực giống với Nam Phong lần trước thi triển nhưng nhạt hơn rất nhiều, cả cơ bắp cũng không thể nào cứng cáp và góc cạnh bằng Nam Phong được. Dù sao cả 2 người cũng chênh lệch tới 7 giai.

-Thôi Sơn Thập Bát Thức, đệ nhất thức.

A Trác tư thế cực kì dũng mãnh lao vào quần ẩu với con Lôi Vân Báo. Toàn thân đã được thạch hoá nên A Trác không hề ngại lời điện của Lôi Vân Báo, ngược lại Lôi Vân báo không ngừng trúng đòn của A Trác dần dần kiệt sức mà gục ngã.

-Thật lợi hại ! Tô Thiên giơ ngón tay cái lên tán thưởng, nhưng trong lòng có chút cảm giác kì lạ. Có lẽ hết lần này tới lần khác đều do người khác phải bảo vệ mình nên không được vui lắm.

-Học, học – Trái lại A Trác không có vẻ gì dễ chịu mà lại khụy gối xuống, thạch hoá trên người biến mất, để lộ ra vẻ mặt trắng bệch của hắn.

-A Trác, ngươi có sao không? Tô Thiên nhìn thấy thế thì cuống quýt lên định tới đỡ nhưng bị hắn vung tay đẩy ra.

-Ta là người Man, phải luôn tự đứng dậy.

-Cổ hủ cố chấp ! Tiểu Thanh nghe vậy thì hừ lạnh nhưng trong lòng quả thật rất bội phục nam nhân kiên cường trọng tình nghĩa trước mắt này.

-Ma....Nghịch..... Ma.....

Âm thanh khàn khàn trầm thấp lại vang lên bên tai Tô Thiên làm hắn sửng người lại. Đây là lần thứ 2, tuyệt đối không phải ảo giác. Nhưng mà nhìn phản ứng của A Trác và Tiểu Thanh thì họ rõ ràng không nghe thấy gì. Tô Thiên quay 1 vòng nhìn về 4 phía trong lòng đầy nghi vấn. Âm thanh này rốt cuộc phát ra từ đâu, sao nó lại luôn giống như kêu gọi mình như vậy.

-Sao thế Tô Thiên ? A Trác ngẩng đầu lên hỏi, khuôn mặt vẫn tái nhợt, hiển nhiên thương thế không nhẹ.

“Máu đã cạn..... Nước mắt đã chảy mòn xương cốt.....

Nhưng nổi hận.....

..... biết khi nào nguôi !”

1 tiếng gào lên đầy bi phẫn lại vang lên bên tai Tô Thiên làm đầu óc hắn trống rỗng, khung cảnh xung quanh cũng dần trở nên không rõ ràng. 1 nỗi bi thương trào lên trong lòng Tô Thiên nhưng nhanh chóng bị hắn dồn nén, hắn không muốn đau thương vì 1 cái gì đó quá mờ mịt, hắn muốn hiểu rõ vì sao lại như vậy !

Đề nén cảm xúc trong lòng, Tô Thiên bước đi về phía âm thanh kia kêu gọi, hắn đã biết được nó phát ra từ đâu. Nơi đó là sâu trong Tử Trúc Lâm.

“Sao không cho nhật quay về bên nguyệt.....sao để ngày đêm mãi cách rời.....”

Trong cơn mờ mịt, Tô Thiên cũng vô thức nói theo những câu vang lên trong đầu hắn. Tô Thiên cứ lững thững bước đi về phía màn đen mà khí dày đặc kia, trong đôi mắt thì ẩn chứa sự tang thương xót xa vô tận.

....oOo.....

Giữa không trung 1 tiểu kiếm màu vàng bay loạn xạ khắp nơi, vờn xung quanh nam tử áo đen nhưng thủy chung vẫn không đụng tới được 1 chéo áo của y.

Nam Phong và Âm Dương phối hợp với nhau không ngừng bày ra sát cục với nam tử áo đen nhưng càng đánh thì càng kinh hoàng vì cảnh giới nam tử áo đen tuy thấp nhưng sự linh ngộ về võ đạo thì cực kì siêu việt vượt qua hiểu biết của 2 người. Thế trận chỉ nghiêng về 1 mặt nên giờ phút này cả Nam Phong và Âm Dương đều đã bị thương nặng. Cả 2 đang liên tục cầm chừng để nghỉ cách thối lui.

-Thôi Sơn Thập Bát Thức, đệ cửu thức.

Nam Phong thân hình như thiểm điện tung ra đệ cửu thức, dao động nguyên lực mạnh mẽ đến nỗi làm không gian 300 trượng xung quanh cây cối đều bị chấn nát. Thôi Sơn Thập Bát Thức này là đỉnh cấp võ công của Man Thần truyền thừa lại. Mỗi 1 thức xuất ra uy lực đều tăng lên gấp đôi nhưng sự cản trở đối với cơ thể cũng càng ngày càng mãnh liệt, dường như tất cả các lỗ chân lông trên người Nam Phong lúc này đều đã rỉ máu. Nhưng có 1 điều kì lạ bây giờ 2 người Nam Phong và Âm Dương mới phát hiện ra. Bình thường thì bọn họ ở ngoài vùng tay 1 cái, chỉ sợ cả Phong Lan thảo nguyên đã bị lật tung lên, thậm chí không nói quá là dùng hết sức thì cả Đại Ly Vương Triều cũng bị hủy diệt trong nháy mắt. Nhưng kì lạ ở chỗ là sức công phá của họ trong Tử Trúc Lâm này bị hạn chế tới quý dị, cả thần thức cũng bị hạn chế tới đa.

-Nam Phong, ta có 1 lá phù do Đại trưởng lão Thất Huyền Môn ở Đại La Thiên đưa cho ta làm thứ bảo mệnh. 1 khi xuất ra chắc chắn thoát khỏi tên điên này. Có điều phải cần 1 lượng tinh huyết khổng lồ, vậy nên ta muốn ngươi chia sẻ 1 nửa.

-Chia sẻ 1 nửa tinh huyết ! Đùa à, bị rút xong thì công lực của ta cũng bị giảm hơn phân nửa, lỡ như tên hắc y nhân kia không chết thì lúc đó cũng là tử kì của ta và ngươi. – Nam Phong nghe vậy thì tức giận quát lớn.

-Cứ yên tâm, Đại trưởng lão Thất Huyền Môn chúng ta đã đạt tới Chân Tiên đại viên mãn, đang bế quan trùng kích Thông Linh Cảnh, vậy nên chắc chắn có thể đánh chết người này.

Sử dụng lá phù này cũng có chút bị ai tiếc nuối, nhưng tình huống cấp bách này Âm Dương cũng đành cắn răng xuất ra.

-Được, vậy nghe người 1 lần – Nam Phong nghe người kia đã sắp trùng kích Thông Linh Cảnh thì cũng tin tưởng 8 phần bởi vì Thông Linh Cảnh chính là tu vi của mấy lão tổ đang bế quan kia. Cũng là tu vi siêu việt cả Võ Cảnh.

Âm Dương nghe Nam Phong nói vậy thì vui mừng lập tức từ trong chiếc túi bên hông xuất ra 1 lá phù màu vàng, nhưng trên mặt phù thì hoàn toàn trống chon không có phù văn, cực kì khác biệt với những lá phù thông thường. Sau đó Âm Dương và Nam Phong đều run rẩy cắn đầu ngón tay, cách không chỉ vào lá phù đang lơ lửng giữa không trung. 1 cảnh tượng quý dị xảy ra, 2 dòng máu từ 2 đầu ngón tay Âm Dương và Nam Phong như 2 con suối nhỏ trào vào trong lá phù. Từng dòng huyết vẫn cũng theo đó ngưng tụ và hiện ra.

-Chưa đủ, tiếp tục ! Âm Dương sắc mặt tái mét nói.

Khi huyết vẫn hiện lên hoàn chỉnh cũng là lúc lá phù sáng rực lên rồi bốc cháy dữ dội tạo thành 1 ngọn lửa cực lớn. Nhưng trong biển lửa chợt lấp lánh 1 cái bóng màu đỏ đang lớn dần. Nó phát ra âm thanh gầm gừ nho nhỏ nhưng làm cây cối xung quanh rung chuyển dữ dội.

Nam tử áo đen vẫn lặng im bình thần đứng nhìn, khoé môi hơi nhếch lên tỏ rõ vẻ khinh thường.

Rú – Cái bóng đỏ kia đứng thẳng dậy, lộ ra hình dáng 1 con huyết viên khổng lồ cao hơn trăm trượng, cả thủy cự nhân đứng dưới chân nó cũng giống như 1 con chuột nhắt.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Mê Mang

- Là ai triệu hoán ta !!? Huyết Viên gầm rống, hơi thở toát lên sự cuồng bạo dã man.

- Huyết Viên đại nhân, là ta triệu hoán ngài giúp ta đối phó định nhân – Âm Dương run rẩy nói, hẳn biết Huyết Viên này là do Đại trưởng lão Thất Huyền Môn dùng tiên lực ngưng tụ 300 năm, thực lực Chân Tiên sơ kì, lại có linh trí khá cao nên Âm Dương hoàn toàn không dám thất lễ.

- Con kiến hôi kia, ngươi là địch nhân Thất Huyền Môn ta ? Huyết Viên nghe vậy thì quay sang chỉ nam tử áo đen, ồ ồ nói.

- Hahaha, từ xưa đến nay chưa từng có tên nào dám gọi ta là “con kiến hôi” cả. Chúng thần thấy ta thì quay đầu chạy mất, mà tộc thấy ta thì cúi xuống quỳ lạy. Ngươi có tư cách gì mà dám gọi ta là con kiến hôi ?

“Ngươi có tư cách gì?!” Nam tử áo đen lặp lại. Từ trong người phát ra 1 cỗ khí chất ngạo nghễ thiên hạ hết sức bá đạo xen lẫn với vô thượng uy nghiêm khiến Huyết Viên cũng rung động mạnh.

- Chúng thần gì ? Ma tộc gì ? Điều là hư ngôn ! Xem bản tôn làm sao diệt ngươi ! Huyết Viên khó hiểu vì sao vừa nãy lại cảm thấy có chút sợ sệt nam tử trước mắt, nhưng sau khi bình tĩnh lại thì vô cùng tức giận chạy tới trước mặt nam tử áo đen, cơ thể khổng lồ khiến đất đai cũng không chịu nổi mà rung chuyển, sau đó dơ 1 chân lên dậm xuống. Tuy thân thể vô cùng cồng kềnh nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn.

Ngoài dự tính của huyết viên, Nam tử áo đen vẫn ung dung thoát khỏi sau đó đó chậm chậm bay lên không trung đối diện huyết viên. Dưới ánh trắng sáng rực hiện ra khuôn mặt vô cùng anh tuấn nhưng lại lạnh lẽo đến kinh người.

“Nhật là đứng giữa không trung mà khiến chúng sinh quỳ bái.”

Thần sắc nam tử áo đen cực kì bình thản. Sau khi nói xong bầu trời sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện 3 màu trắng, đen, và vàng kim!

3 màu sắc này nhanh chóng ngưng tụ lại thành 1 mặt trời khổng lồ.

Giờ phút này giữa không trung chỗ nam tử áo đen vừa đứng chỉ còn lại 1 mặt trời sáng rực rỡ chói lòa, xua tan cả màn đêm băng giá của Tử Trúc Lâm.

.....oOo.....

Phong Lan bộ lạc, trong 1 căn nhà gỗ bề ngoài giống với nơi Tô Thiên từng đường thương nhưng to lớn và trang hoàng hơn nhiều. Xung quanh lại có vô số dũng sĩ Man tộc đang đứng canh gác.

Đột nhiên cánh cửa nhà gỗ mở ra. 1 trung niên nhân bước ra, trên cơ thể toát ra 1 khí chất điềm đạm hoàn toàn khác với khí chất cuồng bạo của những Man Nhân kia.

Tất cả dũng sĩ Man tộc khi thấy người đàn ông này bước ra thì đều cung kính quỳ rạp xuống.

- Cung nghênh tộc trưởng xuất quan.

Nhưng người đàn ông này vẫn không để ý mà cứ tiếp tục đi ra phía ngoài nhìn lên bầu trời phía Tử Trúc Lâm đang phát sinh dị tượng kì lạ.

- Bạch nhật, hắc nhật, kim nhật ! Chúng thật sự có trên đời sao.....

Y thì thảo, tuy chỉ có bầu trời ở Tử Trúc Lâm là rực sáng nhưng cả Phong Lan thảo nguyên cũng bị ảnh hưởng mà xuất hiện một màu vàng ngà ngà.

- Gọi trưởng lão trong tộc cấp báo cho 2 vị Dịch Lợi và Ba Khắc tổ tông. Khẩn cầu người mau chóng xuất quan, nếu cần thiết thì cứ nói tam nhật hắc bạch kim đã xuất hiện.

- Vâng thưa tộc trưởng.

Một Man nhân cung kính tiếp lệnh rồi vội vã chạy đi.

-Nam Phong đâu rồi ? Chợt trung niên nhân nghi vấn hỏi.

-Dạ thưa chiều nay Nam Phong phó tộc trưởng đã dẫn theo A Trắc nhị thiếu tộc trưởng đến Từ Trúc Lâm tìm A Văn thiếu tộc trưởng.

Người đàn ông nghe vậy thì sắc mặt tái nhợt. Y trầm mặt 1 lúc lâu thì thở dài quay đầu đi lại vào trong nhà gỗ.

-Đây là điểm báo đã được Man Thần dự đoán trước sao ? Rốt cuộc là Phong Lan bộ lạc ta 30 năm sau có gặp nạn diệt vong không. ....

-Nếu đã định trước là diệt vong, vậy Nam Tông ta sẽ dẫn dắt chúng Man Phong Lan điên cuồng 1 lần, khiến Võ cảnh máu chảy thành sông. .... Mở đường cho Man tộc ta 1 tương lai rạng ngời.

Nói đến đây đôi tay Nam Tông nắm chặt, 2 mắt loé lên sát khí vô tận.

....o0o.....

Giờ phút này nam tử áo đen như đã biến thành con người khác. Khí chất lạnh lùng, sát khí chợt biến thành vô thượng uy nghiêm ngạo nghễ chứng sinh. Y phục đen trên người vì ánh sáng quá chói loà nên cũng biến thành 1 bộ áo giáp hoàng kim tuyệt đẹp.

Đầu tóc đen dài bay bay trong gió, nam tử áo đen từ 1 đại ma đầu ma khí dày đặc chớp mắt đã biến thành 1 chiến thần đẹp đẽ khiến Nam Phong và Âm Dương kinh hãi không thôi.

Đáng sợ hơn nữa là dao động tu vi của y không ngừng tăng lên.

Thất giai Quy Tông sơ kì đột phá lên trung kì, hậu kì, đại viên mãn rồi lại như vũ bão đột phá lên bát giai Điền Phong. ....

Cứ như thế điên cuồng tăng lên mãi tới Tiên Võ sơ kì đỉnh phong mới dừng lại.

-Cảm giác thoải mái này ta đã quên đi từ rất lâu rồi – Nam tử thần bí tự thì thào.

Huyết Viên trông thấy cảnh tượng kì quái như vậy thì chợt dạ vô cùng. Tu Chân Giả ở Phàm cảnh chia làm bát giai: nhất giai Linh Động, nhị giai Trúc Cơ, tam giai Kết Đan, tứ giai Nguyên Anh, ngũ giai Ly Hợp, lục giai Động Huyền, thất giai Phân Thân, bát giai Đại Thừa kì. Đến đây vượt qua thiên kiếp khảo nghiệm thì bắt đầu bước vào Tiên cảnh.

Đẳng cấp của võ giả cũng tương tự chia làm bát giai: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Hoá Khí, Hoá Thần, Hoàn Hư, Chân Võ, Quy Tông, Điền Phong. Sau khi độ kiếp liền trở thành Tiên Võ ngang hàng với Chân Tiên của tu chân giả.

Mà mỗi 1 cảnh giới khi muốn đột phá lại khó khăn vô cùng. Có người dừng lại bình cảnh 10 năm, 100 năm, thậm chí 1000 năm vẫn là chuyện bình thường. Mà nam tử thần bí trước mặt không hiểu dùng bí pháp gì mà nháy mắt tăng lên 2 giai. Trực tiếp từ Quy Tông lên Tiên Võ, mà lại không hề xuất hiện thiên kiếp.

Nghi tới sức chiến đấu của nam tử này toàn là nhẹ nhàng vượt cấp, cả 3 người phe Huyết Viên đều trở nên run sợ.

-Lần này chắc phải để lại cái mạng nhỏ ở đây rồi !

Nam Phong khóc rống lên.

-Dù gì cũng chết, sao không liều 1 lần, may ra còn 1 đường sinh cơ. Và lại động tĩnh lớn thế này, đại ca và mấy lão tổ tông nhất định sẽ phát hiện và mau chóng tới đây. Quan trọng nhất bây giờ là thời gian.

Nam Phong thần y hoàn toàn không biểu hiện ra đáng vẻ run sợ giống Âm Dương. Có lẽ vì từ nhỏ đã nhiễm phải tư tưởng cuồng chiến tự tôn của người Man nên dù đối mặt với cái chết cũng không hề sợ hãi.

-Huyết Viên đại nhân, chỉ cần chúng ta có 1 ít thời gian, viện binh chắc chắn sẽ đến đây, nếu không chỉ sợ chỉ còn tử lộ. – Âm Dương nghe Nam Phong nói vậy thì cổ sức vỗ ngọt Huyết Viên kia. Phao cứu nạn này không thể nào để hấn rồi đi được. Khổ nỗi Huyết Viên đã có linh trí riêng và tự chủ hành vi của mình nếu không thì Âm Dương đã gào thét bắt con thú này cầm chân sau đó bản thân thì bỏ chạy.

Nam tử kia thấy cảnh tượng này thì nở 1 nụ cười trào phúng.

“Mặt trời mọc ở Đông, lặn về Tây.”

Đưa tay chỉ về phía Huyết Viên, nam tử thần bí lạnh giọng đọc. Còn Huyết Viên, Âm Dương, Nam Phong thì kinh hãi vô cùng vì chợt phát hiện ra bản thân đã không thể cử động từ bao giờ.

-Đây là Đạo thuật !

Huyết Viên run rẩy nói.

Nam tử thần bí vẫn không hề để ý tới dáng vẻ của Huyết Viên mà vẫn tiếp tục lãnh lừng đọc.

“Mọc ở Đông thì phong quang vô hạn, lặng ở Tây thì khiến chúng sinh chìm trong u tối vĩnh hằng.”

Theo câu nói của nam tử thần bí, từ người y toả ra ánh sáng chói chang lan tới 3 người Huyết Viên, Nam Phong, Âm Dương. Nhưng kì lạ là khi màn sáng đi qua 3 người thì trên mình họ vẫn không có lấy 1 tia ánh sáng mà bao phủ 1 bóng đêm đen tối. Dần dần không phân biệt rõ hình ảnh của họ với bóng đêm kia.

-A, đừng !

Âm Dương đau đớn la lớn, hắn phát hiện bản thân đang bị bóng đêm tại vị trí của mình cắn nuốt. Cảm giác giống như ngàn vạn con sâu bọ đang đục khoét ăn xương cốt máu thịt bản thân. Cái cảm giác này còn thống khổ hơn là chết.

Còn Huyết Viên tuy cùng là Chân Tiên sơ kì nhưng vì trúng Đạo thuật của đối phương nên cũng đành nhắm mắt buông xuôi chờ chết.

Thuật có 3 loại : Pháp thuật, võ thuật và Đạo thuật. Trong đó pháp thuật và võ thuật là của từ cảnh giới Chân Tiên trở xuống sử dụng. Sau khi đột phá Thông Linh cảnh thì 2 thuật này đều thăng hoa lên 1 cảnh giới cao hơn gọi là thần thông.

Duy chỉ có Đạo thuật không kể đến tiên hay phàm đều có thể sử dụng. Nhưng muốn sử dụng được nó thì cần phải lĩnh ngộ được ý cảnh thiên nhiên, Đạo của trời đất. Cũng chính vì ẩn chứa 1 tia ngộ Đạo như vậy mà làm cho Đạo thuật trở thành thuật bí ẩn và có sức mạnh hủy diệt vô địch vượt xa thần thông.

“Nhật là đứng giữa không trung mà khiến chúng sinh qui bái.”

Đại nhật hắc bạch kim phía sau lưng nam tử thần bí càng lúc càng sáng hơn khiến hắn nhìn giống 1 vị thần đứng trên bầu trời phát ra vô thượng uy nghiêm mà ngạo nghễ chúng sinh.

....oOo.....

“Thập tam à, nếu ngươi thật sự thích thất sư muội thì ta cũng có thể nhường muội ấy cho ngươi.”

“Không đâu nhị sư ca, thập tam không bao giờ dám có ý định với người yêu của huynh đâu, nhị sư ca cứ yên tâm đi. Mà thất sư tỷ cũng càng không bao giờ phản bội huynh.”

“Thất sư muội à, đại chiến Nhân Thần sắp diễn ra rồi, chúng ta cần cấp tốc luyện thành Nhật Nguyệt Luân Hồi trận.”

“Nhị sư ca à, huynh cứ yên tâm đi, muội ở đây cũng là cùng với Thập tam luyện công mà.”

“Thất sư muội, muội đã thật sự quên Dương Nhật ta rồi sao, bầu trời này chẳng lẽ thật sự có nhật thì không thể có nguyệt !”

“Nhân chủ sư tôn, vì người, con nhất định sẽ nhường nhịn Thập tam, luôn luôn chăm lo và đối xử tốt với nó.”

Nỗi đau thương trong lòng Tô Thiên càng lúc càng nặng trĩu. Những câu nói đầy tang thương kia không ngừng dằn vò hắn.

Nước mắt cứ muốn sôi trào ra nhưng Tô Thiên cố ngăn lại. Hắn cứ bước đi, bước đi mãi vào sâu trong Tử Trúc Lâm, hắn đã quên hết mọi thứ hiện tại, quên A Trắc Tiểu Thanh, quên cả cha mẹ, quên đi cả Thạch Long Trần.

Hắn chỉ nhớ tới 2 cái tên thường vang vọng trong đầu hắn. Thập tam, Dương Nhật.

Thật sự ta là ai ! Tô Thiên khóc. Hắn gào lên bi phẫn.

Trong niềm đau thương chưa xót, hắn thấy mình là Dương Nhật. Trong nỗi hối hận bi ai, hắn thấy mình như là Thập tam.

Còn Thất sư muội, nguyệt ! Thật sự nàng là ai !?

Ta muốn biết, ta không muốn mê mang. Tô Thiên chạy càng nhanh hơn.

-Tiểu Thanh, Tô Thiên hắn làm sao vậy ? A Trắc 1 tay ôm mũi, chân bước đi thì khá chậm chạp.

-Ta không biết, A Trắc..... ta khó thở quá, ma khí trong này thật quá dày đặc.....

Tiểu Thanh ưỡn oái nói, rồi trực tiếp ngắt đi. A Trắc hoảng hốt vội vàng ôm nàng lại, kéo ra khỏi màn sương ma khí nồng đậm, thần sắc đầy phức tạp và lo lắng nhìn về hướng Tô Thiên vừa chạy vào.

-A Trắc ta bắt lực, tất cả phải tự trông vào tạo hoá của đệ rồi.

Chương 15: Tu Luyện Gian Khổ

Trong màn đêm ma khí dày đặc, Tô Thiên vẫn cứ đi không ngừng nghỉ, làn da hắc từ trắng chuyển thành 1 màu đen hơi mờ mờ nhưng rất nhanh biến mất. Đó là dấu hiệu ma khí quán thể. Bất quá cơ thể Tô Thiên không ngờ lại tự động lấy ma khí này tự rèn luyện.

Khi cơ thể không còn hấp thu ma khí nữa mà tiến tới trạng thái bão hoà cũng là lúc 72 tia khí trong đan điền từ từ bị ép chặt lại.

1 lúc sau áp súc lần 1 đã tới cực hạn, 72 tia khí lúc này đã biến thành hình dáng giống như 1 quả cầu nhỏ trong suốt nhưng trên bề mặt lại có 1 vết đen, hiển nhiên là tia ma khí lúc trước Tô Thiên hấp thu.

Lần áp súc đầu tiên kết thúc. Từng tia ma khí lại dừng mãnh tiến vào đan điền, chẳng mấy chốc lại đầy đủ 72 tia màu đen tuyền, có thể bắt đầu dùng ma khí thừa thải tới luyện thân thể lần thứ 2.

Cứ như vậy, chớp mắt Tô Thiên đã hoàn thành lần áp súc lần thứ 5, cũng là đạt tới Luyện Khí trung kì đỉnh phong thì mới dừng lại. Trong đan điền Tô Thiên bây giờ đã có 5 quả cầu khí nhỏ 1 trong suốt, 4 đen tuyền, cộng thêm 72 tia ma khí chưa thể đè nén.

Lực ép ma khí càng ngày càng nặng làm toàn thân xương cốt Tô Thiên phát ra những tiếng kêu lách cách khí hắc bùng bùng tĩnh lại.

- Tiểu Thanh và A Trác đã đi rồi sao ? Tô Thiên quay đầu lại tự hỏi.

- Vừa rồi ta đã quá mê man không khống chế được bản thân mình. Nhưng mà rốt cuộc những ảo giác kia là thế nào, rõ ràng ta cảm giác thấy tiếng kêu gọi mãnh liệt từ sâu trong kia.

- Vẫn chưa tìm được A Văn và Minh Nguyệt.

Nhiều suy nghĩ hiện lên trong đầu hắc. Tuy là mê man nhưng vẫn có 1 số sự kiện hắc vẫn cảm giác được. Ví dụ như việc đạt tới Luyện khí trung kì đỉnh phong làm cho Tô Thiên cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Tô Thiên cũng hiểu ra được chính áp lực ma khí ở đây tạo ra thành quả như vậy. Trầm ngâm 1 lúc Tô Thiên quyết định tiếp tục dần thân vào sâu hơn. Muốn có thành quả hơn người thì phải chịu nguy hiểm hơn người, đây là 1 đạo lý vô cùng bình thường. Hơn nữa sự tò mò về những âm thanh kia cũng làm Tô Thiên càng quyết tâm.

Đi thêm được chừng 30 bước, Tô Thiên bắt đầu cảm thấy lực áp nơi đây vô cùng mạnh mẽ làm cho hắc không thể nào di chuyển được mà ngồi phệt xuống đất, tay chân căng cứng lên như muốn nứt toát ra khiến cho Tô Thiên vô cùng đau đớn.

Nhưng bù lại thân thể đã có dấu hiệu tiếp tục hấp thu ma khí và tới luyện. Luyện khí trung kì đỉnh phong đột phá khá lâu, phải mất chừng 30 phút thì mới có thể áp súc lại rồi đột phá lên Luyện khí hậu kì.

Sức mạnh bản thân tăng lên khá rõ rệt, sức ép nơi đây bây giờ tuy vẫn mạnh nhưng không thể khiến Tô Thiên phải ngồi bệt xuống nữa mà đã có thể đứng dậy tiếp tục chậm rãi bước đi.

Loại hình thức truy cầu cực hạn này quả làm cho người ta hưng phấn vô cùng.

Đột nhiên từ phía xa xa xuất hiện 1 cái bóng trắng hơi mờ mờ. Tô Thiên nheo mắt nhìn, hắc phán đoán đây chắc chắn không phải là con người vì cái bóng này tuy có đủ đầu tay mình nhưng lại không hề có chân. Hình dáng này rất có thể là Thiên Ma trong Võ Cảnh Nội Tập Lục đã nhắc đến.

Thiên Ma là 1 loại sinh vật khá kì lạ. Nơi có ma khí dày đặc thì khi có 1 số điều kiện hợp lý ma khí sẽ tụ lại thành 1 Thiên Ma. Qua nhiều năm Thiên Ma cũng có khả năng xuất hiện linh trí. Mà theo truyền thuyết kể lại chúng còn có thể tiến hoá lên nhiều cấp bậc, Thiên Ma mạnh nhất thậm chí còn có sức mạnh không thua gì so với Tiên Nhân.

Về phương thức công kích của Thiên Ma thì khá đặc thù, chúng thuộc về công kích linh hồn. Có điều kiện nhập vào 1 người nào đó thì sẽ cắn nuốt linh hồn người đó, cách này giống với đoạt xá của Tu Luyện Giả vậy.

Bất quá Tô Thiên không hề sợ hãi mà cực kì hưng phấn, hắc rất muốn kiểm chứng sức mạnh sau khi tu luyện của mình.

Hùng hổ xông lại gần Thiên ma với dáng vẻ dữ tợn là nó giật mình quay lại. Nhưng Thiên ma này không ngờ lại ngẩng đầu nhìn Tô Thiên, thậm chí không hề phản kháng khi bị hắc tung 1 đấm làm cho thân hình tan rã ra. Điều này làm cho Tô Thiên vô cùng mất hứng.

Nhìn đoàn khí màu trắng đang từ từ tán ra sau đó chuyển thành màu đen dung nhập với ma khí xung quanh, Tô Thiên thờ dãi chào tạm biệt nó. Hắc cũng không lấy làm thương xót vì biết nó cũng không phải là chết đi hoàn toàn mà chỉ là trở lại bản thể, đợi thời gian thích hợp thì sẽ ngưng tụ lại.

Tiếp tục đi vào sâu hơn nữa, lực ép ma khí càng lúc càng mạnh tới mức độ kinh hoàng. Toàn thân Tô Thiên bị ép tới các lỗ chân lông đều rỉ máu. Nhưng điều này chỉ làm hắn càng hưng phấn hơn mà lao đầu vào điên cuồng tu luyện.

3 giờ sau hắn đã đạt tới Luyện khí hậu kì đại viên mãn tương đương với Hậu Thiên sơ kì đỉnh phong.

Nhưng hiện tại có 1 điều làm Tô Thiên đau khổ vô cùng là trước giờ hắn chưa từng tập qua bất kì võ công hay nội công tâm pháp nào cả, làm thế nào để tiến tới cảnh giới Đả Mạch quả thực là không biết.

-A Trác từng nói luyện khí tới 1 trình độ nhất định khí sẽ có tác dụng đả thông kinh mạch trong cơ thể. Mà luyện khí chính là áp súc lại cực hạn, có khi nào là bùng nổ ra để tiến vào Đả Mạch không nhỉ?

Con người có thập nhị chính kinh và bát mạch. Nếu như ta suy luận là đúng vậy thì nên đả thông kinh mạch nào trước.

Tô Thiên nghĩ đến đây thì cố nhớ lại cuốn sách y học của Nam Phong. Trong đó nói 2 mạch Nhâm Đốc là 2 đại chủ mạch của con người. Đốc mạch là chạy từ đỉnh đầu xuống tới hậu môn. Còn Nhâm mạch thì ở đó diện tạo thành 1 vòng tròn khép kín. Về phía tác dụng cụ thể thì Tô Thiên hoàn toàn không nhớ rõ.

Việc đả thông lung tung thật sự vô cùng nguy hiểm, dễ dẫn tới tình trạng tẩu hỏa nhập ma. Nhưng sự khát khao cường đại lấn áp tất cả.

Tô Thiên quyết định đả thông Đốc mạch trước, theo hắn lý luận là phải có cột sống làm tựa thì cơ thể mới vững vàng. Hít 1 hơi thật sâu lấy dùng khí. Tô Thiên bắt đầu tập trung tỉ mỉ không chểnh choa cầu khí màu đen đầu tiên trong đan điền.

“Tích tụ sau đó bùng nổ gọi là đả thông ! Bạo !”

Quả cầu đen nổ ầm 1 cái. 1 luồng khí cuồng bạo ủa ra làm đan điền Tô Thiên như muốn vỡ nát. Nhưng hắn nhanh chóng thanh tỉnh điều khiển luồng năng lượng cuồng bạo này đi tới Đốc mạch sau sống lưng vận hành đi chuyển từ dưới lên trên.

Rắc rắc, luồng năng lượng cuồng bạo đi đến đâu thì những âm thanh rắc rắc đi theo đến đó.

-A! Tô Thiên đau đớn phũ phàng 1 ngụm máu.

Khi luồng năng lượng đi đến đỉnh đầu rồi tan biến cũng là lúc Tô Thiên ngã gục xuống hôn mê.

Cũng không biết bao lâu sau khi Tô Thiên tỉnh dậy thì phát hiện ra trên thân có 1 cảm giác vô cùng kì lạ.

Mạnh mẽ ! Tuy vẫn còn đau nhức nhưng mạnh hơn lúc trước gấp năm lần ! Điều này chứng tỏ Tô Thiên đã đoán đúng !

Chùi vết máu nơi miệng Tô Thiên cũng đoán ra được mình cũng vừa ngất không bao lâu vì máu trên môi cũng chỉ vừa khô lại.

Tiếp tục ! Sức mạnh luôn làm cho người ta hưng phấn điên cuồng !

-A ! Tô Thiên liên tục gào lên đau đớn, máu mồm cũng không ngừng phun ra làm khuôn mặt hắn vốn trắng càng trở nên tái nhợt, thân hình đổ gục xuống không biết bao nhiêu lần. Nhưng trong mắt hắn vẫn luôn có 1 tia kiên cường không bao giờ từ bỏ.

Cố gắng ! Cố gắng ! Không ngừng cố gắng ! Chỉ như vậy mới có thể tự bảo vệ bản thân mình !

Chỉ như vậy mới không để những kẻ như Nam Phong và Âm Dương có thể tùy ý phán định sinh tử của bản thân mình.

-A ! Khi tiếng thét cuối cùng vang lên cũng là lúc Tô Thiên đả thông kinh mạch cuối cùng. Áo quần tanh hôi dính đầy máu tươi của chính hắn phun ra. Khuôn mặt thì như mất đi hết sức sống nhưng đôi mắt càng ngày càng sáng ngời.

Theo hắn suy đoán bây giờ bản thân đã đạt tới Đả mạch đại viên mãn tức Hậu Thiên trung kì đỉnh phong.

“Từ nay ta đã trở thành võ giả, hahaha !”

Vươn vai rộng to 1 tiếng thật sáng khoái, Tô Thiên cười 1 cách mãn nguyện.

Nhưng ngay lập tức hắn giật mình nhìn lại thì phát hiện trước mặt mình không xa lắm có khoảng mười mấy con Thiên Ma. Có phản ứng nhanh chóng như vậy Tô Thiên cũng rất kinh ngạc, theo hắn cảm thấy thì sau mỗi lần đột phá tu luyện thì giác quan cũng theo đó mà trở nên nhạy bén.

Mười mấy con Thiên Ma cũng phát hiện ra Tô Thiên nên ồ ạt bay tới. Nhìn dáng vẻ lanh lợi linh hoạt thì hiển nhiên là loại Thiên Ma cao cấp hơn con đầu tiên bị Tô Thiên đánh chết.

Vẫn như phương thức cũ dùng quyền cước mà đâm đá lung tung. Nhưng đám Thiên Ma này lại khá trâu bò, phải đánh 5, 6 đòn mới hạ gục được. Đột nhiên 2 con Thiên Ma nhanh như cắt tập kích từ phía sau chui vào người Tô Thiên làm hắn không kịp phản ứng.

1 cảm giác lạnh lạnh quái dị khó diễn tả nổi lên. Đầu óc Tô Thiên chợt xuất hiện 1 sự đau đớn khó diễn tả.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đuổi Giết Thiên Ma

“Nhớ là phải chú ý bổ xung nước uống nhé con. Nhịn ăn vài ngày không sao nhưng thiếu nước thì sẽ rất nguy hiểm đấy”

“Tiểu Thiên à, đi đường phải nhớ cẩn thận. Nhớ hạn chế tiếp xúc với người lạ, nhất là mấy nữ nhân và mấy tên trắng hán lưng hùm vai gấu, chúng thường là hạng lừa gạt và cướp bóc. Nói chung là tiếp xúc với ai thì phải nhìn bộ dáng của người đó. Lòng người khó dò, quá lương thiện thì sẽ bị thiệt thân mà thôi. Nhớ kĩ nha con !”

Lời dặn dò của mẫu thân Tô Hạnh Nhi lúc lên đường đột nhiên từ đâu vang lên bên tai Tô Thiên làm hắn trở nên mê muội.

“Biết rồi mà, mẫu thân xem con như trẻ con mãi vậy à”

Đến đây trong đầu Tô Thiên chợt lại đau nhói.

“Ta dạy các trò ở đây là dạy đạo làm người. Tô Thiên, trò nghĩ xem con người ta thật ra là nên sống vì điều gì ?”

Ông đồ duy nhất của Thạch Long Trấn, Mã Văn đang dạy cho các học trò về đạo làm người, mà đối tượng đang được Mã Văn hỏi chính là Tô Thiên, học trò đặc ý nhất của ông những năm gần đây. Có thiên phú, có nghị lực, lại thường chịu khó suy nghĩ, quan trọng nhất là rất có tình nghĩa, nói chung về đứa nhỏ này ông hoàn toàn không có gì để chê bai cả.

Tô Thiên lúc này bộ dáng chỉ chừng 14 tuổi, gầy gò ốm yếu so với lũ bạn cùng lớp nhưng đôi mắt toát lên tinh quang sáng ngời.

-Thưa thầy, theo trò nghĩ con người chúng ta.....

-Không được, để ta nói trước, là ngài đang thiên vị Tô Thiên, lúc nào cũng nhường câu hỏi dễ cho hắn !

Đang định mở miệng trả lời thì có 1 giọng nói vang lên từ đầu lớp. Không ai khác chính là kì phùng địch thủ Hạ Nhất Lưu, chính là người luôn đối đầu với Tô Thiên cả trong lớp và ngoài lớp.

-Thôi được rồi ! Trò trả lời trước đi.

Mã Văn thở dài, cha của Hạ Nhất Lưu vốn là trấn trưởng của Thạch Long trấn. Vì vậy Hạ Nhất Lưu thường kiêu ngạo và bất kính với ông. Nhưng mà vì miếng cơm trong tay nên Hạ Nhất Lưu thật không thể nào đắc tội được.

Hạ Nhất Lưu nhìn thấy bộ dạng Mã Văn như vậy thì vô cùng đắc ý đứng dậy. Sau đó đồng thanh nói:

-Con người chúng ta sống chính là vì hoài bão, vì khát khao chinh phục mục tiêu lý tưởng của mình. Cũng chính vì đó giúp chúng ta không ngừng phấn đấu, cố gắng đề vươn lên trong cuộc sống.

-Vậy người nói hoài bão đó là cái gì ?

Tô Thiên đột nhiên đứng dậy chất vấn.

-Địa vị, danh dự, tiền tài mạng sống.....

Ánh mắt sắc lẹm của Hạ Nhất Lưu liếc tới Tô Thiên không chút cổ kị. Đơn giản vì giữa 2 người vẫn thường xuyên xảy ra tranh cãi thể này.

Nhưng trái lại Tô Thiên cũng không phản bác mà chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

-Người nói đúng ! Con người chúng ta sở dĩ sống có lẽ đều chỉ vì mãi mê những điều đó, nhưng người có nghĩ tới 1 ngày, khi người nhìn bên cạnh thì sẽ không còn ai hay thấy ai không ?

-Người nói gì ta không hiểu ?

Hạ Nhất Lưu nhún mày trăm triệu nói.

-Người chỉ sống vì theo đuổi những thứ như địa vị, danh vọng, tiền tài. Cuộc đời người chỉ có thể nhìn xuống chà đạp những kẻ thấp hơn mình, nhìn lên thì lòng luôn muốn đạt tới đỉnh. Nhưng thật sự người đã quên mất 1 điều, bên cạnh người còn có cha mẹ, bạn bè, người thân.....

Nói đến đây Tô Thiên nhìn sang Hạ Nhất Lưu, khẽ lắc đầu thờ dài.

-Đứng ở đỉnh cao để rồi cả đời cô độc thì được gì. Ta chỉ muốn khi nhìn sang luôn có cha mẹ kề bên, luôn muốn có bằng hữu xum vầy vui vẻ..... Đòi người của ta vốn chỉ mong cầu đơn giản thế thôi. ....

Tới đây thì những hình ảnh kí ức này lại tan vỡ lần nữa rồi xuất hiện khung cảnh mới.

1 đêm khuya lạnh lẽo đầy tuyết rơi. Trời đêm nay không sao, từng cơn gió hắt hiu thổi qua làm người ta có cảm giác cô độc giữa thiên địa rộng lớn này.

-Ân công, người đây là?

Lúc này đang quỳ dưới mặt đất phủ đầy tuyết trắng là 1 người đàn ông không hề xa lạ, phụ thân Tô Thiên, Tô Chiến. Y đang quỳ trước 1 người đàn ông khác. Người này là 1 trung niên ngũ quan đoan chính, không cao không thấp, đang ôm 1 đứa bé đang khóc oa oa trong tay.

Điều kì lạ là mặc dù tuyết rơi đầy trời nhưng vẫn không hề có lấy 1 bông tuyết nào vương lại trên áo ông ta. Thậm chí ngay cả đứa bé trên tay cũng có sắc mặt hết sức hồng hào.

Người đàn ông này nghe Tô Chiến hỏi thì cũng không hề trả lời, mà chỉ nhẹ nhàng cúi xuống trao đứa bé cho Tô Chiến.

Nhưng khi đứa bé sắp được chuyển sang thì y bỗng sững người lại. 1 giọt lệ từ mắt tuôn ra, nhưng trong đó ẩn chứa 1 sự đau đớn bị ai khó diễn tả. Nhưng rồi y hít vào 1 hơi thật sâu và, rồi cắn chặt răng nhanh chóng chuyển đứa bé sang cho Tô Chiến.

Trầm mặc 1 lúc, người đàn ông lắc đầu thờ dài 1 tiếng rồi quay đầu bước đi. Để mặc Tô Chiến và đứa nhỏ đang quỳ dưới bầu trời tuyết rơi đầy lạnh lẽo.

“Hãy chăm sóc nó cho tốt, nhớ kĩ, tên nó là Lý Nam Thiên.....”

Giọng của người đàn ông từ xa xa vọng lại.

“Nếu có 1 ngày nó trở về bên cạnh người mà đã trở thành 1 võ giả. Hãy nói cho nó.....”

Đúng lúc Tô Thiên đang sững sờ khi xem phần quan trọng nhất của đoạn kí ức này thì nó lại biến thành nhiều mảnh vụn mà tan biến mất.

-Không, thật sự ta là ai, quay lại cho ta !

Không còn bất kì kí ức nào nữa mà chỉ còn lại 1 cơn đau đầu dữ dội.

-Không, ta không được chết !

Tô Thiên ôm đầu hét lớn.

Trước kia mỗi lần đối mặt với tử vong hắn luôn nhắm mắt buông xuôi bởi vì lúc đó hắn không có năng lực phản kháng, thậm chí không thấy được hi vọng gì.

Nhưng lúc này võ đạo đã cho hắn 1 hy vọng rõ ràng về sự cường đại. Hơn nữa những bí mật về xuất thân của hắn, về những âm thanh luôn kêu gọi hắn kia vẫn chưa được giải đáp nên Tô Thiên hoàn toàn không muốn chết.

-Ta không cam lòng !

Tô Thiên gào rống cố gắng chống lại sự mê muội. Hắn biết nếu mình mê muội sẽ lập tức bị Thiên Ma đoạt xá.

-Đi ra ! Đi ra cho ta !

Tô Thiên ánh mắt điên cuồng tự dùng tay đâm vào đầu mình. Vì lực đạo quá mạnh nên làm cả não bộ chấn động mạnh.

Máu tai, máu mũi rỉ ra, thậm chí từ hai hốc mắt đã bắt đầu xuất hiện 2 dòng huyết lệ từ từ chảy ra.

Thất khiếu đều chảy máu.

-Ta không muốn chết ! Ta không cam tâm ! Ra cho ta !

Ngửa mặt lên trời gào rống. Ý chí của Tô Thiên trong lúc dằn vặt giữa sự sống và cái chết càng lúc càng mạnh, cuối cùng chiến thắng sự mê muội của bản thân.

Lúc này 2 đoàn khí trắng từ miệng Tô Thiên bay vụt ra huyền hoá thành 2 thân ảnh cực kì quen thuộc.

Phụ thân Tô Chiến và mẫu thân Tô Hạnh Nhi.

-Hài tử à, chúng ta về nhà thôi, con đã quá mệt mỏi rồi. Về đến nhà mẫu thân sẽ làm món kẹo hồ lô mà con thích ăn nhất.

-Tiểu Thiên, tôi đây với cha nào – Tô Chiến ánh mắt nhu hoà đầy ảm áp nhìn Tô Thiên, đưa 2 tay giang rộng ra chờ đón hấn.

-Không ! Tô Thiên thống khổ quì xuống đất, thất khiếu vẫn tiếp tục không ngừng chảy máu. Nhưng hấn đã thanh tỉnh.

Hấn đã sớm không còn mê muội, hấn biết 2 người trước mặt là do Thiên Ma huyền hoá ra, nhưng bản thân vẫn không thể nào ra tay được.

Vì trong lòng hấn phụ mẫu đều là bất khả xâm phạm.

Tô Hạng Nhi do Thiên Ma biến hoá ra thấy vậy thì mỉm cười bước đến trước mặt Tô Thiên cúi xuống nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mái tóc hấn.

“Ngoan nào, mọi việc đã qua rồi !”

“Có thật không mẫu thân ?” Tô Thiên vẫn không ngẩng đầu lên mà hỏi.

“Hắc hắc, đúng vậy !” Khuôn mặt Tô Hạng Nhi dần biến ảo thành 1 đám sương trắng định tiếp tục chui vào người Tô Thiên.

Nhưng đúng lúc này dị biến xảy ra.

“Tiểu Thiên con làm gì vậy ?” Thiên Ma kêu lên kinh hoàng vì phát hiện ra giữa ngực mình có 1 quyền thủ xuyên thẳng từ trước ra phía sau.

“Giả dạng phụ mẫu ta, nguoi.....”.

“.....Đáng chết !”

Khi 2 từ “đáng chết” vừa thốt ra, Tô Thiên sắc mặt lạnh lùng lại tung ra 1 quyền đâm nát đầu Thiên Ma Tô Hạng Nhi.

Thiên Ma Tô Chiến thấy cảnh tượng này thì thảm kêu không ổn quay đầu bỏ chạy. Nhưng khi nó nhìn lại phía sau thì vẫn thấy Tô Thiên đáng vẻ điên cuồng đang tiếp tục đuổi theo.

-A tha cho ta !

-Tha cho ta đi mà, ta cho nguoi biết 1 bí mật kinh thiên, giúp nguoi có sức mạnh to lớn ! Vừa chạy Thiên Ma vừa liên tục gào thét.

-Bí mật gì, xàm ngôn ! Định tiếp tục lừa gạt ta à ?

-Không ta nói thật, ta biết động phủ của.....

-Lại nói nhảm, xem quyền !

Khoảng cách vừa thu hẹp lại Thiên Ma đã ngay lập tức bị Tô Thiên đâm 1 quyền làm tan 1 mảng lớn ngay lưng.

Thiên Ma thấy Tô Thiên điên cuồng như vậy thì càng lúc càng hoảng loạn. Nó hiểu rằng tên điên này chỉ sợ quả thực muốn cùng nó không chết không thôi.

-Đừng giết ta, ta cho nguoi biết động phủ của Bàn Võ Tiên Tôn !

-Ta còn biết nơi Thiên Ma Đế cất dấu hài tử vừa chào đời nữa !

-Ta còn cho nguoi biết kho tàng cất chứa bí bảo đan dược của con người ! A tha cho ta !

-Xàm ngôn loạn ngữ, Thiên Ma các nguoi quá giáo hoạt ! Tô Thiên hừ lạnh, sát khí trong mắt càng đậm.

Thiên Ma chạy được 1 lúc thì sức cùng lực kiệt, tự biết bản thân không tránh khỏi số phận thì đành ngậm ngùi quay đầu, nước mắt chảy ròng ròng, bộ dáng đáng thương quì xuống lạy lục Tô Thiên tha mạng.

“Lão gia tha mạng cho ta đi mà”

“Ta nguyện làm nô bộc trung thành nhất của người.”

“Tha cho ta đi mà, có được linh trí đề tu hành thật không dễ, huhu”

Thấy cảnh tượng này thì Tô Thiên chột sững người lại. Nhưng cũng không phải gì động lòng xót thương gì con Thiên Ma này mà là vì hư ảnh Tô Chiến đang quì lạy kia khiến hấn không thể nào ra tay được.

“Chăm sóc đứa nhỏ này thật tốt, hãy nhớ tên nó là Lý Nam Thiên.....”

Thật sự người không phải là cha mẹ ruột ta sao, nhưng sao bao năm nay lại đối tốt với ta như vậy ? Tô Thiên nhớ lại kí ức trong đêm tuyết trắng đó,

trong lòng nổi lên 1 hương vị cay đắng. Thở dài sườn sượt 1 tiếng rồi lạnh lùng quay sang nhìn Thiên Ma đang quì rạp trên mặt đất.

-Người ! Lập tức bỏ ngay hình dáng này đi cho ta. – Tô Thiên quát.

-Vâng ạ ! Bỏ ngay, bỏ ngay ! Thiên Ma vừa nãy thấy bộ dáng trầm tư của Tô Thiên như vậy thì thầm đắc ý. Hắc hắc, dù sao cũng chỉ là 1 con người thôi, Thiên Ma đại gia chịu nhẫn nhục 1 tí, sau này thiếu gì cơ hội hành hạ hấn chứ, hắc hắc. Nghĩ đến đây Thiên Ma càng hưng phấn hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thu Phục

Thiên Ma huyền hoá lại thành hình dáng khác, lần này thì bộ dáng có chút giống Tô Thiên.

“Sao lại huyền hoá thành hình dạng này.” Tô Thiên nhìn thấy vậy cũng ngó ra.

“Là nô bộc của chủ nhân thì đương nhiên phải có bộ dạng giống ngài 1 chút chứ ạ ! “Thiên Ma cười nịnh bợ, nhưng trong tâm thì lại cảm thấy thật nhục nhã vì phải mang hình dáng gầy gò, ốm yếu không chút nam tính này. Hừ, người nghĩ người là cái thá gì mà được bản ma biến thành chứ, vì mạng sống ta có thể nhẫn nhục nhưng sau này sẽ đòi lại người ngàn lần, Thiên Ma nghĩ thầm.

Nhưng nó đột nhiên phát hiện ra sát khí trong mắt Tô Thiên không hề giảm mà ngày càng đậm.

“Chủ nhân, người định làm gì ?”

“Ta nói tha cho người khi nào, con mẹ nó chứ, mày chết đi !”

Tô Thiên lại hung hổ xông vào đánh giết Thiên Ma.

“A, người nói lời không giữ lời, chẳng phải nói ta biến thành hình dạng khác thì sẽ tha cho ta sao?”

“Có nói à ?” Câu nói của Tô Thiên làm nó muốn tức đến bở phổi, nhưng thân hình vẫn nhanh nhẹn tránh né các đòn đánh của Tô Thiên.

“Người không phải muốn biết âm thanh bí ẩn kia là từ đâu vang lên sao? Chẳng lẽ không muốn biết tên diên ngoai kia là ai sao? A ! Tha cho ta !”

Nắm đấm vừa đến sát mặt Thiên Ma thì dừng lại. Tô Thiên nhú chặt đôi lông mày, những lời nói của Thiên Ma quả nhiên là đụng tới chỗ ngứa của hắn.

Đứng thẳng lên hít vào 1 hơi lấy lại sự bình tĩnh, Tô Thiên nói:

“Nếu gạt ta thì có biết sẽ có hậu quả gì không?”

“Dạ biết ạ !” Thiên Ma nghe vậy thì kinh hãi dập đầu lia lịa.

“Nói ! Những âm thanh kia thật ra là xuất phát từ đâu ?”

“Dạ là từ Tuyệt Vọng ma uyên.” Thiên Ma vội vã trả lời.

Tuyệt Vọng ma uyên ? Nhú chặt đôi lông mày dăm chiêu lại ra chiều nghĩ ngợi, hình như trong trí nhớ hắn thì cuốn Võ Cảnh Nội Tạng Lục chẳng có nhắc đến nơi nào gọi là Tuyệt Vọng Ma Uyên cả.

“Nói hết ra xem nào, Từ Trúc Lâm này thật ra là ẩn chứa bí mật gì ? Nói tường tận ra hết cho ta.”

“Từ Trúc Lâm nào?” Trái lại Thiên Ma đối với câu hỏi của Tô Thiên thì bày ra dáng vẻ ngờ ngẩn.

“Mẹ nó chứ! Người đùa với ta à !” Nét mặt tức giận Tô Thiên lại tung ra 1 quyền đánh tan mất một mảng sương trắng nơi bụng Thiên Ma.

“A ! Ta nói thật mà, trong kí ức của chúng ta thì nơi này được gọi là Trần Ma chi địa, chẳng hề biết nơi nào được gọi là Từ Trúc Lâm cả.” Thiên Ma hét lên 1 tiếng rồi vội vàng thanh minh.

“Nói nhanh, lè mề quá”

Thiên Ma nghe vậy thì như được đại xá lập tức nói lại những điều mình biết không bỏ sót 1 chi tiết nào cả.

Theo lời nó kể, Trần ma chi địa chính là khoảng không gian ẩn chứa ma khí ở trong Từ Trúc Lâm. Rồi từ vô vãn năm trước, lúc nó còn là một đám ma

khí hỗn độn chưa thành hình thì đột nhiên có 1 vị đại nhân bạch y từ trên trời giáng xuống đưỡi giết 1 đại ma đầu. Cả 2 đấu pháp đến long trời lở đất, cuối cùng vị đại nhân bạch y kia chiến thắng, vung tay 1 cái tạo nên Tuyệt Vọng ma uyển rồi phong ấn Đại Ma đầu dưới đó. Cuối cùng trước khi đi còn tạo ra 3 vị Thiên Ma để để ngày đêm trông coi phong ấn kia.

Những lời này của Thiên Ma làm Tô Thiên cảm thấy vô cùng mờ mịt vì theo nó mô tả, tên đại ma đầu kia mặc chiến khôi hoàng kim, toàn thân toả ánh nắng chói chang, nếu xem ra thì quả thật giống thiên thần hơn là 1 đại ma đầu. Bất quá Tô Thiên vẫn tin tưởng nó vì mỗi lần nhắc đến đại ma đầu kia thì nó luôn thể hiện sắc mặt giận dữ, khoa chân múa tay không ngừng. Hiển nhiên là tư tưởng phải trấn áp đại ma đầu kia đã in sâu vào trong tiềm thức nó.

“Nói xem Thiên Ma Đế có tu vi gì?” Tô Thiên hỏi.

“Ta cũng không rõ lắm, vì đường lối tu hành của Thiên Ma chúng ta hoàn toàn khác với nhân loại. Chia làm 4 cấp bậc: Thiên Ma sĩ, Thiên Ma Tướng, Thiên Ma Vương, Thiên Ma đế. Theo ta nhận xét thì Thiên Ma sĩ có thể so với nhị giai tu luyện giả, Thiên Ma tướng tương đương với tứ giai. ....Cứ theo cách này tính lên thì Thiên Ma đế có thể so với bát giai tu luyện giả. Nhưng mà đây cũng là ước lượng phỏng đoán bởi vì thậm chí có Thiên Ma sĩ cũng không đánh lại nhất giai tu luyện giả. Ví dụ như ta chẳng hạn.”

Thiên Ma thều nhào nói.

-Ngươi đã gặp tu luyện giả sao? Tô Thiên nghe Thiên Ma có vẻ hiểu rõ về tu luyện giả như vậy thì cực kì kinh ngạc.

-Hắc hắc, ta biết người đang nghĩ gì! Thiên Ma cười lên nham hiểm.

-Tu luyện giả xâm nhập vào Trấn Ma chi địa vô số, nhưng để tiếp cận tới ma khí dày đặc ở đây thì trừ 1 số lão quái ngàn năm thì chỉ còn 1 số người có khả năng đặc biệt.

Nói đến đây Thiên Ma đưa mắt sang nhìn Tô Thiên đầy ẩn ý.

Tô Thiên tất nhiên cũng biết về điểm dị thường của cơ thể mình nên cũng không phản ứng nhiều lắm với câu nói của Thiên Ma. Hắn bây giờ đang suy nghĩ về vị đại nhân bạch y trong truyền thuyết kia. Có thể dễ dàng tạo ra 3 Thiên Ma Đế như vậy, tu vi chắc hẳn là siêu phẩm nhập thánh. Điều này càng làm sự tò mò của hắn với Trấn Ma chi địa này càng lớn hơn, nhất là kho tàng động phủ của Bàn Vô Tiên Tôn gì đó, có chữ Tiên Tôn thì hẳn là phải là tiên rồi, hắc hắc.

Nghĩ đến đây Tô Thiên nhìn sang Thiên Ma, lòng đã đánh chủ ý. Nếu muốn cho con Thiên Ma này ngoan ngoãn khai ra sự thật thì không thể nào không mạnh tay với nó 1 chút.

-Vừa nãy ta nghe ngươi nói có kho tàng bí bảo gì đó phải không? Năm lấy cổ của Thiên Ma làm nó kêu lên sợ hãi, Tô Thiên lạnh lùng hỏi.

-Có, có, ta sẽ dẫn chủ nhân đi ngay lập tức ! Thiên Ma vội vàng trả lời. Nó hiểu ra được tên nhân loại trước mắt đang muốn làm ra hành vi cướp của giết người. Nếu không đáp ứng hẳn thì không biết hậu quả sẽ thành như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thu Phục. (2)

1 tay bóp chặt Thiên Ma trong lòng bàn tay, cái này là do Tô Thiên ép nó biến nhỏ lại cho dễ quản lí. Theo lời nó chỉ dẫn, Tô Thiên không ngừng đi sâu vào Trấn Ma chi địa, mỗi khi ma khí quá nồng đậm thì ngồi lại tu luyện cho thích ứng. Tuy là không thể mau chóng đột phá lên Chu Thiên cảnh nhưng mà Tô Thiên lại phát hiện ra tu luyện kiểu này khiến cơ thể cứng rắn hơn không ít.

Dọc đường đi Tô Thiên gặp phải rất nhiều Thiên Ma đi tuần, số lượng thì nhiều đến mức kinh hoàng. Con Thiên Ma trong tay Tô Thiên mỗi lần như vậy đều liên có biểu hiện bất thường, hắn lập tức biết ngay là nó vẫn có ý định gian trá muốn mưu hại hắn. Tô Thiên liền ra tay giáo huấn nó 1 trận, cho tới khi nó không ngừng kêu la van xin thì mới dừng lại. Bây giờ nó đang rất ngoan ngoãn mà nằm gọn gàng trên lòng bàn tay hắn.

Vòng vèo 1 lúc lâu, cuối cùng cũng tới được nơi mà Thiên Ma chỉ dẫn.

Trước mắt Tô Thiên lúc này là 1 màn sương trắng mờ ảo đang bay bay phiêu hốt giữa không trung, nhưng hoàn toàn không phải là Thiên Ma.

Trong lòng cực kì nghi ngờ, Tô Thiên bóp tay mạnh 1 cái làm Thiên Ma ở trong kêu lên 1 tiếng đau đớn.

“Kho tàng của Bàn Vô Tiên Tôn đâu ?”

“Ồ đây, ở đây mà, chủ nhân ngài đừng vội vàng, cái màn sương trắng này chính là cửa vào kho tàng. Hắc hắc, nơi này chỉ mình ta sau 1 lần bay lạc vào đây mới biết được.” Thiên Ma vừa nói vừa cười ra vẻ tự đắc.

Tô Thiên nghe vậy thì suy nghĩ 1 lúc rồi cũng không do dự bước vào. Theo hán nghĩ Thiên Ma này dọc đường đi ăn đủ mùi đau khổ thì chắc cũng đã biết sợ rồi, huống hồ mình còn đang nắm nó trong bàn tay..... Nhưng Tô Thiên lại không hề chú ý đến đôi mắt Thiên Ma lúc này chợt thoáng hiện ra 1 tia giảo hoạt.

.....oOo.....

Bước vào màn sương, Tô Thiên chợt có cảm giác trời đất quay cuồng làm hắn hơi bị chóng mặt nhưng rất nhanh chóng mọi thứ ổn định lại. Nhìn sang thì Thiên Ma vẫn đang ngoan ngoãn nằm yên trên tay không hề có chút biểu hiện phản kháng gì. Điều này cũng làm cho Tô Thiên có chút yên tâm.

“Đây là nơi nào?” Nhìn vào khung cảnh trước mắt, Tô Thiên trong lòng đột nhiên hoảng sợ, vì trước mắt hắn bây giờ chẳng hề phải động phủ hay kho tàng gì cả mà là 1 mảnh thiên địa cực kì rộng lớn.

Bầu trời màu hồng, mặt đất mênh mông vô tận.

Nơi phía xa xa từng cây đại thụ khổng lồ cùng với mấy ngọn núi cao chọc trời rải khắp nơi toả ra khí tức tang thương như đã tồn tại vô số năm tháng. Nói chung khung cảnh giống như thời hồng hoang thái cổ vậy, thậm chí Tô Thiên còn nhìn thấy trên trời xuất hiện mấy con chim cực kì to lớn hình dáng kì quặc, mở quặp cánh doi đang chao lượn .

Tô Thiên kinh hoàng quay lại sau lưng nhìn thì thấy màn sương trắng sau lưng từ lúc nào đã tan biến mất chẳng để lại dấu vết gì.

“Ngươi lừa ta, lối ra ở đâu?”

Lòng vô cùng giận giữ vì biết mình đã bị Thiên Ma này lừa, Tô Thiên càng bóp mạnh tay hơn khiến hư ảnh Thiên Ma càng lúc càng âm ảm.

“Hắc hắc Tiểu Thiên tử, quì xuống cầu xin đi, chỉ có ta mới biết lối ra thôi !”

Lần này tuy bị đối phương tra tấn nhưng Thiên Ma vẫn không hề tỏ vẻ hoảng sợ. Nhìn bộ dạng lúc này của Tô Thiên thì nó vô cùng đắc ý mà cười lớn.

Muốn kho tàng động phủ à, thì đây đúng là kho tàng động phủ này! Nhưng có còn mạng để lấy hay không mới là vấn đề. Thực sự thì nơi đây vốn là 1 cái Huyền Giới do Bàn Vô Tiên Tôn trước khi chết tạo ra. Mục đích chính là để tìm được truyền nhân của mình, nhưng người bước vào sẽ phải vượt qua vô số nguy hiểm cửu tử nhất sinh mới mong có được.

Dù sao thì khi xưa Bàn Vô Tiên Tôn cũng 1 thời danh chấn Võ Cảnh vào thời Thượng Cổ, tu vi đã cao tới mức không thể dò được. Nhưng đáng tiếc vì tham hiểm Trấn Ma Chi Địa mà phải táng thân ở nơi đây.

“Hừ, sự tồn tại của ngươi đã không còn đem lại tác dụng”

Trái với dự đoán của Thiên Ma, Tô Thiên sau khi biết mình bị lừa thì càng tức giận hơn nữa mà dụng lực thật mạnh, còn trong mắt lại chứa đầy sát khí, hiển nhiên là thực sự muốn giết chết nó.

Thiên Ma khi hiểu ra mình vừa tạo ra 1 sai lầm tai hại thì run rẩy hoảng sợ, vội vàng kêu la xin được tha thứ.

-Đừng vội đừng vội, ta chỉ là đùa giỡn 1 chút thôi mà.

Nhưng Tô Thiên vẫn như cầm diều không nghe thấy không quan tâm mà tiếp tục từ từ bóp chặt Thiên Ma lại.

-A chủ nhân, ta biết sai rồi, ta thực sự biết sai rồi !

- Ta thật sự biết lối ra mà, nếu chủ nhân giết ta thì quả thật không còn cơ hội thoát ra khỏi đây nữa ! Thiên Ma gào thét.

Đến lúc này Tô Thiên mới dừng tay lại. Hắn cười lạnh 1 tiếng mở lòng bàn tay ra nhìn vào đạo hư ảnh mờ nhạt đang nằm co rúm trong đó.

-Ta lấy gì để tin ngươi đây?

-Khế ước chủ tỳ, ta sẽ trao cho người bản mệnh tinh hồn lạc ấn của ta – Thiên Ma đau xót nói, rồi từ mi tâm bay ra 1 đồ án lạ lùng có hình 1 con Thiên Ma màu trắng trắng nhưng chỉ nhỏ cỡ bằng đầu ngón tay út, trông bộ dáng thì có vẻ ngốc nghếch.

Thấy cảnh tượng này thì Tô Thiên cũng không vội phản ứng mà bình tĩnh yên lặng đứng quan sát 1 chập. Qua mấy lần bị Thiên Ma lừa gạt thì trong tâm tính của Tô Thiên từ lúc nào không biết sự cẩn thận, cảnh giác đã đến tầng đến 1 mức độ khá cao.

-Cái này có tác dụng gì ? Sau khi quan sát 1 lúc thì Tô Thiên hỏi.

-Ta giao bản mệnh tinh thần lạc ấn cho ngài thì cùng đồng nghĩa với việc giao sinh tử của bản thân ta cho ngài. Mỗi ý niệm của ta ngài đều có thể biết được, cho dù sau này ta có tu vi cao hơn ngài thì việc này cũng không thay đổi.

Nhìn bộ dáng rõ ràng không cam lòng của Thiên Ma thì có vẻ như nó nói thật.

-Vậy thì được, bây giờ bắt đầu như thế nào? Cuối cùng Tô Thiên cũng quyết định đồng ý.

-Cứ dùng ý niệm dẫn nó vào mi tâm là được.

Thiên Ma trả lời nhưng sau đó ngay lập tức 1 bàn tay bóp chặt cổ lại.

“Khinh người quá đáng” Trong đầu Thiên Ma gào thét chửi rủa.

Tô Thiên thì không hề quan tâm tới thái độ của Thiên Ma mà ngồi xếp bằng xuống nhắm 2 mắt lại, hành động vừa rồi của hắn chính là muốn an tâm về quả bom nổ chậm Thiên Ma. Nếu không thể kiểm soát nó thì ắt sẽ dẫn đến những sự cố không đáng có

Tĩnh tâm 1 lúc rồi bắt đầu vào công việc. Chậm rãi dùng ý dò tìm trong không gian đạo tinh thần lạc ấn của Thiên Ma, rồi cứ giống như phương pháp hấp nạp khí mà kéo đạo tinh thần lạc ấn về mi tâm

Khoảnh khắc đạo bản mệnh tinh thần lạc ấn của Thiên Ma dung nhập vào mi tâm thì 1 cỗ cảm giác kì lạ cũng dần nổi lên.

Bây giờ Tô Thiên cảm thấy Thiên Ma giống như là 1 bộ phận trên thân thể của mình vậy, thậm chí cảm giác được trạng thái uất hận và đang si và mình của nó. Còn thêm 1 điều kì diệu chính là Tô Thiên cảm giác như mình chỉ cần động 1 ý niệm thì con Thiên Ma lập tức nổ tung ra mà chết ngay.

Quá trình nhận chủ đã thành công, Thiên Ma về mặt thần não bay là tà sau lưng Tô Thiên. Tuy giờ bề ngoài đã được trả lại sự tự do nhưng thật ra sinh tử của bản thân lại đang do tên khốn đang cười đắc ý trước mặt nắm giữ.

“Hắc hắc, để xem ta nên đặt người tên gì nhỉ? Tên Hoa Hoa được không? Nếu không thì lấy tên là tiểu Đậu Đậu nhé?”

Thiên Ma đang bay thì thân hình bần rần xuyết ngất xỉu. Mẹ nó chứ, bản ma là ai, sao có thể đặt tên của mấy con chó mèo súc vật được chứ? Huhu bản ma không ngờ lại phải nhận 1 tên chủ nhân biến thái thế này.

Ông trời ơi công lý ở đâu !!?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cơ Hội Tiến Vào Ngũ Đại Phái

“Hạ Nhất Lưu, con đường người vạch ra có thật là an toàn không ?”

“Chủ nhân yên tâm, con đường này là do ta nhiều lần thám hiểm mà dò ra, quả thật tuyệt đối an toàn.

Tô Thiên nghe vậy thì gật đầu, bản thân cũng cảm nhận được Thiên Ma nói thật.

Còn về cái tên Hạ Nhất Lưu này là do Tô Thiên đặt cho nó. Suy nghĩ của Tô Thiên thật rất đơn giản. Từ xưa đến nay tên Hạ Nhất Lưu ở Thạch Long trấn luôn chen ép đối đầu với hắn, đương nhiên cũng là đối tượng hắn ghét nhất. Cho nên nếu như kẻ thù mà lại biến thành nô bộc của mình thì quả thật rất sáng khoái, ví dụ khi nào ngứa tay thì cũng có thể hướng Thiên Ma mà đâm vài phát.

Dọc đường đi 1 người 1 ma không ngừng nói chuyện. Con Thiên Ma này quả nhiên khá hiểu biết, Tô Thiên từ nó cũng biết ra không ít chuyện về tu luyện giới.

Võ giả nhất luyện hậu thiên tức là luyện khí, luyện về căn cốt kinh mạch. Khí ở Hậu Thiên sau khi đạt tới độ viên mãn thì sẽ thuật biến thành tiên thiên nguyên khí, cũng là lúc sinh ra nguyên lực. Đây gọi là nhị giai Tiên Thiên.

Còn đến tam giai Hoá Khí thì “khí” trong cơ thể có thể phóng xuất ra bên ngoài, ngưng tụ thành hình. ....

Nhưng điều kì diệu nhất của võ giả Hoá Khí có thể làm được chính là khả năng lảng không, bay lượn trong không khí.

Nghe đến đây thì Tô Thiên trong lòng cực kì cuồng nhiệt. Chính là bay trên không trung a! Nếu được như vậy thì có khác chi thần thánh chứ!

Hắn chợt tưởng tượng 1 ngày bản thân mình có thể đứng giữa không trung, dùng cặp mắt lãnh ngạo mà nhìn xuống chúng sinh phía dưới. ....

-Chủ nhân, người nên đi tiếp thì hơn ! Đứng lại quá lâu chỉ sợ Huyền giới này xảy ra biến dị.

Thiên Ma Hạ Nhất Lưu tuy nói vậy, nhưng trong lòng thì cực kì khinh bỉ về trạng thái hiện giờ của Tô Thiên.

Còn Tô Thiên nghe xong thì cũng giật mình tỉnh giấc, biết mình có hơi thất thố nên cũng không đòi co mà tiếp tục lên đường.

-Này Hạ Nhất Lưu, chẳng phải Thiên Ma các người đều không thể ra khỏi Trấn Ma chi địa hay sao? Làm sao lại có thể biết nhiều điều về võ giả như vậy.

Hạ Nhất Lưu nghe vậy thì cũng cười cười.

-Chúng ta không thể đi ra nhưng mà võ giả thì lại có thể đi vào bên trong. Thiên Ma chúng ta nếu có thể may mắn sinh ra linh trí thì sẽ được Thiên Ma để ban tặng 1 viên Hồn Châu. Chính là dùng linh hồn của các võ giả bên ngoài xâm nhập vào Trấn Ma chi địa mà luyện hoá thành. Chỉ cần dùng Hồn Châu kia cho bản thân luyện hoá thì sẽ có được kí ức của nhân loại kia, thậm chí sức mạnh cũng tăng lên 1 bước mới. Đáng tiếc, Hồn Châu cũng phân chia ra nhiều cấp bậc, mà ta lại chỉ nhận được 1 cái mật lưu mà thôi.

Hạ Nhất Lưu nói đến đây thì không ngừng than thở, nếu như mà nó may mắn lấy được 1 viên trung lưu Hồn Châu thì bây giờ có lẽ cũng không đến nỗi bị Tô Thiên hành hạ như vậy.

-Vậy cái Hồn Châu của người luyện hoá được là thuộc về 1 tên như thế nào? Tô Thiên vội hỏi, trong lòng thì mừng như điên. Nếu thuộc về võ giả thì ắt hẳn có võ thuật hay nội công tâm pháp gì đó để tu luyện.

Hạ Nhất Lưu trông thấy bộ dáng của Tô Thiên thì cũng đoán được ý nghĩ của hắn.

-Đại Ly Vương Triều có tổng cộng 5 môn phái chính. Bao gồm Tinh Đạo Tông, Thiên Cương Tông, Hoá Linh Môn, Âm Sát Động và Huyết Ma Điện. Tên mà ta thôn phệ được là 1 võ giả nội môn đệ tử tu vi nhị giai sơ kì của Tinh Đạo Tông, có điều linh hồn hắn thật quá yếu ớt, có thôn phệ xong công lực cũng không tăng lên bao nhiêu !

5 môn phái võ giả ! Vừa nghe xong tim Tô Thiên liền đập thình thịch. Nếu như Thiên Ma có thể huyền hoá thành bộ dáng tên đó thì chẳng phải mình có thể nhân cơ hội mà tiến vào Tinh Đạo Tông sao? Có điều phải xem tên đệ tử này rốt cuộc chết lâu chưa? Nếu quá lâu thì không được rồi !

-Không, hắn chỉ vừa chết cách đây 60 năm. Mà tuổi thọ của nhị giai võ giả chừng 200 tuổi nên chúng ta hoàn toàn có thể giả dạng hắn được. Nhưng có điều trong trí nhớ của ta, Tinh Đạo Tông chính là phái yếu nhất trong ngũ phái ở Đại Ly. Ngay cả chương môn nhân cũng chỉ có tu vi tam giai Hoá Khí, trong khi chương môn 4 phái kia đều là tứ giai Hoá Thần.

Hạ Nhất Lưu trả lời.

-Yếu cũng được, quan trọng nhất là có thể khiến cho ta tiến nhập vào tu luyện giới. Còn võ công của Tinh Đạo Tông ắt hẳn người biết, mau nói lại cho ta.

.....oOo.....

Phốc phốc !

Trong cánh rừng cổ kính vang lên từng âm thanh ống tay áo phát ra do luyện tập quyền thuật.

“Chủ nhân không thể kéo dài thời gian mãi được, cần cấp tốc rời khỏi Huyền giới này.” Trông thấy bộ dáng si mê của Tô Thiên thì Hạ Nhất Lưu vô cùng lo lắng, tự trách bản thân vì sao lại đưa công pháp cho hắn quá sớm. Tên chủ nhân đáng chết này quả làm cho người ta lo lắng, sốt ruột không thôi.

-Thất tinh quyền, Khôi Tinh Thích Đầu.

Tô Thiên vẫn như không nghe thấy mà tiếp tục say mê luyện võ, đánh tới khắp nơi cát bụi mờ mịt. Từ Hạ Nhất Lưu Tô Thiên học được 2 môn công phu cơ bản của Tinh Đạo Tông là Thất Tinh Quyền và Lục Hợp Công.

Về Lục Hợp Công chính là 1 môn nội công tâm pháp, cũng là 1 trong những chìa khoá giúp Tô Thiên tiến giai Hậu Thiên hậu kì. Thậm chí còn có thể tu luyện đến nhị giai hậu kì.

Trước mắt Tô Thiên đang cố luyện tập sơ qua Thất Tinh Quyền để nâng cao khả năng phòng vệ của bản thân. Chứ nếu cứ đánh đấm loạn xạ ngẫu thế này quả thực chẳng ra sao.

-Xong, chúng ta đi thôi.

Trải qua gần 3 tiếng đồng hồ, khi mồ hôi toàn thân đã nhễ nhại, tập luyện cũng có chút thành tựu, Tô Thiên mới ngừng luyện tập mà thu công rồi ra hiệu cho Hạ Nhất Lưu rời đi.

-Này Hạ Nhất Lưu, sao chúng ta không đi tìm kho tàng của Bàn Võ Tiên Tôn nhỉ ? Đang đi thì Tô Thiên chợt buộc miệng hỏi.

Nhưng Hạ Nhất Lưu khi nghe được câu này thì mặt mày xám ngoét, hắn biết tên chủ nhân này vừa luyện được chút công phu thì hùng tâm tráng chí bắt đầu nổi lên.

-Đùa thôi ! Đi nhanh, ta cũng không quan tâm gì tới kho tàng kia cả, lỡ như nguy hiểm mất mạng thì coi như hết. Trước mắt cứ thoát ra rồi đi làm đệ tử Tinh Đạo Tông thôi !

Thấy vẻ mặt Thiên Ma như vậy thì Tô Thiên cười thích thú.

.....oOo.....

1 đường đi thẳng tới truyền tống trận mà chẳng hề gặp phải 1 nguy hiểm nào, kết thúc 1 chuyến đi vô cùng tẻ nhạt đối với Tô Thiên.

Hiện thân ở lại vị trí cũ, gặp lại màn sương ma khí đen ngòm dày đặc. Tô Thiên hít vào 1 hơi sáng khoái.

Không hiểu sao hẳn lại cảm thấy như Trần Ma chi địa này chính là nhà của mình vậy.

Định thần mất 1 lúc sau, Tô Thiên mới nghĩ tới 1 vấn đề cực kì quan trọng. Bây giờ bản thân nên đi đâu đây ? Nếu không có chuyến đi tới Huyền Giới của Bàn Võ Tiên Tôn lần này, quả thực Tô Thiên muốn tìm tới Tuyệt Vọng ma uyên thăm dò 1 lần. Nhưng bây giờ lại tìm được võ thuật và công pháp tu luyện, thậm chí cả cơ hội tiến vào Ngũ Đại Phái của Đại Ly Vương Triều cũng cực kì rõ ràng. Tô Thiên quả thật rất sợ sẽ mất đi những thành quả mà khó khăn lắm hẳn mới đoạt được này.

-Hạ Nhất Lưu, lần trước ngươi có nói là biết nơi cất dấu con của Thiên Ma Đế vừa mới sinh phải không? Nơi đó như thế nào, có nguy hiểm lắm không?

-Ta đương nhiên là biết ! Nơi đó nếu nói nguy hiểm thì quả thật nguy hiểm, nhưng nếu nói không nguy hiểm thì cũng vẫn đúng. Quan trọng là ngài có gan dám đi không thôi, hắc hắc.

Hạ Nhất Lưu cười cười, nhưng ý tứ chữ Tô Thiên nhất gan là quá rõ ràng.

-Nói thử xem nơi đó như thế nào?

-Chính là nằm ngay trong hang ổ của Huyết Long Ma Đế.

-Ngươi lại dám đùa với lão tử à ! Tô Thiên nghe vậy thì nổi giận tung cho Hạ Nhất Lưu 1 đấm làm nó la oai oái.

-Không không, ta chưa nói hết. Tuy là vậy nhưng Huyết Long Ma Đế đang bế quan, đã ngủ say suốt 150 năm qua mà vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh. Nhưng hang động của hắn thì lại chẳng hề có 1 tên Thiên Ma nào canh gác. 1 phần vì hắn tự tin vào uy danh bản thân, 1 phần vì nghĩ rằng chẳng có tên nhân loại hay yêu thú nào có thể sống sót mà đi vào khu vực ma khí nồng đậm như vậy.

Tô Thiên nghe vậy thì lập tức vui vẻ gật đầu cười dài.

Đối với nguy hiểm thì bản thân thật sự rất nhất gan, nhưng nếu với món hàng phơi ra trước mặt như vậy thì cũng không ngu mà từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trên Đường Đến Hang Động Của Huyết Long Ma Đế

Trong màn đêm ma khí dày đặc, một bóng người đang lừng thững đi, đó là một thiếu niên chừng 16 tuổi, dáng vẻ gầy yếu, đôi mắt thì vô hồn.

Cách hắn chừng 10 bước có một đàn Thiên ma đang bay tới, nhìn bộ dáng thì đa số đều là Thiên ma sĩ, duy nhất có 1 con dẫn đầu là khác thường, bộ dáng uy nghi, không hề bay mà lại đi bộ, động tác cử chỉ không hề khác gì con người. Đây hiển nhiên là 1 Thiên ma tướng.

Trong đoàn Thiên ma có một con vừa trông thấy thiếu niên thì vội vàng bay tới. Nó lo lắng trước mặt hắn, lạnh lùng hỏi:

“Ngươi là ai? Từ đâu đến?”

Sở dĩ nó hỏi như vậy là bởi vì nhân loại trước mặt có dấu hiệu vô hồn giống như bị đoạt xá, rất có thể là một Thiên ma đồng tộc làm ra. Chứ nếu không nó hẳn là sẽ tấn công chứ không hỏi hang bình thường như vậy.

“Ta là số 7843, còn tên này là võ giả bên ngoài xâm phạm bị ta đoạt xá.”

Thiếu niên ốm yếu kia mở miệng đáp, một giọng nói khan khàn hơi khó nghe vang lên.

Tên của Thiên ma sĩ chỉ có thể dùng số, chỉ khi nào thăng lên thành Thiên Ma tướng thì mới có thể tự đặt tên cho mình.

“Từ nơi nào, ta giám sát bên yêu thú sơn mạch cả hôm nay, hơn 40 võ giả lạc vào đều bị ta bắt. Còn phía bên kia thì lâu nay làm gì có ai xông vào.”

Trần ma chi địa này chỉ có hai con đường để tiếp cận. Một là bên yêu thú sơn mạch, cũng là nơi có nhiều võ giả thường xuyên xâm nhập bắt yêu thú rồi bị lạc đường.

Còn đường thứ hai chính là phía Từ Trúc Lâm đi vào, nhưng nó nhớ là đã rất lâu không còn ai xâm nhập từ bên đó.

Thiếu niên nghe vậy rồi im lặng một lúc rồi mở miệng:

“Ta là nói thật, nếu không tin ngươi nhìn xem !”

Lời vừa dứt thì một luồng khói trắng từ đỉnh đầu thiếu niên bốc lên biến ảo thành hình dạng một con Thiên ma vẻ mặt đần độn, chính là Thiên ma số 7843.

“Quả nhiên là thật, nhưng bây giờ ngươi là định đem cái thân thể này đi đâu?”

Thiên Ma tướng đứng ở phía xa đột nhiên lại gần, nhẹ nhàng hỏi.

“Thưa Thiên Ma tướng đại nhân, ta là muốn đem thân thể này tới dâng cho Huyết Long Ma Đế để xin 1 viên Hồn Châu.

Con Thiên Ma số 7843 chui lại vào trong thân hình nhân loại kia rồi cúi đầu cung kính đáp.

“Là dùng cho con của Huyết Long Ma Đế vừa sinh sao? Thiên Ma tướng nghe vậy thì trầm tư, chập lát chìa tay ra 1 viên Hồn Châu màu đen lớn cỡ quả trứng gà, bên trong có hư ảnh tiểu nhân đang gào thét vùng vẫy muốn phá viên châu bay ra.

“Có thể để thân thể này lại cho Ô Lạp ta không, ta có thể mua bằng viên trung lưu Hồn Châu này.”

Ô Lạp ma tướng hỏi. Sờ dĩ có chuyện Thiên Ma tướng mua bán với Thiên Ma sĩ như vậy là bởi vì trong giới Thiên Ma quy định rất rõ ràng. Mạnh không được vô lý hiếp yếu, quan trọng nhất là trao đổi sòng phẳng, ngay cả các Thiên Ma Đế đều không ngoại lệ. Cho nên các Thiên Ma đều rất an tâm mỗi khi đem bảo vật công nạp.

Từ khi thấy viên Hồn Châu này thì sắc mặt thiếu niên cực kì vui sướng nhưng chỉ trong giây lát lại biến thành thống khổ rồi trở về tĩnh lặng bình thường. Việc này làm cho Ô Lạp trong lòng cực kì khó hiểu. Bất quá chỉ 1 Thiên Ma sĩ nhỏ nhoi cũng không đáng làm hấn phải bận tâm.

“Xin lỗi Ô Lạp ma tướng, 7843 thật là có điều khó xử, xin cảm ơn lòng tốt của ma tướng.” Sau đó thiếu niên cúi đầu thi lễ nói.

Ô Lạp ma tướng thì khẽ cau mày, trong lòng có chút không vui nhưng cũng bỏ qua.

“Thôi được rồi, ngươi đi đi. Chẳng qua bốn tướng thấy phía bên kia đột nhiên xuất hiện nhân loại nên có chút tò mò, viên hồn châu mật lưu này cho ngươi.” Nói rồi Ô Lạp lấy ra thêm một viên Hồn Châu nhỏ hơn hẳn về phía thiếu niên, còn viên trung lưu Hồn Châu kia thì cất lại.

Thiếu niên chụp lấy xong thì mặt mày hớn hở vội chụp lấy viên Hồn Châu rồi rời rít cảm ơn sau đó tiếp tục đi. Còn đoàn Thiên Ma của Ô Lạp cũng đi về hướng của mình.

.....oOo.....

Thiếu niên kia đi được một lúc lâu, quan sát xung quanh kĩ càng một lượt rồi đưa tay vỗ lên đầu một cái. Lập tức con Thiên Ma đần độn 7843 xuất hiện, bộ dáng quắc quại cực kì đau đớn. Hiên nhiên thiếu niên chính là Tô Thiên còn ma đầu kia là Hạ Nhất Lưu.

“Vừa nãy ngươi định bán ta cho tên Ô Lạp đó à, hừ, không giáo huấn ngươi thì không biết chừng có ngày bị bán thật.”

“A chủ nhân tha cho ta ! Viên Hồn Châu vừa nãy là trung lưu cho nên ta mới không kiềm chế được bản thân. A tha cho ta !” Hung hăng hành hạ Thiên Ma một lúc Tô Thiên mới dừng lại.

Hắn ngồi xếp bằng xuống nghỉ ngơi thích ứng với áp lực ma khí nơi này.

“Không biết là bên ngoài đã qua bao nhiêu thời gian rồi nhỉ? Còn Tiểu Thanh và Minh Nguyệt ra sao? Theo lý mà nói thì Minh Nguyệt và A Văn chắc chắn không thể lọt vào nơi này được rồi, rõ ràng vừa nãy tên Thiên Ma kia nói đã rất lâu rồi mới chỉ có 1 mình ta xâm nhập vào.”

Tô Thiên trong lòng thờ dài, cô nàng Minh Nguyệt này trong lòng hắn có không ít tình cảm. Nhưng mà xem ra đã là vô duyên rồi.

“Còn cha mẹ, còn thầy Mã Vân, còn tiểu sắc lang A Hồ ở Thạch Long Trấn. .... Không biết đến bao giờ Tô Thiên ta mới được gặp lại họ đây ? Đợi xong chuyện lần này, nhập vào tông môn tu luyện giới. Ta nhất định sẽ về thăm họ, nhất định. ....” Tô Thiên không ngừng siết chặt hai tay, hấn quả thực rất nhớ nhà.

Kiểm chế nổi xuyến xao trong lòng mình, Tô Thiên định thần thổ nạp theo khẩu quyết Lục Hợp Công.

Môn nội công tâm pháp này có tổng cộng sáu tầng, tu luyện từ Hậu Thiên sơ kì tới Tiên Thiên hậu kì. Mặc dù Tô Thiên vốn đã đạt tới Hậu Thiên trung kì nhưng vẫn phải luyện lại theo trình tự từ tầng 1 đến tầng 2, sau đó mới có thể tiến hành trùng kích tầng 3.

Bắt đầu ngồi thổ nạp theo công pháp tầng 1, từng tia ma khí bắt đầu được hấp thu một cách nhanh chóng vào đan điền.

....oOo.....

Tầm bảy ngày sau, Tô Thiên thu công đứng dậy, trong lòng phiền não không thôi, lần trước để vượt qua Luyện Khí cảnh rất mau, nhưng lần này khi vận hành theo công pháp Lục Hợp Công thì lại lâu hơn nhiều lần. Lý do là luyện theo công pháp thì phải phức tạp và tỉ mỉ hơn nhiều. Qua bảy ngày thì chỉ mới luyện thành tầng thứ nhất của Lục Hợp Công. Bất quá tốc độ tu luyện này nếu đem ra bên ngoài công bố thì chỉ có nước mọi người đều ngất. Bởi vì muốn đột phá một tiểu giai thì phải mất một thời gian khá lâu.

Ví dụ một người bình thường tu luyện muốn đột phá từ Hậu Thiên sơ kì lên trung kì thì chỉ ít cũng cần tu luyện năm năm công phu. Ngay cả tên chủ nhân của bộ công pháp này mà bị Hạ Nhất Lưu thôn phệ muốn tu luyện tới nhị giai Tiên Thiên sơ kì cũng mất cả 80 năm.

Sở dĩ có tốc độ nghịch thiên như vậy một phần là nhờ áp lực cường đại của ma khí nơi đây không ngừng dồn ép kích phát tiềm năng cơ thể của Tô Thiên nên mới không ngừng đột phá. Nhưng lí do lớn lao nhất lại hoàn toàn khác. Chính là bởi vì dòng máu Tô Thiên đang chảy trong người có điều kì lạ, cũng là cái mà Âm Dương lão quái gọi là “Huyết mạch Tiên nhân”. Bất quá những điều này hiện giờ Tô Thiên đều không biết.

Vừa mở mắt ra Tô Thiên đã thấy ngay bộ mặt ủ rũ xen lẫn nài nỉ của Hạ Nhất Lưu. Dĩ nhiên là tên ma đầu này muốn xin viên Hồn Châu mặt lưu kia.

“Chủ nhân à, có thể cho ta được không. Nếu luyện hoá được thêm một quả Hồn Châu này thực lực của ta sẽ tăng cao một bước. Có thể giúp chủ nhân đối địch.”

Tô Thiên nghe những lời ngọt ngào của như vậy của Thiên Ma thì cười lạnh, qua dao động của bản mệnh tinh thần lạc ấn hấn phát hiện ra Hạ Nhất Lưu đang có sự gian trá, không biết chừng khi thực lực nó tăng cao thì khế ước chủ tớ sẽ bị phá hủy.

“Người nói xem Hồn Châu này nhân loại có luyện hoá được không?” Hắn lấy viên Hồn Châu ra đưa trước mặt Hạ Nhất Lưu làm nó chảy nước miếng không thôi.

“Không, đương nhiên là không rồi ! Đây là đồ vật chỉ có Thiên Ma mới xài được !”

Thiên Ma ánh mắt chăm chú nhìn vào Hồn Châu nhưng miệng thì vẫn trả lời.

“Người nói dối, ta có thể cảm nhận được ! Muốn chết phải không?”

Nói xong thẳng tay hành hạ Thiên Ma một trận, cuối cùng moi ra được phương pháp luyện hoá Hồn Châu.

Phương pháp nói chung cũng đơn giản. Cứ trực tiếp nuốt vào là được, sau đó mỗi ngày lại chậm rãi bào mòn luyện hoá nó, giống như ăn từ từ vậy.

Có điều nhìn vào linh hồn đang gãy dựa gào thét trong viên châu, Tô Thiên đột nhiên có cảm giác hơi lạnh lạnh. Hắn tự hỏi bản thân làm thế thì có quá dã man không đây?

Nhưng có một điều là cho dù không luyện hoá thì cũng không thể thả nó ra được.

Một khi thả ra linh hồn nó sẽ bay đi đoạt xá người khác, hoặc cũng bị Thiên Ma khác bắt giữ lại rồi cắn nuốt. Nếu vậy thôi thì đành để bản thân tiện nghi vậy.

Nhắm mắt bỏ viên hồn châu vào miệng rồi cố gắng nuốt một cái ực. Nuốt xong rồi thì cũng không còn gì để hối hận cả.

Bây giờ muốn luyện hoá hạt châu này nhanh chóng thì cũng phải mất chỉ ít mười ngày. Nhưng bây giờ chắc chắn không phải là lúc thích hợp vì ở nơi hiểm địa này thêm một ngày cũng chính là nguy hiểm thêm một phần.

Vì thế Tô Thiên quyết định đứng dậy tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sự Thay Đổi Của Tô Thiên

Tiếp tục màn kịch giả bị đoạt xá, Tô Thiên cứ như vậy mà đi thẳng một lèo vào tới hang của Huyết Long Ma Đế. Dù thế, khoảng thời gian mà hắn bỏ ra để có thể thích ứng với ma khí nơi đây cũng hơn hai tháng. Trong hai tháng này, viên Hồn Châu kia cũng đã luyện hoá xong. Lục Hợp Công cũng đạt tới khoảng giữa tầng hai.

Nơi của Huyết Long Ma Đế đang ở là một hang động cực kì to lớn, hơn nữa màu đỏ máu sáng rực trong đêm làm cho người ta không thể lẫn vào đâu được. Màn đỏ này chính là Huyết Long Ma Đế dùng máu của võ giả và yêu thú tạo thành để tu luyện huyết ma công của mình.

Tô Thiên khi vừa bước vào đây thì đột nhiên choáng váng, sóng lưng lạnh buốt, một mùi huyết tinh nồng nặc xộc vào mũi làm hắn cơ hồ hít thở không thông mà muốn ngất xỉu.

Không còn cách nào khác ngoài việc tiếp tục từ từ thích ứng với môi trường xung quanh. Tô Thiên lại bắt đầu công việc tu luyện đầy nhàm chán.

Ở trong động phủ của Huyết Long Ma Đế mới đầu còn dè dặt ái ngại, nhưng càng về sau khi không thấy chuyện gì bất thường xảy ra thì Tô Thiên càng lúc càng xem đây giống như nhà mình, đánh đá, chửi bới ầm ầm không chút cố kỵ.

.....oOo.....

Tuế nguyệt trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã hơn một năm.

Trần Ma chi địa, trong động phủ của Huyết Long Ma đế.....

“457 vạch, 458 vạch. ....”

Áo quần nhếch nhác bạc màu, đầu tóc thì bù xù rối tung lên. Trong Tô Thiên bây giờ thật sự đã hoàn toàn đổi thay, chẳng còn một chút gì gọi là đáng vẻ thư sinh nho nhã cả. Duy chỉ có đôi mắt loé tinh quang là luôn luôn không thay đổi.

Hắn bây giờ đang dùng một ngón tay không ngừng vạch lên vách đá. Đây là cách đếm thời gian trong lúc nhàn rỗi của hắn.

“Ây da, thật đáng hận, 458 ngày mới chỉ đi được tám mươi bước vào trong hang động. Hạ Nhất Lư người nói xem đến bao giờ ta mới có thể đi dọn nhà của tên Huyết Long chết tiệt đây chứ. Tên vương bát đần đó ngủ say như thật, ngủ hơn cả con heo chết. Ta ăn ta ị trong nhà hắn cả năm nay mà hắn lại không thể nào biết, người nói có đúng không Hạ Nhất Lư ?

Tô Thiên tựa lưng vào một vách đá rồi hướng mắt lên nóc của hang động, Hạ Nhất Lư lúc này đang biến thành một con dơi nhỏ treo ngược mình mà ngủ. Qua một năm nay nó cũng không hề nhàn rỗi, một mặt cố gắng tu luyện pháp thuật của Thiên Ma, một mặt Tô Thiên lâu lâu lại cho nó vài món “đồ bổ” cho nên đẳng cấp cũng cỡ Hậu Thiên hậu kỳ đại viên mãn.

“Vâng đúng ạ chủ nhân thân yêu của ta, hắc hắc !”

Lúc trước đây Hạ Nhất Lư chỉ biến hình được một canh giờ, nhưng hiện tại đã có thể biến hoá suốt ba ngày mà không xảy ra vấn đề gì. Điều kiện tu luyện trong đây quả thực rất tốt. Hơn nữa nó phát ra tên chủ nhân này của mình rất thích được vỗ mông ngựa nên luôn ra sức nịnh nọt, có như vậy thì mới có nhiều “đồ bổ” để ăn được.

“Ta đây thật quá chán nản, đã qua một năm rồi mà vẫn cứ chỉ dừng lại ở Hậu Thiên hậu kỳ đại viên mãn. Ngay cả dấu hiệu đột phá một chút cũng không có. Bất quá trong quả Hồn Châu ta luyện hoá được lại là của một tên nội môn đệ tử Âm Sát Động, cũng có chút công phu để nghiên cứu.”

Cười hắc hắc một tiếng, Tô Thiên phát tay áo lên, lập tức một luồng cuồng phong âm hàn lạnh lẽo, mang theo hơi thở tanh tưởi quét ngang khắp hang động làm Hạ Nhất Lư đang treo trên cao cũng lung lay rớt xuống.

Đây chính là chỗ tà môn của Âm Sát Động. Thật ra Tô Thiên chưa hề đạt tới cảnh giới chân khí xuất thể, mà là do hắn thu thập âm hàn khí, cộng với huyết tinh khí trong hang động rồi ngưng tụ thành một viên Âm Sát Châu cất dấu trong ống tay áo. Khi phát ra thì dẫn động nội lực khiến hạt châu nổ tung phát ra năng lượng.

Đột nhiên từ cửa hang động vang lên một số âm thanh kì lạ.

Tô Thiên thân thể cực kì nhanh nhẹn lập tức khinh công qua một vách đá lớn ẩn thân.

“Hơn ba tháng nay không có khách nào rồi !” Ở phía sau vách đá Tô Thiên chợt nở một nụ cười lạnh lẽo.

Đi vào trong hang động là một đoàn Thiên Ma sĩ chừng bảy tên. Chúng đang áp giải một con yêu thú hình mãng xà to lớn toàn thân không ngừng rỉ máu. Hiển nhiên là bị áp lực nơi đây đè ép mà thành như vậy.

“Mau giết nó lấy máu vãi lên mấy vách động rồi đi ra. Ta sẽ ghi lại công trạng này rồi về sau có thể hướng Huyết Long Ma Đế xin lãnh thưởng.”

Tên Thiên Ma sĩ hình dáng to béo nhất trong đám lên tiếng, xem bộ dáng thì có vẻ là thủ lĩnh của đám này.

Con mãng xà nghe tên Thiên Ma nói vậy thì giống như hiểu được, liền dùng hết sức lực vùng vẫy.

“Hắc hắc, có trách thì trách người không có mắt lại đâm đầu đi vào Trần Ma chi địa.” Một tên Thiên Ma khác cười sảng sặc rồi dùng tay biến ảo thành một lưỡi kiếm nhỏ chém một phát vào bụng mãng xà.

Một dòng máu nóng phụt ra ! Mãng xà rú lên đau đớn.

Ở phía sau vách đá, Tô Thiên khi trông thấy cảnh tượng này thì vẫn im lặng, khuôn mặt hiện lên một sự lạnh lùng bàng quan. Những cảnh tượng này suốt hơn một năm nay hắn đã chứng kiến quá nhiều, thậm chí cả cảnh hành quyết võ giả cũng có.

Nhưng hầu như khi bị lôi đến đây thì tất cả xương cốt đều đã bị chấn nát vụn. Chính là do lực áp ma khí ở đây vô cùng khủng bố.

Ngay cả yêu thú như măng xà kia cũng không phải ngoại lệ, đều chỉ còn một chút hơi tàn chờ chết.

Nếu đã vậy bản thân Tô Thiên cho dù mạo hiểm cũng chẳng cứu giúp được gì. Cứ như thế, dần dần tiếp xúc với huyết tinh và sự chết chóc, trong lòng hắn đã dần vô cảm với nó.

Lần lúc hắn tự nhìn lại bản thân cũng phát giác bản thân thay đổi quá nhiều.

Thở dài một tiếng lại tiếp tục quan sát lũ Thiên Ma sĩ kia. Theo phán đoán của hắn thì sẽ có ba con tương đương với Hậu Thiên trung kì, hai con Hậu kì, một con Đại viên mãn giống hắn, còn con to béo thì khí tức xem ra khá mạnh, ước chừng là Tiên Thiên sơ kì.

Về ba con trung kì thì xem như có thể dễ dàng làm thịt đi. Hai con hậu kì và con Đại viên mãn giao cho Hạ Nhất Lưu thì chỉ ít cũng có thể cầm chân được nửa canh giờ. Riêng con Tiên Thiên sơ kì thì khá khó giả quyết.

Xem nào, xem nào, Tô Thiên không ngừng nghĩ ngợi. Hắn muốn đem đám Thiên Ma này trở thành vật giúp bản thân tôi luyện tâm trí và võ nghệ.

Bên kia con măng xà cũng đã khô hết máu mà chết. Đám Thiên Ma vô cùng hưng phấn quay đầu chuẩn bị rời khỏi hang động.

Nhưng đang lúc sắp đi ra thì chợt một giọng nói khàn khàn từ sâu trong hang động vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chiến Với Thiên Ma

“Ồ nơi này thật là quá buồn chán !”

Âm thanh khàn khàn đột nhiên từ sâu trong hang động tối đen như mực phát ra. Đám Thiên Ma sùng sốt quay đầu lại thì thấy mọi thứ vẫn bình thường. Con Thiên Ma to béo suy nghĩ gì đó rồi chợt quát lớn:

“Ngươi là ai, sao dám xâm phạm vào động phủ của Huyết Long Ma Đế !”

Nó đã từng nghe qua giọng nói của Huyết Long Ma Đế một lần nên khẳng định đây không phải là giọng nói của vị Ma Đế đó.

Sau tiếng quát của Thiên Ma, chỉ thấy từ trong động truyền ra một trận cười quái dị.

“Ta là con của Huyết Long Ma Đế, ngươi nói xem ta có thể ở trong đây không?”

Thiên Ma to béo nghe vậy thì giật mình nghi hoặc. Theo như nó biết thì Huyết Long Ma Đế cách đây hơn 150 năm đã dùng đại pháp lực tạo thành một con Ma Long nhỏ xíu, sau đó cất giữ trong Địa Liên Tâm Hoả vạn năm, lại không ngừng cung cấp máu huyết cho con Ma Long nhỏ xíu này. Nhìn bên ngoài thì có vẻ như Huyết Long Ma Đế rất quan tâm thương yêu và xem Ma Long này như con ruột của mình. Nhưng cũng vì tiêu hao pháp lực quá nặng cho nên Huyết Long Ma Đế cũng bế quan một lẽo suốt 150 năm nay.

Còn việc cung cấp máu huyết mỗi ngày đều do các Thiên Ma sĩ thực hiện. Nhưng dần dần vì phải chờ Huyết Long Ma Đế xuất quan để lĩnh thưởng quá lâu, cho nên việc cung cấp cũng ít dần theo thời gian.

Về phía con tiểu Ma Long kia hình dáng ra sao thì chưa ai từng thấy, cả suốt 150 năm mà chưa hề có động tĩnh gì. Bây giờ đột nhiên lại xuất hiện mà còn có thể nói chuyện, bảo ai không nghi ngờ cho được.

“Ta nói cho các ngươi biết cha ta sắp xuất quan rồi, ông vừa ban cho ta mấy viên trung lưu Hồn Châu để ta ban thưởng cho các ngươi”

“Trung lưu Hồn Châu !” Tất cả sáu con Thiên Ma nghe vậy thì trong lòng đều nhảy dựng.

“Thật sự là Huyết Long Ma Đế sắp xuất quan ban thưởng sao? “ Một tên Thiên Ma phấn khởi nói.

“Chúng ta quả thật may mắn !”

“Huyết Long đại nhân lại sắp tái hiện rồi !”

Cả đám Thiên Ma xôn xao bàn luận. Chỉ riêng con Thiên Ma to béo là vẫn lặng yên trầm mặc, không biểu lộ gì.

“Tên này thật cáo già quá !” Tô Thiên đang núp sau vách đá tức giận chửi thề. Hắn đã bố trí đầu vào đây, chỉ cần con Thiên Ma to béo mạnh nhất này nấc bầy thì sẽ lập tức ra tay.

“Hồn Châu đâu, có thể cho tiểu ma xem trước được không?” Thiên Ma to béo chột nói, ngữ khí có phần hạ xuống, biểu lộ tôn kính nhưng vẫn có sự đề phòng cẩn mật.

“Đương nhiên là được, chụp lấy.” Tô Thiên vung tay ném ra ba viên Hồn Châu đen to như hột trứng gà cho Thiên Ma to béo chụp lại.

“Cái này sao không có linh hồn phong ấn bên trong?” Nhìn vào mấy viên châu trong tay thì Thiên Ma to béo biểu tình nghi hoặc nhưng đột nhiên nghe từ trong vọng ra một tiếng nho nhỏ.

“Bạo”

Ba luồng khí âm hàn, huyết sát bùng nổ ra thổi bay con Thiên Ma to béo. Bốn con Thiên Ma gần nó nhất cũng bị một đòn này mà chết hết ba con Hậu Thiên trung kì, còn con kia thì thân hình ảm đạm như ngọn đèn trước gió

“Giết” Tô Thiên lao vút ra, nét mặt lạnh lùng xông thẳng vào đám Thiên Ma đang hoảng loạn mà điên cuồng đồ sát.

Giết những con Thiên Ma đã mất đi sức lực phản kháng thì quả thực quá dễ dàng. Chỉ còn lại một con Đại Viên Mãn và con Tiên Thiên sơ kì to béo đang trọng thương.

“Nhân loại, không ngờ ngươi lại là nhân loại, làm sao ngươi lại có thể vào được đến đây?” Con Thiên Ma to béo kinh hoảng hét lên, vừa rồi ba quả Âm Sát Châu cầm trong tay nổ tung làm nó bị thương nghiêm trọng, nghĩ lại còn cảm thấy khiếp sợ vì gian kế của nhân loại trước mắt này.

“Nói nhảm vô ích, ai ra tay trước.” Nội lực trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn, Tô Thiên không hề dăm lơ là với hai đối thủ mạnh ngang bằng mình như vậy.

Con Thiên Ma đại viên mãn nghe thế thì bay lên không trung biến thành một đạo bạch quang tấn công cực nhanh tới Tô Thiên, ý đồ xuyên qua cơ thể hắn.

Thấy cảnh tượng này Tô Thiên chỉ cười nhạt.

“Thất Tinh Quyền, Khôi Tinh Thích Đầu”

Tung ra võ học của Tinh Đạo Tông, Lục Hợp Công vận hành trong cơ thể. Tô Thiên ra quyền cước tấn công và phòng thủ cực kì kín kẽ, khiến đạo bạch quang kia không thể nào tiếp cận hắn được mà chỉ có thể vờn vờn xung quanh.

“Ngu ngốc !” Thiên Ma to béo thấy cảnh tượng này thì thâm mắng rồi cũng lao tới giúp sức.

“Thập quỷ phệ hồn.”

Theo tiếng nói của Thiên Ma to béo, thân thể nó đột nhiên rã ra rồi giống như hoà tan với ma khí xung quanh. Sau đó từ trong không trung chột xuất hiện mười đạo hư ảnh nhân loại và yêu thú. Những hư ảnh này có nét mặt dữ tợn nhưng xen lẫn thống khổ.

Chúng chính là hồn của những nhân loại và yêu thú bị con Thiên Ma này thôn phệ, sau đó dùng bí pháp khiến chúng biến thành quỷ hồn của mình.

Mười đầu quỷ hồn này toả ra bao vây Tô Thiên lại vào bên trong, rồi đáng vẻ dữ tợn không ngừng bay qua bay lại công kích hắn.

Ở chính giữa vòng vây Tô Thiên không ngừng kêu khổ, quả nhiên Thiên ma sơ kì tuy bị thương nhưng vẫn rất khó chơi. Mười đầu quỷ hồn này mỗi lần tấn công đều nuốt mất một ngúm tinh khí của hắn. Tuy không làm hắn bị thương nhưng những vị trí trúng đòn dần dần tím đen, khô héo lại.

“Chủ nhân có cần ta giúp không?” Bên tai truyền đến âm thanh của Hạ Nhất Lưu.

“Không cần, cứ đợi thêm tí nữa, ta còn có tuyệt chiêu chưa xuất.”

Quyền biến thành chưởng. Tô Thiên dùng hữu chưởng đánh tới một quỷ hồn nữ nhân loại, xuyên qua thân thể của nó.

Quỷ hồn vẫn điên cuồng gào thét chẳng mấy may đề ý mà xông tới cạm lấy đầu của Tô Thiên.

Nhưng đúng lúc này biến dị xảy ra, từ lỗ thủng ở vùng bụng của quỷ hồn xuất hiện một luồng khí âm hàn lạnh lẽo dần lan ra đóng băng quỷ hồn lại.

Rắc rắc.

Từng vết nứt nhỏ xuất hiện rồi dần kéo dài ra khiến quỷ hồn tan vỡ.

Đây chính là Cực Hàn Ma Công của Âm Sát Động. Tô Thiên thấy cảnh tượng này thì vô cùng vui mừng. Suốt một năm nay, khi tu luyện Lục Hợp Công đến bình cảnh, Tô Thiên chuyển sang tham ngộ Cực Hàn Ma Công của Âm Sát Động, hiện nay chính là lúc hắn lấy ra thử nghiệm.

“Âm La Thiên Thủ”

Song chưởng Tô Thiên nhanh như chớp thoát ần thoát hiên lần lượt đánh tan gần hết đám quỷ hồn, một mặt thì vẫn liên tục phòng ngự dưới đòn tấn công

của Thiên Ma đại viên mãn.

“A !” Sau khi quỷ hồn cuối cùng bị đánh tan thì Thiên Ma to béo cũng hiện ra hét thảm một tiếng, thân hình âm đậm đi phân nửa.

“Mau cầm chân hấn lại ta đi gọi người đến”

Nói xong câu này Thiên Ma to béo hoá thành một đạo bạch quang hướng về phía cửa động bỏ chạy.

Tô Thiên tuy thấy vậy nhưng thần sắc vẫn bình thường không ngừng dốc sức phản công Thiên Ma đại viên mãn.

“Chạy đi đâu” Một cánh doi nhỏ từ trên nóc động vốn không ai để ý đột nhiên xuất hiện bay ra chặn đường lui của Thiên Ma to béo.

“Ngươi cũng là Thiên Ma?” Thiên Ma to béo hoảng sợ la thất thanh.

“Đừng vậy hắc hắc, nuốt ngươi rồi thì ta có khả năng tiến hoá lên thêm một tầng nữa, ngang với võ giả nhị giai Tiên Thiên rồi.” Hạ Nhất Lưu cười khặc khặc hoá thành hư ảnh một khuôn mặt người to lớn lơ lửng giữa không trung rồi ngoác miệng ra hút Thiên Ma to béo vào.

Phía bên kia Tô Thiên cuối cùng cũng đã xử lý xong con Thiên Ma Đại viên mãn. Quay sang bên này trông thấy hành động của Hạ Nhất Lưu thì hừ lạnh một tiếng.

Hạ Nhất Lưu khi sắp nuốt được Thiên Ma to béo thì đang vô cùng vui sướng, hấn nghĩ thâm phen này chắc chắn có thể tiến giai, phá bỏ khế ước chủ tớ, sau đó thì bắt Tô Thiên lại hành hạ để trả thù.

Nhưng đột nhiên từ đầu Hạ Nhất Lưu truyền tới một trận đau đớn, hiển nhiên là bị Tô Thiên dùng bản mệnh tinh thần lạc ấn để công kích.

“A, chủ nhân, người làm gì vậy ?”

“Định qua mắt ta à, thấy có cơ hội là làm phản. ....”

Rồi trong hang động lại truyền đến từng đợt rên rỉ của Hạ Nhất Lưu

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Xông Vào Trong Lăn Cuối

Sau trận đại chiến với bảy con Thiên Ma, Tô Thiên hiện giờ đang ngồi trước mặt xác con Mãng xà bị giết. Từng đoàn tinh khí trong xương thịt mẫm xà bị Tô Thiên hút cạn ra để bổ xung cho bản thân.

Đây chính là thủ đoạn thôn phệ tinh huyết của ma đạo.

Người chính đạo bình thường mỗi khi bị thương đều uống đan dược hoặc là ngồi tĩnh tâm vận khí tự trị cơ thể. Nhưng ma đạo thì khác, giết người sau đó thôn phệ hết tinh huyết khí nhục của đối phương để chữa thương cho bản thân, cho nên thương thế sẽ cực kì mau lành, thậm chí còn khoẻ hơn trước đó thêm chút nữa.

Bất quá việc gì cũng có mặt lợi mặt hại của nó. Tinh huyết khí nhục của xác chết luôn luôn ẩn chứa oán niệm và sát khí của sinh vật đó. Khi đưa vào người thì dần tích tụ lại. Về sau nếu quá nhiều thì dẫn tới điên loạn, thần trí bị oán niệm sát khí xâm lấn, trong giới tu luyện gọi tình trạng này là tẩu hoá nhập ma.

Nhưng Tô Thiên thì chẳng để ý tới điều này lắm.

Sống trong động phủ của Huyết Long Ma Đế một năm nay, không những ma khí mà cả huyết sát oán niệm ở đây hấn cũng đã hấp thụ không ít. Nếu mà nói thẳng ra thì Tô Thiên chính là một ma tu chân chính.

Về phần cỗ huyết sát oán niệm kia thì Tô Thiên đang cố áp chế nó lại vào trong đan điền, phong ấn ở đó. Tác hại chưa thấy đâu nhưng tác dụng thì đã có rõ ràng. Khi Tô Thiên mở phong ấn ra cho cỗ huyết sát oán niệm kia tràn vào người thì sức mạnh của hấn sẽ tăng thêm một tầng, tức là ngang với nhị giai Tiên Thiên sơ kì cường giả. Nhưng cũng chỉ kéo dài được cùng lắm mười phút. Sau đó cơ thể sẽ bị phản phệ rất kinh khủng. Cho nên nếu không phải đại sự sinh tử hấn sẽ không giải trừ phong ấn này.

Quan sát lại tình trạng cơ thể, qua một phen khổ chiến nhưng vẫn không hề có bất kì một dấu hiệu nào có thể đột phá đến Tiên Thiên sơ kì. Tô Thiên đành thở dài thất vọng.

“Thật ra là vì lí do gì nhỉ? Rõ ràng ban đầu ta tu luyện rất nhanh, cơ vì sao bây giờ cứ dừng lại mãi ở bước này chứ !”

“Thật ra là thiếu thứ gì?” Tô Thiên lục tung trong mớ kí ức hỗn độn của tên đệ tử Âm Sát Động bị mình thôn phệ trong Hồn Châu lần trước, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì.

“Thôi đành chờ đợi vậy.” Hắn thở dài.

“Chắc là cũng tới lúc phải thử xông vào lần cuối rồi”

Tô Thiên đứng lên nhìn vào sâu trong hang động, hắn quyết định thử xông vào lần cuối, nếu không được thì đành từ bỏ.

...oOo.....

Tám mươi bảy bước, tám mươi tám bước.....tám mươi chín bước.....một trăm linh một bước....

Đã vượt qua mức lần trước cả mười bốn bước.

Bình tĩnh tiếp tục đi, cơ thể của hắn hiện nay quả thật không biết đã được tôi luyện đến mức nào. Nhưng ngay cả những võ giai bên ngoài vào đây cũng bị ép thành bánh thịt thì có thể tưởng tượng được sự kiên cố vững chắc của nó.

Đi trong màn đêm ma khí sắc mùi huyết tinh như vậy quả là một sự tra tấn khủng khiếp về tinh thần.

Đã tới một trăm hai mươi ba bước, nhiệt độ đột nhiên bắt đầu nóng dần, Tô Thiên đã không còn duy trì được tốc độ ban đầu mà dần chậm chạp bước đi. Toàn thân căng cứng, mặt mày đỏ gay, mồ hôi đã bắt đầu nhễ nhại.

“Đã gần tới nơi rồi, cố lên !”

Tự an ủi mình một câu, Tô Thiên tiếp tục cắn răng lê bước. Di chuyển thêm được mười bước nữa thì hắn ngay lập tức ngã quỵ xuống đất phun ra một ngụm máu, xương cốt vang lên từng tiếng lách cách dễ sợ. Tới đây hiển nhiên là đã tới cực hạn của hắn.

Nhưng Tô Thiên lại không hề nản chí vì phía trước mặt hắn chừng hai mươi bước hiện giờ là một cánh cửa, nhìn xuyên vào trong thì thấy dẫn đến một đại điện to lớn. Mà ở phía xa xa trong đại điện, hắn lại nhìn thấy một quả cầu máu đỏ rực đang lơ lửng giữa không trung. Lần đầu tiên trong suốt một năm hắn trông thấy được mục tiêu của mình, trong lòng chợt dâng lên một nỗi khát vọng kì lạ.

“Đứng lên, ta phải cố gắng” Dùng hết sức đứng dậy, áp lực quá mạnh khiến các lỗ chân lông đều rỉ máu. Tô Thiên lại tiếp tục bước đi.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Bốn bước.

Đôi mắt Tô Thiên tràn đầy tơ máu. Trên đầu, mái tóc chợt có vài cọng chuyển sang màu đỏ.

“Ta không tin là không thể đi tới nơi. Âm Sát Châu !” Nắm trong tay một viên Âm Sát Châu khiến nó tự bạo. Một luồng năng lượng mạnh mẽ theo đó bùng nổ ra làm cho Tô Thiên bị đẩy tới trước mấy bước học ra một ngụm máu, áo trên mình rách nát lộ ra thân thể cường tráng. Đây là do suốt một năm nay không ngừng luyện võ, cộng thêm hắn đang độ tuổi phát triển cho nên thân hình mới biến thành như thế này.

“Còn mười hai bước nữa” Ánh mắt Tô Thiên lộ ra vẻ điên cuồng, tóc trên đầu ngày càng nhiều cọng chuyển sang màu đỏ.

“Có khí có thuật, lên trời xuống đất, không gì không thể làm được !”

Bước thứ chín, bước thứ mười.

Tô Thiên bước liền hai bước rồi khụy xuống. Mười đầu ngón tay đều bị ép đến rỉ máu. Lúc này mái tóc đã chuyển sang màu đỏ hơn phân nửa, trông cực kì yêu dị.

“Đã tới đây rồi thì không thể dừng lại được nữa rồi. Đây đã là lần xông phá cuối cùng, nếu tay trắng trở về thì ta quả thật không cam tâm.” Tô Thiên gầm lên một tiếng. Lục Hợp Công và Cực Hạn Ma Công vận chuyển đến cực hạn khiến hắn lại có thể đi thêm một bước nữa.

Chỉ còn lại chín bước, xa tận chân trời nhưng cũng gần ngay trước mắt.

Không khí xung quanh như đông đặc lại, áp lực như mấy vạn cân đè nặng xuống cơ thể của hắn.

Rắc..... Xương bả vai hắn bắt đầu bị gãy ra rồi nát thành từng đoạn. Mặc dù cực kì đau đớn nhưng Tô Thiên vẫn cắn răng chịu đựng.

“Quay về đi, ngươi đã là cực hạn” Đột nhiên một giọng nói già nua vang lên trước mặt Tô Thiên làm hắn tuy đau đớn nhưng vẫn cắn răng ngẩng đầu lên.

Đó là một lão nhân già mặc bạch y, râu tóc cũng trắng như cước, biểu thị tuổi tác đã rất cao, tuy nhiên da thịt lại căng mọng không hề có một vết nhăn nào.

“Quay về đi, nguoi không thể nào tới đây được đâu” Lão nhân nhu hoà nói, âm thanh phẳng phất như gió mùa xuân rót vào tai Tô Thiên khiến hắn cảm thấy gân cốt, và mấy vết thương trên cơ thể được một cỗ năng lượng âm áp xộc vào điều hoà một cách thật dễ chịu. Nhưng trái lại từ người lão nhân lại xuất hiện một cỗ áp lực cực mạnh đẩy hắn lui lại về sau ba bước.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Khát Vọng! Khát Vọng! Hãy Vì Ta Đạp Một Bước Đây!

“Ông là ai?” Tô Thiên mơ hồ hỏi.

“Ta sao? Ta nghĩ là nguoi có thể đoán được rồi mà” Lão nhân cũng không trả lời chỉ hiện từ mỉm cười.

“Ông là Huyết Long Ma Đế?” Trầm mặc một lúc Tô Thiên mới trả lời.

“Đúng.”

Khi từ đứng vừa thốt ra thì Tô Thiên cũng choáng váng muốn bật ngửa, trái tim co thắt lại, mặt mày tái mét. Lão tặc này không lẽ đã biết mình định bắt con hắn thu làm ma sùng sao? Nghĩ đến đây Tô Thiên run rẩy từng đợt.

Lão nhân thấy phản ứng của Tô Thiên như vậy thì cũng chỉ bật cười lắc đầu.

“Ta đứng đây chẳng phải muốn hại nguoi, mà là đang chờ nguoi.”

“Chờ ta làm gì?” Tô Thiên nuốt nước miếng ừng ực. Trong đầu thì đang nghĩ tới cảnh tượng lão nhân đang hiện lãnh trước mắt này đột nhiên lao đến bóp nát đầu mình ra như quả dưa hấu.

“Nếu như nguoi có thể tới đây thì ta sẽ nói cho nguoi biết. Còn nếu không thì hãy rời đi, một trăm năm sau quay lại, còn nếu như vẫn không thể quay lại thì một ngàn năm sau. ....” Lão nhân vẫn cười cười, giống như việc đi tới chỗ lão là việc gì đó rất bình thường chẳng hề khó khăn vậy.

Tô Thiên nghe lão nhân nói thế thì dần đo suy nghĩ, chơi với lão ma đế này thật sự là một việc rất nguy hiểm. Nhưng lão ta cường đại như vậy, dùng một đầu ngón tay cũng đủ giết mình, nên thật ra cũng có thể tin tưởng lão ta chẳng hề có âm mưu gì bất chính.

“Nếu như nguoi có thể đi tới chỗ ta thì con Huyết Long nho nhỏ trong kia ta cũng có thể tặng cho nguoi.” Huyết Long Ma Đế nhìn sang cái quả cầu máu phía xa xa trong đại điện rồi nói.

Không khí trầm tĩnh hồi lâu. Thấy Tô Thiên cũng không có biểu hiện gì thì lão ma đế cũng lắc đầu.

“Ài, còn bí mật kia thì ta cũng có thể tiết lộ cho nguoi một chút, ví dụ như tại sao ban đầu nguoi tu luyện rất nhanh mà sao bây giờ lại bị vấp mãi ở Hậu Thiên Hậu kì đại viên mãn chẳng hạn. ....”

“Cái gì, việc ta mãi không thể đột phá cũng là có nguyên do sao?” Đứng phắt dậy quên mất cả áp lực đang đè nặng trên người, Tô Thiên sùng sốt hỏi.

Nhưng đáp lại Tô Thiên vẫn chỉ là nụ cười bình thản trên môi của Huyết Long Ma Đế.

“Được, vậy ta sẽ tiếp tục.” Tô Thiên trấn tĩnh lại một lúc rồi bước liền ba bước, sau đó bước thêm hai bước nữa. Có thể đi thêm hai bước này là nhờ lão ma đế mới này dùng năng lượng gì đó tác động khiến cơ thể hắn hồi phục không ít.

“Còn lại năm bước.” Giọng Huyết Long Ma Đế vang lên bên tai Tô Thiên.

Lại lấy ra Âm Sát Châu, nhưng lần này không phải một viên mà là tới ba viên.

“Ta liều với nguoi một lần.” Tô Thiên cười tàn nhẫn, nhưng là tàn nhẫn với chính bản thân của hắn. Ban này khi cho nổ viên Âm Sát Châu đầu tiên thì lực phù ngữ tạng hắn đã gặp nội thương nhưng cũng chưa đến mức nghiêm trọng. Lần này Tô Thiên muốn liều một phen.

“Bạo.” Khi âm thanh vừa phát ra thì ba viên Âm Sát Châu cũng nổ mạnh. Từng đoàn khí tức hủy diệt tràn ra oanh tạc trên cơ thể Tô Thiên làm khoảng máu thịt sau lưng bị nổ nát bầy, còn bàn tay phải thì huyết nhục lẫn lộn lòi cả xương trắng hếu ra ngoài. Tô Thiên vẫn cắn chặt răng nén nhịn sự đau đớn

khủng khiếp đang dày xéo tâm can mình.

Tuy bị thương như vậy nhưng hắn vẫn vui mừng vì đã tiến thêm được ba bước.

“Ta không thể để bất cứ thứ gì cản trở hi vọng trở nên cường đại của ta.”

“Ta không muốn số phận mình bị người khác dẫm chân lên định đoạt.”

“Ta muốn biến mạnh !”

Tô Thiên ngửa mặt lên trời gào rống, mái tóc trên đầu đã chuyển sang đỏ toàn bộ, đỏ như màu máu.

“Giải phong ấn, huyết ma..... hiện !”

Đúng lúc này quả cầu màu đỏ chứa huyết sát oán niệm vốn đang bị phong ấn trong đan điền đột nhiên giống như bị kích động mà vùng vẫy dữ dội, cuối cùng bùng nổ ra lan tràn khắp thân thể.

Cường đại ! Khí tức bây giờ của Tô Thiên tăng lên vùn vụt, giờ đây sánh ngang với Tiên Thiên sơ kì cường giả.

Huyết Long Ma Đế đang đứng nhìn thì cũng lộ ra một vẻ kinh ngạc.

“Chỉ là hai bước, không làm khó được ta !” Vận chuyển toàn bộ công lực trong cơ thể. Mái tóc đỏ dài tung bay về phía sau, ánh mắt chứa đựng sát khí điên cuồng. Tô Thiên đạp một bước.

Khi một bước này vừa hoàn thành, khắp cơ thể hắn ầm ầm chấn động mạnh, thất khiếu chảy máu, xương cốt cả hai bả vai lại bị chấn đến nát vụn.

“Khát vọng! Khát vọng ! Hãy vì ta đạp một bước cuối cùng !” Tô Thiên hét dài, chân phải lại giơ lên chậm chạp đạp xuống.

Khoảnh khắc chân chạm tới nơi thì Tô Thiên biết mình đã thành công. Hắn đã thắng.

“Hoàn thành, ta đã hoàn thành, hahaha !” Tô Thiên ngửa mặt lên trời cười dài, hắn cười không phải vì chiến thắng Huyết Long Ma Đế, mà là cười vì hắn đã chiến thắng được bản thân mình, vượt qua cực hạn.

Rồi khung cảnh dần trở nên nhạt nhòa, đầu óc mê mang, Tô Thiên gục xuống ngay mũi chân của lão Ma Đế.

Huyết Long Ma Đế đứng đó trầm mặc một lúc, ra vẻ hồi tưởng rồi chột thờ dài.

“Đứa nhỏ này đúng là như ngài đã nói. Tuy bề ngoài nhất gan yếu ớt nhưng bên trong lại tràn đầy cố chấp và điên cuồng.”

.....oOo.....

Bầu trời thênh thang như mông lung vô tận, mặt đất rộng mênh mang như vạn dặm không bờ.....

Giữa thiên địa mênh mông rộng lớn có một ngọn núi cao chọc thẳng lên chín tầng trời, từng áng mây ngũ sắc bốn phương cùng tụ về như đang hướng thiên tử triều bái.

Lúc này giữa trời xanh có chín đạo quang đoàn đang cùng xé trời gào thét rượt đuổi nhau. Tất cả đều hướng đến tầng cao nhất của ngọn cự sơn kia.

Dẫn đầu là một đạo bạch quang trông rất bình phàm. Theo sát phía sau là một đạo kim quang chói chang rực rỡ, bay đến đâu là chiếu sáng cả một vùng trời.

Còn dẫn vị trí thứ ba là hai đạo lục quang và lam quang. Các quang đoàn còn lại đều tắt tả vội vã bay nhanh theo phía sau.

“Thất sự tỷ à, chúng ta lại bị bỏ lại phía sau cùng rồi !” Ở phía sau chót, hai đạo xích quang và tử quang bay sát bên cạnh nhau, bị các quang đoàn kia bỏ lại một đoạn lớn.

“Đệ thật sự quá chán rồi, ganh đua kiểu này thật vô vị.” Đạo xích quang đột nhiên quay đầu bay về phía giữa ngọn cự sơn, sau đó hạ xuống một đám mây trắng đang bông bành rồi hiện ra.

Xích quang biến mất, thay vào đó là một thiếu niên mặc chiến khôi màu đỏ rực, mái tóc đen nhánh dài bay phất phơ trong gió, đôi mắt loé tinh quang làm khuôn mặt hắn trở nên cực kì anh tuấn. Nếu có người quen biết Tô Thiên mà xuất hiện ở đây thì chắc chắn sẽ phát hiện ra ngay thiếu niên này giống Tô Thiên tới tám phần.

Đạo tử quang kia thấy vậy thì cũng bay tới phía này đáp xuống. Một cung trang nữ từ áo tím hiện ra, khuôn mặt nàng ta đẹp như trăng tròn, thân hình mảnh mai mềm mại như cành liễu đang phất phơ trong gió, làn da nàng trắng nõn nà mà thánh khiết. Nhưng điều làm người ta nhìn một lần rồi không thể nào quên chính là đôi mắt phượng đen nhánh trông cực kì hoạt bát, thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đạo Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

